

l a d i s l a v

k l í m a

ž e n y d i o v y

Slunce zářilo již zcela jasně, a palčivě, šťastné tropické jitro, těhotné vším tím vířením dne omamovalo vonné duše, když /1/ pohádkově oděny, vyšly z paláce. Rychlým, hrdým krokem přistoupily k ohromnému, nádhernému vozu, třemi páry vraníků taženému; oči jejich hleděly v otvorech závoje jen nehnutě vpřed, ničemu okolo pozornost nevěnujíce, jakoby celý svět se jich nedotýkal; tak počínají si všechny hrdé dámy, ač mohly by vědět, že jsou jen zbožím a že se s nimi jen jako se zbožím všude jedná; však právě proto, že jím jsou, mohou mít tuto směšnou pýchu - ubohou pýchu ceněného zboží. Důstojně vystoupila Dita /2/, která byla královnou po stříbrných schůdkách na vysokou plošinu, slůha rozhrnul jemnou, růžovou plachtu, jediné stěny i strop vozu tvořící a dívky mizely uvnitř. Zavzněly povely, dva tisíce /3/ konských podkov třasklo o dlažbu ohromného náměstí, vůz na nejpružnějších pérech spočívající, hladce se hnul a již velmi rychle ujížděl v ohlušujícím třesku podkov k severu.

Vnitro vozu bezmála čtvercovité, mělo asi dvánáct metrů. Podlaha pokryta byla tlustými koberci a sametovými polštáři; nescházel ani stůl a židle. Rohy tvořily tlusté stříbrné žerdě, spojené po stranách i nahoře batistem. Ani čárka denní záře nepronikala dovnitř. Feerické polosvětlo oblévalo vše.

O jak spanilé je to zde! zvolala Dita, když vůz se hnul. Věčně chtěla bych zde být! Teď musíme si udělat pohodlí. Je horko, už nyní, nevím, co mají krajané mysleli, když si tuto zemi podmanili. Rosničko svleč mne a pak zas já tebe. Ach my nešťastné ženy! Dříve jsme se hodinu do toho oblékaly k vůli těm několika krokům z brány do vozu a teď zas musíme se aspoň čtvrt hodiny vysvlékat!

Kdo nám poroučel, abychom si vzaly k vůli těm několika krokům nejnádhernější šaty, s nimiž je nejvíce práce; tázala se Arga.

Jakobys Ditočko, nebyla ty právě s největší rozkoší se oblékala, dodala Rona, rozepínajíc na Ditě spony, jichž bylo aspoň stopadesát.

Jakoby oblékání a svlékání nebylo jediným cílem

a smyslem ženské existence! Dodala Zíata, nastavujíc záda bohyni.

Cílem a smyslem světa a boha, doplnila tato a jala se něžně Zíatě pomáhat. A Porcia Doně, lesbia Ale.

Mezitím přistoupila Algira k malé skříni, odklopila ji... Voda, zvolala, s kusy ledu a láhvemí! - Krucinál, co je v nich? V těchhle víno - ale tohle černé - pro boha! aby to tak bylo - odzátkovala, ochutnala. Pivo! pivo! jako nejlepší mnichovské! Dios uvařil sám v Benaresu mnichovské pivo.

Sláva mu největšímu muži minulosti i budoucnosti! zvolala Zíata, pijíc. To je přece něco jiného, než víno! víno aby člověk pořád jen cucal, aby se na mol neopil - ale řekněte co je to za pití, nemohu-li si často a důkladně celý den přikýbat?

Snad po první od věčnosti v Benaresu uvažené pivo! zvolala Dita. Toutéž boží rukou, kterou s pomocí zbabělé indické lázy svrhuje grandiosně s této země ohromné britické jho - vaří nám pivo - nám -

Nám opilý sviním! vykřikla Porcia. Sestry, řekněte: jsme všechny dohromady cenné jako špína za jeho nehtem!

Rona a Dona utíraly si již oči. Ale Argesteu děla: není v tom tolik zásluhy - on jinak nemůže! tot' manýra bohů. A Bůh bohů, jenž komanduje proti sobě vojsko z mlhovin, hraje si jím jako chlapec plechovými vojáčky, bádá zároveň, aby žádné pírkó z ocásku pelichajícího střízlíka předčasně nevypadlo. -

I karty táhly! zvolala Rona. A co všechno ještě! Dokonce i rákoska a metla!

O, jaký to něžný, vzorný muž! zvolaly s obdivem všechny. -

Vysvléknuvše se do naha, oděly se batistovými pokrývkami, právě tak velkými, aby zahálily celé tělo. Byly ve voze už připraveny; bílé, purpurové, jasně zelené, azurové - jednobarevné i překrásně pruhované. Bylo jich právě osm. Rozpředly se spory o každou z nich.. Ač bylo by psychologicky zajímavé sledovat je, pomlčíme o tom -

Pijíce a kouříce ulehly pohodlně na měkké koberce. Zíata přimkla se k Arze, občas líbaly si ústeč-

ka, nosičky, očka. Ala a Porča objímaly se. Leslie hladila Doně modravé vlásky a zaslzela při vzpomínkách. Dona líbala ji za to přes krásně snědé ruce. - Vůz byl už dávno za městem, eskorta se rozptýlila až asi na deset mužů, klusajících před vojem.

Oh! pravila konečně Zlata, jak je zde krásně! Tak pohodlně, tak domácky, tak bezpečně!.. A tak tajemně růžově! To jistě benareský sládek přišel na ten nápad, aby to bylo růžové. Kdyby to bylo jiné, nestálo by to za nic! Víte co je to nuance; Já to nevím. Jak jste krásné děvušky! myštičky, vidím ve vás jen poupátka růže, ipsissimo sensu. Jsme zakleté princezny zde v tom záhadném ~~xxx~~ růžovém prostoru - A hleďte! vidíte na stěně tu zářící amorfní skvrnu? To je slunce, když chcete něco vědět.. Ta skvrna činí vše trojnásobně poetickým, rozumíte? to je hlavní moment na všem, ale vy tomu nemůžete rozumět! Víte, to je naše děvátá sestřička zde - tak nějak či - A ten zářný pavouk na té plachtě poleze pro boha! stále výš, to bude zajímavé - rozumíte mně dobře? -

Ale my ti dobře rozumíme, že si sama narozumíš! děla Leslie. Proč nemlčíš, když nedoveđeš náladu svou vyjádřit? Proč nemlčí ti všichni moderní malíři nálad, proč pokouší se stále sdělit nesdělitelné a vnášejí novou a novou tmou a chaos do beztoho hanebně nejasného lidského myšlení?

I mlč! řekla Dia. Kdo mně jen vysvětlí, proč ~~je~~ mně je tu tak ~~klusavě~~ tajemně blaze.. Myslím, že proto, že jsem zde jako v kleci, jako v žaláři.

Jen spoutány měly bychom ještě být, zvolala Dona. Spoutejme se pevně, sestřičky!

To by nebylo tak hezké, soudila Ala, protože tenkrát, když nás spoutané vezli z nemocnice do kriminálu, bylo to praošklivé -

Víš proč? děla Zlata. Protože obklopovala nás hrubá, ohyzdně žlutá plachta -

A víte co nás tu asi taky ještě tak blaží? řekla Hedona. Ze jsme tolika mužským chomouty střezeny.. O toho slastného ~~xxx~~ bezpečí pro ženu!

Věčně chtěla bych tu tak jeti! vzdychla Rona. Žel, že to potrvá jen čtyři dny..

To bude právě dost, děla Porcia. Co tě teď

rozteskňuje, bude ti pak vítáno. Je to výborně zařízeno, že každé štěstí provází zvyšující je, iluze, že mělo by trvat věčně, a ještě výbornější je, že vystřídá je sestárle právě to, čeho se dříve hrozilo - neboť teď stane se to dobrým a novým štěstím! Jak dobré je, že po štěstí následuje bolest.. Myslím, že bolest je jen služebnicí štěstí, že jest jí ve světě přesně jen tolik, kolik třeba, aby štěstí neomrzelo, aby bylo konzervováno, osoleno, opepřeno, octěno. Připijme na zdar utrpení!

Mudrluj si jak chceš, řekla Lesbia. Utrpení samo o sobě zůstane něčím, na co se jen vy----

Jedno! ať žije ten prevít! zvolala Zlata a pila jako houba -

Tak si přitukněme, děla Rona, ale nemysli si prosím tě, utrpení, že tě proto tak miluju, abych o tebe stála - ne, ne! jen tam zůstan pro boha! Já tě sice ctím - ale když přece jenom jsi krásné jen zdálky jako požár, jako tygr v kleci.

Sestřičky, zda-li pak je na blízku nějaký muž? pravila tu nevinně Dona, rozhrnujíc plachtu.

Vezmi závoj, hledíš-li ven! zvolala Porcie.

Ale vždyť já kouknu jen jedním očkem, prosebně zaškemrala Dona. Bože, co jsme to za otrokyně, že bez závoje nesmíme na vteřinu hlavu vystrčit! Kde je naše ženská důstojnost?

Je zcela správné, že jej nosíme! řekla Alzira. Nechodíme přece s nahou zadnicí, ale tvář naše je mnohem smyslnější zadnice, t.j. dráždivější. Kdybychom chodily pořád s nahými zadnicemi, brzo by tyto mužům se zhnusily.. Ale tváře naše dráždí je stále.

Závoj, pravila Dita, činí nás tajemnějšími, půvabnějšími, - a co víc žena chce? Bože, já jej ráda nosím! Každé otroctví dráždí ženu.

Nerozvírej plachtu tolik! křikla Porcia. Vždyť tě mohli celou vidět, darebnice, - Dito, trestej!

Hleďte, Purano jede před námi! vzkřikla afektovaně Dona. Hleďte, jak jej cválající kůň stále povahazuje!

Nemluv! strhla ji Rona nazpět! Můžeš strašně kompromitovat Dia svým odhaleným obličejem! Co si

jeho zbožňující vojáci pomyslí? Co jiného než; jak může ovládat národy ten, kdo nedovede ovládat osm mizerných žen!

Lehčí sice, řekla Porcia, ovládat osm národů než jednu pořádnou ženu. Jak rychle jede ten vůz! skoro jako osobní vlak! Přechází božská síla Diova i do těch koní? --

Sluneční pavouk vylezl po plachtě tak vysoko, jak jen v červenci může. Všechny dívky byly dokonale zpité. Horko ve voze bylo nesnesitelné. Je! právě lesem.

Mně se chce spát! zamumlala Arga.

Spěme! řekla Dita. Ale to horko.. A víte co? vystoupíme! Ať zastaví!

Ta růžová plachta mění to horko v plamen, souhlasila Ala. Hej! zastavte, my vystoupíme!

Ale jak! zaúpěla Ziata. Já se nemohu postavit ani na čtyři.

To uděláme Diovi zas ostudu! vzdychla Rona.

Takhle opít jsme se přece jen nemusely! vzkřikla Porcia a dala si vši silou pohlavek -

Čeho si přejete, paní, zazněl mužský hlas -

Bože, na co se vymluvit? zasténala Rona -

Chceme z vozu ven! zvolala už Leslie, ale nemůžeme, jsouce všemohoucí stíženými slunečním úpalem. Ať přijde osm vojáků a vynesou nás do stínu!

Ty jsi moudrá, Leslie, pochválila ji Ziata!

Vynesou nás, vynesou! zatleskala Dona.

Za minutu ležely všechny na trávě ve stínu.

Purano poznal dle asi čtyřiceti vyprázdněných láhví, že sluneční úpal nebude příliš nebezpečný.. Kázal, aby přinesena byla ona štoudev, aby všechna voda, v níž dosud kousky ledu plovaly, vylitá byla na tváře a téměř nahá těla žen. Kvaly, vymrštovaly se a padaly zas, nadávaly vojákům nejsprostějšími jmény; Dona sápal se i na Purana - -

Za jaké hříchy trestá Allah svatého proroka těmito ženami? bručel si Purano, vrací se ke koním. A jaké tajemství asi spočívá v tom, že boží tento muž nedovede své ženy skrotit? Ty být tak mé! A švihl několikrát jezdeckým bičem do vzduchu...

Byli právě u vchodu do úzké, stinné, zalesněné rokle, již protékala značná bystřina. Purano rozhodnuv se, že zde bude do šesti hodin odpočívat,

rozkázal, aby dívky byly tam odneseny na trávník vedle vodopádu. Zde bylo velmi příjemně; jsouce skalami sevřeny, byly zde jak v pokojíku, teploturu, v rokli beztoho poměrně nízkou, snižovaly ještě miliony vodního prášku z tříštícího se o četné skalní útesy kataraktu, v jehož velebně monotonní hudbě za chvíli blaze usnuly.

Spaly dobře as čtyři hodiny, dvě dováděly, v šest zase do vozu vystoupily - , v devět už zase byly přitopilé. - Matný stříbrný pavouk na batistu těšil je neméně, než ráno oslnující. Kol půlnoci usnuly, ale dílem následkem jízdy, dílem odpoledního tvrdého spánku, spaly sotva dvě hodiny. Rozmrzelé se probudily, pár hodin s nudou prošťebotaly a když slunce vycházelo, doznamenaly si vesměs, že mají jízdy a pobytu v rážovém pokojíku pod krk. V šest hodin šádaly Peruna, aby jízdu přerušil, ale ten poslouchaje rozkazů Diových, svolil k tomu teprve v devět. Dvě hodiny promenovaly v nádherných oděvech malým městečkem, po obědě usnuly, ale spaly velmi špatně. Nanejvýš rozmrzelé vstupovaly ve čtyři hodiny zas do rážového vězení. Vzdorně hodily sebou na zem a ani k pití neměly chuť.

Dosud bylo nebe bezmračné, ale teď objevovaly se nad jižním horizontem světle šedé mráčky, ony, jichž sotva bychom si povšimli, kdyby neměly ostrou stříbrnou obrubu, ony nejslověstnější, jako je vše právě nepatrným se zdající a krásné... Na severu však víc a více bělaly se obláčky jiné, věčně nehnuté - Himalaja...

Několik minut po výjezdu téměř ani vzdorně nemluvíly. Bože, zahovořila konečně Dita, kdo by to věřil? před chvílí vstupovala jsem do rážového pokojíku se značně větší nechutí, než v rodném zámku do trestací komnaty a skoro s takovým odporem, jako tenkrát do bytu lidí, které jsem urazila, abych je na mamčin rozkaz odprosila... Pitomý svět! Jak hned vše v něm omrzí a ohyzdným se stane! - Pravda Argo, že právě to umožňuje stále nové a nové požitky - ale čert vezmi všechny, když jsou co ipso liché, malicherné, hloupé!

Právě proto jen jsou vskutku pravdivé, moudré a veliké! odvětila bohyně.

Kéž jsme už doma u toho jezírka! povzdychla

Rona. Bože, ještě půl třetího dne bude jízda trvat!

Hrom aby do Dia uhořel! zvolala Leslie. Teď právě jsem z Purana chytře vytáhla, že děláme zbytečnou zajišťku na severozápad - proč? Aby tam naverbováno bylo prašivých několik set vojáků! A my sloužíme tomu za obět, - aspoň o půl dne se cesta naše prodlouží!... Hrome! nemluvila bych tak, - ale nevím co to - pryč je má všechna nálada, něco divného mne tísní, rozčiluje. -

Mne též! zvolala Rona. Jako bychom do nějaké děsné propasti lezly, jakoby nějaký netvor na nás číhal - natahoval již již chapadla -

Podivno! zvolala Porcia. Mně jež tak, jakoby duše má měla všechny své vnitřnosti zvracet...

Příčinou je nastávající změna počasí, pravila Argeste, která teď co chvíli plachtu rozhrnovala ne bez rozčilení. Tak děje se vždy, když po dlouhém jasu objeví se mráčky, - - rodí se náhle velký žal - obrat - je to hrozné! -

Co máš? co víš? - zvolaly všechny.

Ale nic! to nebylo obrazně řečeno! A znovu rozhrnula plachtu, vůz objížděl právě záhyb pahorku - Hleďte! řekla lhostejně, vidíte ten podivný štíhlý kopec tam v dáli? Dojedeme-li pak k němu do rána?

Ziata a Leslie hleděly, kam prst bohyně ukazoval. Daleko, daleko na obzoru týčila se tam nápadně tmavě nad slabě vlnící se rovinou, hora význačně štíhlá, jako homole cukru. Ale tak malá, že zrnko pšenice, mezi prsty zcela ku předu natažené ruky, bylo by ji bezmála zakrylo.. - A nyní, snivě táhla se rovina do nekonečna a tichá, zlatá záře středního letního odpoledne spala na ní tajemně a horký vzduch tlel a z bezedné, mrtvé oblohy padal věčný mír v omámené duše a propasti Všetajemství otvíraly se - - a ta hora temnila se tam tak divně, tak divně - -

Vidíte, děla Leslie, jak je štíhlý a - bože! co mně to projelo duší? Co - co - kde - sním?

Taky mně se najednou hlava zatočila! zvolala Ziata. Aby ta hora tam? bože! zas mne to udeřilo! Co to za mystického gymnasta - -

Ostatní tlačily se ke štěrbině - Hleďte, hleďte! zvolala vtom již zase Arga, usmívajíc se již. Ti dva jezdci předjíždějící náš vůz! Nejsou to originelní zjevy? jde to teď hned ráz na ráz! zašeptala si a v očích zjevila se jí extatická zbožnost. O osude! o božské hlubiny tvé, Osude, ty má Věčná Vile!

Na mou duši! řekla Porcie, jsou to podezřelí chlapi! Jeden vystrojen jako papoušek, druhý obr, jakého jsem /..4/ Pietrovu neviděla! A jak širokou, šklebivou, děsivou tvář má!

Pro muže zapomněly na horu a ta již zmizela za stromovou hradbou. Jezdci dohonili skupinu Puranovu, cválající asi dvacet kroků před vozem a vojensky pozdravivše. Zamračená tvář Puranova se obrátila k vozu - pokyn - a ten i celá kavalkáda se zastavila. Oba příchozí seskočili s koní -

Přes dva metry je ten chlap vysoký - a váží jistě dva metráky, znalecky odhadla Leslie. S tím by ani Pietro neopovrhnul bojovat - ach!...

Ten druhý, děla Porcie, je jen o málo menší - a ač hubený, jistě má ohromnou sílu, - nevím, proč to člověk cítí!.. A jaký svérázný, energický má obličej - oči tak přímé opravdové - chlape, nejsi všední zboží!

Vypadají jako Don Quijote a Sancho Pansa - jenže i Sancho vzbuzuje respekt, děla Dita. Ale slyšíte, co Don mluví!

Generále, promluvil tento mohutným hlasem, jsem jihoindický šlechtic a toto můj věrný sluha a přítel Mahmud. Jen jednu nenávisť jsem dosud měl: nenávisť k mořským psům anglickým; jen dvě lásky: k této svaté zemi a vznešenému proroku Edrišovi. Když četl jsem před lety o zázračných jeho vítězstvích v Arabii, prochvívalo mnou nadšení od hlavy k patě, a již tenkrát děl jsem si: O, kéž by boží tento muž postavil se v čelo mých nešťastných krajanů, - a nic by Angličany nezachránilo! Žalem jsem onemocněl, když zákeřná koule zarazila tenkrát vítěznou jeho dráhu. Ale nejkrásnější den života mého zasvitl, když došla mne zpráva o vstupu jeho opět na indickou půdu a současně hned o skvělých jeho vítězstvích zde. Můj sen uskutečněn - oh! A bez meškání, všeho zanechav, vydal jsem se s

Mahmudem na dalekou pouť, ve dne, v noci si odpovídá - a tu jsem! Přijmi mne, slavný jenerále, za prostého vojína! Mohu říci, že nejsem k zahození a za Mahmuda ručím jako za sebe. Sloužil jsem v mládí ve vojsku, abych jednou mohl proti britským psům obrátit vlastní jejich zbraně, byl jsem též v Evropě a mohl jsem tam zvědět, čím vlasti své mohu prospět; umím na příklad zhotovovat šrapnely a děla, a - hleď!

Hořil pušku k líci. Prostředně velký pták, asi třista metrů stranou rychle letící, opsal náhle zběsilý oblouk, pak vířivě padal, dopadl...

vábně strašidelná nálada vanoucí z všeho - vše to však jen z části ospravedlňovalo dojem, který bleškem dívky zasáhl! Hlavní bylo cosi metafysického, naprosto nevysvětlitelného, co omračovalo duši sebe nepřístupnější.

Rychle se oblečme a vezměme závoje! odtrhovala konečně Porcie družky, v němém strnutí na strašný obraz hledící. Všechny jsme se prohřešily, všechny musíme být potrestány. Rychle! Jak kouzelné - o sestry! Ještě dnes musíme tam vystoupit. A - víte co? Měly bychom tam aspoň nějakou dobu bydlet! Jak kouzelné by to bylo! Jak heroický pobyt pro nás, nás, - rozumíte?

Ach ne! ustrašeně zvolala Dona. Cítím, jak mne pouhé pomyšlení na to svírá duši. Kéž bychom raději byly již daleko neblahého tohoto místa!

Dita jen se smála, ač v nitru též bylo jí úzko. Vezmeme si průvodce! navrhovala. K čemu by byli ti muži, kteří včera přišli k nám? Požádám Purana, aby tomu obru rozkázal provázet nás -

Všechny radostně zatleskaly ručkama.

Zavolaly Purana a ten nenamítal, aby podnikly výlet na strýý hrad, jenž, jak slyšel, Dáblův Roh se jmenuje. Žádal však, aby ručnice vzaly s sebou. K doprovodu nabídl se jim statný včerejší příchozí sám. -

Strmou cestou stoupali na jehlan. Dívky nemluvíly; zvláštní tísen padala na ně. Pod nimi zela hluboká propast, slunce před chvílí jasně svítící, skrylo se za obláček. Ten houstl a šedivěl, až náhle zčernal. Zem zychvívala se pod jejich nohama, tajemný šelest kolem sténal. Čím dál tím větší smutek obetkával mysl jejich. Každou chvílí již již myslely, že se zřítí do propasti a přece nepochopitelná síla táhla je výš a výše. -

Konečně octly se v hradním, divě trávou zarostlém nádvoří. Koldokol černé zdi, v nichž ještěrky běhaly po rozviklaných kamenech. Několik schodů vedlo k dlouhé, temné chodbě, na jejímž konci čněla věž.

Průvodce usadil se na jeden z vyčnívajících kamenů. Chcete-li prohlédnouti si hrad, počkám zde na vás! řekl rozhodným hlasem.

Ne, ne! Nechoďte dále! vykřikla Rona zděšeně.

Ale dívky vnikly již do temné chodby, do níž ústila řada pokojů. Dita, otevíravši dveře, vkročila do první komnaty. Jak teskně je zde! řekla sklesle, neb v tu chvíli pocítila tajemnou úzkost a vzpomněla si, že právě podobného dne, kdy černý vítr kvílel, uzřela kdysi prvního svého milence naposlady.

A ten mrak, jak se k nám blíží! - řekla Zlata. A je velký jako slon!

Nech mrak mrakem a slona slonem! odtušila Lesbie třaslavým hlasem.

Pro boha! zvolala teď i Porcia. Jak ten vítr zakvílel, slunce se skrylo a - již obemýká mlha věž, - již jest u okna, - již sam vniká, - jak všechno ztemnělo, zpříšernělo, - počkejte, až se zas vyjasní!

A vskutku náhlé ztemnění působilo přímo hrozivě. Věž ztratila se zrakům dívek úplně. V pokoji zavládlo šero, jako hodinu po západu slunce. Dívky s temnými výkřiky stulily se k sobě a jako vyplašené myšky hleděly stále kol sebe, nevynořili-li se z kouta nějaké strašidlo -

A tma ještě vzrostla - Ale umíněná Lesbia chtěla dále. Tu bouchly dveře a -

A v ten okamžik zavzněl slabý třeskot z otevřených pokojů - Pronikavě vykřikly, tváře jejich se znetvořily zsinanou hrůzou. Nelekejte se! zajektala Lesbia. Nic to není, na podobné zvuky jsme již zvyklé. - Dita se zachvěla a nevědouc proč, klesla na podlahu - On jde, on jde, šeptala - teď to přijde.. Chtěla povstat, ale nemohla, chtěla křičet, ale nemohla. - A tu ozvaly se na chodbě tiché kročeje, tak podivné, jakoby to ani lidská noha nebyla; a stávaly se silnějšími, blížily se -

Znovu vykřikly - neboť slyšely zvláštní šelestění ve vedlejších pokojích. A rostl, rostl - a náhle objevila se v očích jejich, mezi dveřmi, postava muže se strašnou tváří -

Jako Dita i jím stuhly údy i hrdlo. - Příšera stála nehnutě na práhu v děsivém šeru, hleděla na ně, ale očima nehýbala - neboť - byly upřeny jen na-Ditu - A tak uplynulo půl minuty.. Několik skřeků zavznělo zatím -

Tu rozkvetlo rychle světlo, - a náhle zasáhly sluneční paprsky - Ženy přišly k sobě.

Zbraně! zvolala Arga a vyřítla se - Vzhůru nah! Zabme je! vzkřikly Ala, Porcia a Zinta. Všechny mimo Ronu povstaly, uchopily pušky -

Ale když se ohlédly, strašidlo už neviděly.. Chvilí váhaly -

Za ním! zařvala Leshia a statečně skočila ke dveřím. Ostatní za ní, - i Rona, aby nezůstala sama - Chlape! řvala Porcia, jen počkej, třeba jsi strašidlem, uvidíš, jak tě rozmlátíme! My se vyznáme ve strašidlech, stejně jako ve vraždění lidí -

Příšeru ve vedlejších místnostech neuzřely. Řítily se dále, ale nespátřily ji ani v dalších pokojích. Utekla do věže! křičela Dita, která nejdéle zůstala ztrnulá, ale náhle se rozběspila více, než všechny ostatní. Běžme tam za ním, ať se přesvědčíme!

Ano, do věže! křičela Ala. Rychle, ať tam přijdeme dřív než on!

Ku předu! zvolala Porcia. Ale-co to? Slyšely jste?

A vskutku! V předposledním pokoji slyšely zvuk jako ovaknutí kliky - Na okamžik se zarazily - Ale již vrhla se Dita ku předu. Právě utekl na chodbu, slyšely jste? řvala sběsile. Za ním, ať tam dorazíme dřív, než vlezde do zdi!

Bláznovství! řekla Leshia. Je-li to přízrak, dovede zmizet a je-li to člověk, který nás straší, nepromění se v obraz -

Nesmysl! člověku! zvolaly všechny. A již uchopila Dita kliku a nechročeně vyřítla se na chodbu, mávající ručnicí - Ostatní za ní -

Ale na chodbě vzkřikly znovu a zastavily se - Spátřily příšeru opět - Stála asi dvacet kroků od nich, - ale hned třemi skoky octla se u dveří vedoucích do věže a zmizela v nich -

Za ní! zařvala Dita, které teď vlasy se zješily. Neřekla jsem, že utíká do věže? Mizerné strašidlo!

Vběhly do tmavé chodby. Zřetelně zaslechly dupot před sebou. Octly se u schodů, běžely vzhůru... Ale ničeho nespátřily.

Ježíš Maria! vzkřikla Dita a Rona, -vidíte? Oh! Oh!

Je to obraz nebo skutečnost? zvolala Pucia a přistoupila. Ach! jen obraz! Ale zdálo se mi, že je to živý člověk -

Byl to! zvolala Dita a Rona, když jsme sem vstoupily, hýbal se! Což jste to neviděly? Právě vstupoval do stěny -

Neviděly jsme nic! zašeptaly a hledaly zeď, aby se opřely - Jen Dita a za ní Ala vrhly se ke stěně a jaly se bodat obraz do hrudě. Chcípni! volaly -

Přestaňte! Nezničte jej, vždyť je to zajímavé! řekla Ala, odtrhujíc je - /6/

Oněměly a usedly na podlahu -. Slunce příšerně žluté hledělo dovnitř -

Strašné! zvolala konečně Zlata. Co to znamená? -

To znamená, děla Dita zběsile, že tento padouch má na mne namířeno! Jen na mne! Znáám jej odněkud, - jen na mne hleděl jako mrtvola - a je to něco takového. Ó, co to všechno znamená? Kéž by se vzpomínky mé rozjasnily! Ale jednou svedu s ním boj, boj! A musím zvítězit! Vždyť je to směšný chlap při své hrůze! A povstavši, kopla obraz. - -

Ó pojďme odtud, pojďme k vojákům! sténala Rona.

Umíráš! Kdo to má snést? Ó, proč jsme to dělaly! Pojďme, je zde hrozně - slyšíte - slyšíte? Bože můj!

Ve vnitřku věže ozvalo se zvláštní, slabé drnění -

Pryč odtud! vykřikla Zlata. Rychle, - nebo se věž na nás sesuje. Cítím to, tuším to!

A všechny, strašně křičíce, daly se na útěk.

Polomrtvy octly se v prvním pokoji.. Ale tolik duchapřítomnosti měla Lesbia, že dveře zamkla. Ven! zvolaly Rona a Dona.

Ale náhle rozlétly se dveře jako samy sebou a - objevil se muž se strašnou tváří. Děsný byl pohled naň! Tvář jeho byla napolo kostrou, napolo hničícím masem. Oči změnily se v bahno. Strašný zápach rozšířil se po komnatě. Nemluvil, jen hrůzné, nezřetelné zvuky vydávala mrtvolná ústa..

Dita myslela, že padá do pekla a pozbývala ducha. Nikdy, nikdy se ho nezbavím! zaúpěla. Věčně bude mne pronásledovat, pokud ho nepřemohu. Všechno musí člověk přemoci, všechno vytrpět, všechno si odbyt. Muže, co má být, ať se stane, ať se stane! -

A právě slova tato, vyskočila šíleně, uchopila mrtvolu za ramena a vtiskla jí ve smrduté bahno, jímž žluté zuby byly obklopeny, políbení - pak zhroutila se.. Dívky zděšeně se k ní vrhly. Dita však hned přišla k sobě.

Nechte mne, - drahounkové - vše musí si člověk odbýt! ale jak je to -

Máš pravdu! zvolala Arga. Smrt je méně, než nic, neboť je život! Jen statečnost je vše, sestřičko, -ale teď pryč, dusím se hrůzou - - -

Vyběhly, více mrtvy než živý a obávající se, že se teď ten kamenný netvor na ně zřítí, střemhlav sestupovaly s příkré skály; všechny měly již ruce zakrvácené. Včerejší příchozí byl nyní stále u nich a pomahal, kde jen mohl; jednou zachránil Alžíru před pádem aspon pětmetrovým uchopiv ji za rameno, když již celé tělo její viselo nad propastí.

Konečně stanuly na bezpečné půdě a - zde teprve přišly k sobě.. Klesly na travu - za chvíli, zahleděvše se do sebe, polo se rozesmály, polo ~~xx~~ rozplakaly -

Nu, tak co? otázala se Rona, trváte dosud na x svém rozhodnutí bydlet tam? Co, co, hrdinky? Co, Dito?

I dej s tím pokoj! zasmály se Ziata, Dita, Lesbie dětsky. Za nic na světě! Jen Arga zoubky do rtů zataala, mračila se hrozně - ale stále mlčela.

Nikdy, řekla Lesbie, necítila jsem takový strach! I samo zjevení strašidla nepůsobilo by tak, jako to děsné očekávání, to číhání tajemného na tebe - Dej pokoj, zkazily bychom se tím pro celý život! Již teď odneseme si snad odtud choc, který bude měsíce nám citelný. Opakovat se to víckrát, jsme nervově zničeny -

Dovolte, vznešené paní, abych se vmísil do vašeho hovoru, připojil se k nim, když vykročily, jejich průvodce Saib. Divím se, že vy Evropanky, vzdělané dámy, můžete věřit ve strašidla. To opravdu jsem nečekal. Já jsem se evropské vzdělanosti vlastně jen dotkl, ale nevěřím již v nic nadpřirozeného.

Pamatuj si, milý člověče, zastavila se Ziata, že naším zvukem není věřit. Co víme, to víme, co nevíme, víme, že nevíme a neobelháváme se, že to víme, - čemuž říká se právě víra. A vlastně víme,

že nic nevíme a ani to a proto, kde řekneme, že něco víme, znamená to stále totéž, jako bychom řekly, že víme h.... My se ničím, ničím nepoutáme, my tančíme božsky nade vším. A dále: nevzdávej se, dobrý muži, pověr svých předků a v.... se na evropskou vzdělanost!

Při obou sprostých výrazech této řeči přelétl tvář cizincovu viditelný hnus... Nepřu se s tebou, vznešená paní! Jsem ve vědění pouhý mrzák. Ale přece myslím, každý musí uznat, že strašidel není -

Že prý není strašidel, koukejte, sestřičky! rozchechtala se Alžíra. Už jste slyšely takový nesmysl? Ten člověk blázní! Prý není strašidel, hihi!

Neblázní, ale je příliš paradoxní! zastala se ho sladce Zlataž.

To nechme stranou, řekl s marně tajeným opovržením Saib. Mluvme jen o daném případě. Z toho, čeho byly jste svědky, nenásleduje ještě, že by ve hradě strašilo!

Ták! zvolala Ala. Tys v komnatách nebyl. A co ten sten? to šelestění a chvění? Co ty všechny naše pocity? I ty osle!

Co ta děsná nálada hlavně? pravila Dita. Což nechápeš, že již ona musí vyvolat přízraky, nebo, jak se tomu říká, halucinace?

Halucinace? Proč ne, ty přece věda připouští, jasná paní!

Věda je tak milostivá, že připouští existenci vody, žita a žab! skočila mu do řeči Rona.

Muži! děla Dita, žádám od tebe titulování, jaké mně přísluší. Byla jsem dříve jen vévodkyní, teď jsem trochu více! Teď jsem konkubinou Dievou!

Já trnu, vznešená paní! Ale k věci! Sten ten možno přece vysvětlit na př. podvodem. Slyšte!

A dívky zaslechly zvuk, dosti podobný tomu, jež slyšely na cestě. -

Tys nás podvedl, darebáku? rozkřikla se Ala.

Ne! zvolal, zlostí zblednuv. Chtěl jsem jen ukázat, jak možno by bylo -

Uspoř si slov! zvolala Porcia. Zvuk ten nebyl zdaleka tak příšerný, jako ve hradě! Mezi oběma je stejný rozdíl, jako mezi skutečným jablkem, živou osobou a dobře namalovaným jablkem, voskovou figurinou. Ale chlapík jsi v mnohém ohledu!

Díky, vznešená paní! A co se toho chvění, šelestění týče, řekl jsem již, že Dáblův Roh je patrně vulkanického původu, že lehké zemětřesení -

A tak dále, víme! pravila Dita. Mohl bys to svěsti též na elektřinu, nabertění se zdí, prosakování jich vodou nebo na jaké ještě hlouposti, - ale pamatuj si, že všechny tyto zjevy jsou strašidelného původu, že vše děje se nadpřirozeně, že nejpřirozeněji konečně ještě vysvětlíme vše pomocí zázraků a strašidel. Adie, milý muži!

A vys.. se na evropskou vzdělanost, papouškovala Hedonka po zbožňované Ziatě. A už táhni!

Zase zkřivila se tvář Saibova, - a nazdržel se: Mohla bys mne, spanilá dívka, poučit, jak vykonat mám tuto krásnou věc na abstraktní pojem?

Slyšíte? zvolala Ziatá; teď se demaskoval! Neřekla jsem vám hned, že je to morální prase?

Krot se, Ziato, je to šlechtetný muž! napomenula ji Rona.

H...o je! a ne šlechtetný muž! zvolala Donička. Slyšíš, chomoute, proč mně říkáš jen dívka, když ostatní nazýváš vznešené paní! Já jsem už zrovna tak konkubína Diova jako ony, třeba mně teprve půl patnáctá roku, osle!

Já ti dám pár přes hubu! zvolala maminka její. Dej si mi je před sestřičkami! odsekla dceruška, ale budeš-li mne zahanbovat před cizím člověkem, tak ti je dám sama!

Zdálo se, že bude Saib zvracet. Ostatních šest dívek se rozchechtalo, a Saib promluvil:

Předně odpusť ty, vznešená paní, a uklonil se před Doničkou, že nevěděl jsem, že ráčíš být již prorokovou konkubínou. Gratuluju! A tobě, vznešená paní, uklonil se před Ronou, gratuluju k tak skvostně vychované dcéři - a - Zarazil se, zašel, zapomenuv na chytrost, trochu příliš daleko -

Jak se to opovažuješ s námi mluvit? zařvala Ala a povznesla pažbu. Sestřičky, - tohle si nechat líbit - ?

Mlč! řekla Porcia. On jinak nemůže - a otím jej za to! nedovede se k nazírání našemu povznést.. A nechtějme od něho mravy evropské!

Ale chceme od něho, my ženy Diovy, mravy otroka! zařvala Alžíra.

Ty mlč! zvolala Rona. Kdyby tě nebyl zachytil, byla bys si před chvílí rozbila svou nevymáchanou hubu! A ty, Ziato, taky se styď! Hned od počátku mluvíte s ním urážlivě, jakoby nám byl nepřítelem a on je naším přítelem, prokazuje nám tisíc pozorností a chová se nejuctivěji, uctivěji, než samy zasloužíme. Je to ordinairní od vás!

Trochu pravda, Ziato! řekly Dita a Lesbia - Cože? jala se běsnit bohyně. Chová-li se špatně k někomu, kdo mi ublížil, jaká na tom zásluha! To dělá každý vůl! Ale chovat se špatně k někomu, kdo mi jen dobré dělá, kdo mne miluje, kdo se za mne obětuje, - to jmenuju teprve zásluhou! to je sebezpřemožení a sebezpřemožení je jediná ctnost!

Vidím, vznešená paní, že jsi stejně geniální jak krásná a statečná! Hlásáš jakousi novou etiku, nad níž řasnu, nechápaje její hloubky.

Jen se posmívej, chlape! zařvala Ziata a namířila nan ručnicí. Věz, že hlásám jí po léta ne slovy, ale činy! Můžeš se hned přesvědčit!

Četl jsem též něco o tom, vznešená dámo! odvětil Saib bez nejmenšího strachu - Dle ní měří se prý hodnota člověka dle toho, kolik úkladných vražd má na svědomí. Dle ní neuznává se při koupi dnešní zlatá, stříbrná, papírová mince, ale platí se jen mincí olověnou a ocelovou, třeba ubohé hokynářce, vdově, která má sedm malých dětí. Dle ní považuje se za hrdinný čin přepádnout chudého kupce, zabít ho bez nejmenších výčitek svědomí, dle ní považuje se za hrdinství odměnit pohostinství britského plukovníka a jeho choti smrtelným bodnutím - prý ovšem dle oněch evropských novin - dodal rychle, vzpomínajíc se konečně. Ovšem já tomu nevěřím a jen proto jsem k vám takto promluvil, abych upozornil vás, že dílu svátého proroka a blahu mé vlasti, za kterou zemřít chci, počínáním svým škodíte! A teď mne udejte Puranovi nebo zastřelte, mně je to lhostejno! Vykonal jsem svou povinnost!

Chvilí bylo ticho. Nejistota, váhání, podezření zmocnilo se dívek.

Dáme ho zastřelit nebo aspoň zatknout! zvolaly Ala, Dona i Lesbie.

Ale s tímto návrhem nesouhlasil až Ziata. I usoudily dívky, aby Argesteia rozhodla. Ta, dajíc

se do vznešeného smíchu, přistoupila k Saibovi, skoro něžně položila mu ruku na rameno a usmívajíc se vlídně, řekla:

Odejdi, drahý muži, a neboj se! na nás záleží stejně málo, jako na tobě!

Pod jejím pohledem Saibovi, cítícímu se být prozrazen, přestalo bít srdce. V boji s tygry a loupežníky nejsem snad nejhorší, ale v boji s ženskými jazýčky přiznávám se s hanbou ke své malomoci - řekla zmateně a zahanben odešel -

Byla již úplná tma, když vrátily se ženy Diovy domů. Vítr obrátil se zatím k východu, kde křižovaly se již blesky; i hromy počínaly rachotit. Tělesně velmi unaveny, ale duševně teď, částečně vzrušujícími vlivem posledních rozčilujících událostí, částečně obratem větru, dosti čile vsedly do připraveného vozu a za vzmáhajícího se rachotu s výše, vyjely. Jely velmi rychle a čím více vzdalovaly se otrávené sféry Dáblova Rohu, tím veselejší se cítily.. Za čtvrt hodiny zvučel již vůz nejbujnější dívčí veselostí! Choc nebyl nebezpečný - zdravé ženské nervy odrazily jej úplně. Ale stále více rachotily hromy a náhle spustil se liják tak strašný, že za chvíli vůz sotva krokem ku předu se bral - Ale na štěstí vjíždělo se právě do většího městečka. Furano rozkázal, aby se zde přenocovalo.

V krásném pokoji byly dcerušky až do dvou hodin a lomozily bezmála jako neustávající hromy na nebi, jež utichly právě teprve, když dívky ulehly, jako by je nechtěly ze spaní rušit.

Spaly výborně do sedmi hodin. Nebe bylo již opět úplně jasné - jako jejich duše. Těšily se opět na své růžové vězeníčko a ještě více na nové své obydlí, kam mělo se dorazit již nazítří dopoledne. Když posnídaly v pokoji svém, nebylo dosud vojsko připraveno. Tu pravila Ala, která měla dnes velení:

At koukám z kterého chci okna, nikde nevidím našeho včerejšího kamaráda - Patrně tedy dělá ostudu za kopečkem, který přiléhá k zadní straně tohoto domku. Než se ti lajdáci vojáci připraví, vyběhneme tam a pošleme mu poslední políbení - vidíte? Vlastně co se ptám, já jsem dnes královna - alou marš!

Alinko, prosila Rona, nechodme! Proč kazit si

krásnou náladu pohledem na včerajší den?

Až pojedeme, budeme toho kolohnáta vidět, tak co na tom?

Nemusíme, nebudeme-li rozhrnovat plachtu!

Ale fuj, Roničko! zvolala Porcia. To už je zbabělost jak měsíc!

Zdá se, ale není! odpověděla Rona. Hledme na věc logicky. Až moc okolností nasvědčuje, že Dáblův Roh je nebo může se stát naším osudem, naším strašným osudem - počátkem konce! Ano, ano - a ten bude hrůzný, ó, jaká propast utrpení budoucích straší stále mou fantasií! Děsný sestup, rozklad - zkomírávání, blbnutí, šílenství, ó! vy víte to! Ne nadarmo měly jsme včera, než se na obzoru poprvé nám objevil, tak ošklivé pocity! - A naše sny. - Pak okolnosti, za kterých včera odpoledne jsme jež uzřely - a naše pocity při pohledu nan, tušení. Ano! mám strach, že ta nestvára magickou mocí táhne nás k sobě jako hroznýš veverku - že je nám souzencem tam přeci bydlet, abychom byly vyvrženy - napolo zničené! Víte, co záhrobní nestvůry z člověka dovedou udělat! I váli nám vezmou, na niž jste teď pyšné a vydají nás zcela na pospas nejhroznějšímu utrpení! Dobře s řekla Leslie včera, že pobyt tam by nás nervově zničil! A mám tušení, že nejen pro tento život, ale pro tisíciletí vrhne nás to dolů; - a snad pro celou věčnost, - snad vezme nám ta hora něco pro vždy nenahraditelného. Zdá se mi, že stojíme na nejosudnějším rozcestí, - že máme svěsti rozhodnou bitvu s Osudem.. A proto - vyhněme se té nestváře! utečme! ani na ni nemysleme! zamezme každé pokušení! Známe vaši nestálost, kolísavost, vrtošivost, mám tušení, že až ji spatříte, zase vás nějaká ztřeštěnost napadne - a proto - nechoďte na kopeček, prosím vás!

Co pravíš, děla Zíata, není hloupé.. Ale rozumnost sama je hloupá. Třeba nás čekalo to hrozné, dlouhé utrpení, po noci den - a jen po noci! Nechtějme korrelaci dobra a zla vyhodit ze světa jako kámen z boty! V tomto bodě bylo dosud lidstvo šmahem bláznivé a blbé. Není vůbec nenahraditelných ztrát, jak se obáváš. Ve věčnosti tak jako tak stane se vše, rozumíte? vše! Nic nemůže být vskutku poškozeno! nic člověku vskutku nehrozí! A vše musí se odbyť! A co se nestane teď, stane se později!

A co se stane teď, nestane se ti aspoň později!
Vše je lhostejné a vše je dobré!

Amen! pravila Arga vážně.

Všechny vaše rozumy, zvolala Ala, jsou zde zbytečné, protože já jsem královna. Stet pro ratione voluntas! - stupaj, sice třicet rákoskou!

Vyšly. Slunce třaskalo jasností, jako když z Benaresu vyjely. Ale proti tehdejšímu parnu byl teď libý chlad. Jas, chlad a silný vonný vzduch, - vše to mělkem opojilo duši dívek tak, že málem byly by se daly do výskání. Vylétly na pahorek - a otevřely pusinky -

Tak zcela jiný byl Dáblův Roh, než včera! To kouzlo metamorfosy a mrtvé minulosti!... Nebylo možno říci, že hora nebyla mocně děsivá, ale proti včerejšku téměř pranic. Byla tak milá - asi dva kilometry vzdálená! Hrozné jednotlivosti nebyly k rozoznání. A z této strany byla značně širší a boky její částečně porostlé a skála s hradem jen malou skvrnkou na azuru! A ozařovalo ji nestářecké, předtuchami smrti obetkané slunce, ale sedmihodinné, mladistvě plesající. Duše dívek byly teď plny ranní svěžesti. A kontrast včerejška a dneška sám sebe zvětšoval.

Tohle - tohle, že má být on? zachechtala se Ala. Tenhle směšný pantáta? Ten mohl nám nahnat tolik strachu?

Fuj na nás! zvolala Porcia. Počínaly jsme si jako každá slečinka z Neapole! Jak jsme směšny -

Ukvapuješ se teď, jako jsi se ukvapovala včera! děla Lesbia superiorně.

A ty jsi se v hradě neukvapovala? odvětila Porcia. Jen tak málo a div jsi se nesvalila se schodů!

Bála jsem se, protože jsem se chtěla bát. Co do ženy, která se nebojí? Bojácnost je na nás to nej-svědčejší, nejdokonalejší.

Tak, tak, děťátka! směla se zlomyslně Dita. Ale když se teď strachu svému smějete, vyvoďte důsledky, jste-li konsequentní! Mně jste se včera posmívaly, že jsem byla kontra pobyt v hradě, - nuže slyšte! Dnes jsem pro! hlasuju pro měsíční bydlení tam. Vraťme se!

Krista Pána! už zase začínáte? zabědovala Roxana. Ó má předtucha! Osud nás tam táhne!

Nestrachuj se! zasmála se Lesbia. Je to od Dity jen laciná ostentace a rennomování! Ona ví, že se tam nevrátíme!

Žádná ostentace, ale vzplanutí statečnosti! hájila se Edita. Včera byla jsem následkem tajemné, chorobné celodenní skleslosti vysvětlitelně bojácná, ale teď bych nebyla. He! mluvte! nu mluvte! Vaše zbabělé mračení mně málo imponuje! dráždila dál Dita.

Proč bych se tam nevrátila? děla konečně pomalu Porcia. Nebojím se teď - ale mám stále běhat tam a nazpátek jako ten pes člověka provázející?

Nikdy není pozdě chybu napravit! řekla Dita.

Ale když to tam bylo přec jen hrozné! namítala Lesbie. He, nechci! Dojem, který teď máme, nic neznamená, -ale to včerejší hrozné bylo až příliš reální!

Nebylo to tak příliš reální, mé děvčátko sladké! smála se Dita. Don Quijote měl asi přece jen pravdu, když vysvětloval to přirozeně. Naše zbabělost vytvořila a vytváří všechna strašidla.

Mluvíš jako idiotka, Ditičko má! děla sladce Zlata. Ale je to tam přece hrozné, jako v Hrobě, - já nechci a mlčme už o tom!

A já chci! vzkřikla náhle Porcia, a dosud gračně zamyšlená tvář její vyjasnila se v divoký oheň. Teď podařilo se mi rozžehnout v sobě vysokou, pravou, nebeskou srdnatost, -ne tu tvou, Dito, jakou asi cítíš, ale která je jen poloviční a pořád jistě strachem provázená, že snad návrh tvůj přece bude přijat! A chci a chci ať děje se cokoliv - Čert vezmi vše i mne, nebo já vezmu si vše, i její! Vše-mu postavím se vstříc, ať si mne to rozmačká! Kr-vavá kaše je totéž, co žijící tělo! Ať praskne celá věčnost třeba, - buď je svět dobrý a pak nemůžeme nic ztratit, anebo špatný, a pak nan nas....! - a tím stane se dobrým teprve

Výborně! děla Argo.

Já jsem pro, křičela Porcia dále, Dita pro, - Alo, pro co jsi ty! Buď pro prosím tě! Jsi přece tak statečná!

To jsem, řekla Ala důstojně. Ale nezapomínej, sestřínko, že chci se teď bavit, užívat a lenošit a ne se mučit!

A ty, Argo? O sestro má! zvolala Porcia vroucně.

Souhlasím s většinou! usmála se bohyň. Mně je všechno lhostejno.

A ty Dono? Prosím tě, dítěátko mé, buď při mně!

Sestřičko nejsladší, přísahám, že šavlemi pro tebe rozsekat bych se dala, ale zbláznit se, - to je horší! Až budu tak stará jako ty, budu snad také tak statečná.

Ty, ať mladá nebo stará, budeš věčně baba! zabručela Porcie, uražena slovy: stará jako ty.

Rona zatleskala. Dvě pro, šest kontra, protože Arga jde s většinou! A tu přišla náhle na nešťastný nápad - -

Víte co teď? zvolala. Já navrhuju, aby se o věci této oficielně hlasovalo! A dále, aby výsledek byl definitivní a nejpřísněji závazný! Bude-li většina pro, - pak se tam bude měsíc bydlet! Pak-li proti, pak je ten hrad v duších našich navždy pohřben! A konečně propomju, aby každá z nás, jež by proti výsledku hlasování sebe méně se vzpírala, bez milosti byla potrestána pěti sty ranami nejtlustší rákoskou na chodidla! Alo, nech hlasovat o tomto mém návrhu, jakožto o nerozlučném celku!

Ale raději toho nechme! Vůz už jistě na nás čeká! pravila Dita, nevědou sama z jaké neblahé předtuchy. Ale jelikož je instinkt ženský výborný, kde není hloupý, zvolala Porcia:

Tak vída ji! Teď má strach, že bude oficielně uhlasováno pro hrad. Nemyslela to vážně, couvnout se stydí! Nu jen dej hlasovat, Alo! má-li se hlasovat o Ronině konglomerátu! Čert ví, jak definitivní hlasování pak ještě dopadne a padne-li hrad - nu, aspon bude skončeno naše nedůstojné kolísání!

Dej hlasovat! děly Ziata a Leslie. Neboj se, definitivní hlasování musí být contra hrad!

Ala dala rozhodnout, má-li se hlasovat o konglomerátu Roniných návrhů.

Jednohlasně odhlasováno, že ano. - Následkem toho došlo k hlasování rozhodujícímu -

Všechny byly teď záhadně rozčílěny. Ala napsala na písek písmena P a C, aby, jak často se stává, nepovstalo na konec nedorozumění. Bude hlasováno dle stáří! rozhodla a důležitě zvolala:

Rona!

Contra hrad! zvolala Rona a Ala udělala čárku pod C.

Dita!

Pro!

Já Ala jsem contra. - Dál: Arga!

Pro!

Všechny vytřeštily oči a oněměly.. Cože -pro boha! vypravila konečně Rona. -Ty jsi se přeřekla, víd?

Ba ne, drahoušku!

Ale vždyť řekla jsi, že hlasuješ s většinou!

Nu a jedním proti tomu?

Slova tato působila ještě silněji. Většina dívek zbledla. Zíata a Leslie se zamyslíly. Porcia s jástem objímala sestru. Konečně houkla Ala:

Krome, to nemůže být! Nesmysl! Jen vy zbývající, které jste se vyslovily proti řekněte contra - ať tu čarodějníci zahanbí, ať ukážete, že mylí se jako jiní. A nemýlím-li se v osudu - pak uvedete sám osud ve psí.

Naschvál proto hlasujte contra. Nuže, Zíato! Contra, víd? A Ala už psala čárku pod C.

Počkej! zvolala Zíata, přemýšlím!

Bože - ta Zíata je všeho schopna! zašeptala Rona Lesbie. Je jako blesk, je tak proměnlivá - Zíato, pro boha tě prosím: contra, contra!

Pro, pro sestro Diova! řvala Porcia z levé strany. Contra! řvala Rona z pravé. Zíata praštila obě dvě a přikryla tvář dlaněmi.

Už to trvá dost dlouho! zvolala Ala. Nevyslovíš-li se, než napočtu pět, ztratíš hlas! Jeden -

Bože, tos neměla, Alo! zvolala Rona, tento ~~zám~~ spěch, tento tlak probudí, jak Zíatu znám, právě její bleskovou, vzdornou povahu -

MLČ! Tak - dvě - - tři

Pro! zvolala Zíata. A to proto, že statečnost je přece jen o půl procenta lepší, než zbabělost!

Victoria! zakřičela Porcia. Teď jsem já na řadě, piš čárku, Alo, víš kam! Už polovice z nás je pro! O, Leslie -

Lesbie, klekla před ní Rona, od tebe odvisí vše! Tvé slůvko rozhodne nad celou naší budoucností! Máš-li mne jen trochu ráda, řekni contra! tys byla vždy tak rozšafná, rozumná -

Rozumnost je totéž, co zbabělost, Leslie! zvolala Porcia. Totéž co směšně malicherné ohledy na nicotnosti, co skromná žebráckost, co opak vznešenosti

a heroismu! Ten opovrhne vším, nejen efemerním štěstím, lidským životem, jenž není ve věčnosti víc, než nudné zívnutí! Vším, vším! Rozumnost - vznešenost - totž základní protiklad! Totž to velké Herakleovo rozcestí! Zde ukáže člověk, stojí-li zač! Teď nebo nikdy ukaž má nejdražší, že jsi stačná, že jsi vznešená! Nejstatečnější z nás jsou pro - o rozhodni se pro vznešenost, vznešenost!

Pro! zvolala tu Leslie - Matinko, odpusť, ale výš, než láska k matce stojí láska ke vznešenosti! A právě proto, že jsem tak příliš rozumná, bylo nutno, abych to učinila, - a bylo to tím větší zásluhou! myslím, že vykonala jsem teď největší čin svého života!

Dona! Štěkla Ala.

Tak teda taky pro!

Šest pro, jen dvě contra! vzkřikla jako Masnada Porcia. Právě opačně, než dříve! Tos, Rono, neočekávala, víš? a ty, Dib, jež tu stojíš bledá, taky ne! A co je zajímavé; ty, Rono, měla jsi strach, že my, vrtochy naše stancou se příčinou, že hrad nás k sobě opět přitáhne, - a hle, -ty, právě ty ses o to svým nápadem, aby se hlasovalo, sama přičinila.

Ano, totž velmi zajímavé! souhlasila bohyně.

Roničko! děly všechny k plačící Roxaně, vždyť víš, že ty tam s námi nemusíš bydlet! Daly jsme ti privilegium, že obzvláště v těžkých věcech nemusíš se s námi účastnit, - nu a zde rozhodně nesmíme od vlastovičky žádat, aby letěla za ostřížky do skalního jich hnízda. Ne, jen se po případě i s Doničkou ten měsíc ubytuj hezky teple v Benaresu, a pak s námi k jezeru!

A ne! odpověděla Rona, povznevši tvář. Hledíc do sebe, myslím, že mohu tvrdit, že ještě víc láska k vám než strach o sebe byl příčinou mého pláče. Jdu! Konečně nevíme nikdy, k čemu je co dobré. Ale jen to vám ještě řeknu. Všechny vaše filosofické teorie jsou nejisté, jsou pouhé viry, a ani ty, Argo, ani kterýkoli z bohů neví nic zcela jistého, jak se svět a věčnost sama o sobě má. I Zeus může se mýlit na celé čáře, -vždyť jste jen trochu dokonalější lidští červi! Řečím, že prostý, zdravý rozum má pravdu, že ukáže nám správnou cestu, ale

přece jen - říkejte si co vám libo, mám jen dle něho jednat - a víte proč? poněvadž musíme! I ten nejvznešenější člověk má vedle 999 všedních pocitů teprve jeden heroický; teď odstranila jsi si Porcie, svědící kadeř tě kadeř s líce, - myslíš, že to byl heroický čin? Ne! jednat má se dle pravidel: máš-li plný nos, vysmrkej se, kdo nemáš peněz, do hospody nelez, atd. Nedovědu svou myšlenku vyjádřit, jak ji cítím, vím, že o všem tom možno se zas přít, ale vím též, že konce nedojdeme. Jen jedno si pamatujte: až, zlomeny na těle i na duchu, bez vůle, pološílené svíjet se budete na dně nejčernějšího utrpení - pak proklejete všechnu filosofii, budete litovat, že neposlouchaly jste zdravého instinktu a řeknete: ta zbabělá Rona byla věštkyně a měla pravdu! A teď tedy do hradu!

Co tě to napadá? řekla Leslie. Purano nedovolí! Má rozkaz, aby nás odvezl k jezeru, -nebo, kdyby cokoli tomu zabránilo, nazpět do Benaresu - a ten je vtělená vojenská poslušnost. Musíme se dříve obrátit na Dia!

A vůbec udělaly jsme si účet bez hostinského, Dia! zvolala Dita. Na jeho svolení záleží!

On nesmí nám rozkazovat! zamračila se Porcie. Nejsme otrokyně! A on nám to též nezakáže! Ovšem musíme na jeho vůli brát také nějaký ohled -

A pořádný! zvolala Ala, znovu oživena. Vůbec to pitomé hlasování nic neznamená! Jeho vůle o celé té věci rozhodne! Víáte?

Ano, ano! zvolaly s chutí Rona, Dona a Zlata. Ale Leslie s hezkým sebeovládáním pravila:

Ano, ale vůle ve smyslu svolení, ne ve smyslu co bude Diovi nejmilejší! Že v prvním smyslu vůle jeho rozhodne je nesporné - vždyť, kdyby stůj co stůj nechtěl našemu pobytu v hradě, vstrčil by nás jako už jednou udělal, do pytlů, a dopravil, kam by chtěl. Ale vzhledem k rozhodnutí našemu, nesmíme se podvolovat jen tak jeho vlastnímu uznání, musíme do krajnosti se snažit, bychom vůli svou prosadily!

Ano! souhlasila Porcie i Dita. V tomto smyslu musíme jednotně s ním mluvit! pokračovala Porcie. Teď tedy nazpět do Benaresu, - či snad máme poslat k němu posla?, by se přišel na Dáblův Roh podívat

a bydlel prozatím zde?

Ani to, ani ono! děla Leslie, ale odejeti do vily k jezírku!

Do vily? zachmuřila se Porcia. To smrdí vrtnak-
vostí zbabělosti, Leslie!

Ne! odporovala tato. Předně má Purano rozkaz nás
tam odvésti, - způsobily bychom mu nepříjemnosti.
K pobytu našemu zde by nesměl ani svolit, zpáteční
jízda působila by komicky a zbaběle na každého, z
vily je k Dáblovu Rohu blíže, než z Benaresu, - svolí-
lí-li Dio, můžeme se tam usídlit až spon o dva dny
dříve, než kdybychom byly v Benaresu. Posel dostih-
ne Dia dřív než my. Zpáteční cesta by nás nudila,
a čas, který nám zbývá, můžeme dobře upotřebit k
visitaci obydlí, kde budeme za měsíc; můžeme při-
rovnat obě -

Mu, máš pravdu! ustoupila Porcia. A teď, dříve
ještě než vyjedeme, pošleme posla k Diovi, - napiš-
me mu hned lístek -

Lesbia, která byla k feru v nejpřátelštějším
poměru ze všech dam, rychle ulehla na břicho a
psala tužkou na lístek svého notesu:

Diovi! Rozhodly jsme se, že budeme teď měsíc
bydlet ve hradě na Dáblovu Rohu. Žádáme tě o svolení,
očekávající, že nám je jistě dáš. Co nejdříve
oznam nám rozhodnutí své po poslu. Budeme zatím
bydlet ve vile, kterou jsi nám vyhlédl. Al. Ar. D.
D. L. P. R. Z.

Ani jsi nenapsala co to zač, ten Dáblův Roh,
kde je, atd. vytkla Ala.

Podobný tlach je sice všeobecně obvyklý, odvěti-
la Leslie, ale píšu vševědoucemu muži! A vševědouce
muž je, jenž ví, jak se může snadno vše dozvědět!

Připíš: skálopevně jsme se rozhodly, děla Porcie,
bojící se couvnutí.

To se mi zdá hloupým, odvětila Leslie.

A je to dvojnásobný pleonasmus! pravila Dita.
Skutečné rozhodnutí je vždy pevné, skutečná pev-
nost skálopevná.

Ale jen to tam připiš! usmála se Arga. Bude to
dobře!

Lesbie bez námítky napsala nahoru mezi slova se
a že skálopevně, ale když to učinila, dala se do
smíchu: Moudrá Argo, nezdá se ti to teď trochu ko-

nickým? právě tato slova tam připisovat, haha!
Cítíte to!

Toť opravdu skandál! řekla Ziata. Vyškrtni to zase!

Ne! odporovaly jiné. Vždyť to radí Arga.

Ať! zvolala ješitná autorka. Kdo z toho bude mít ostudu, než já?

A slůvko zase přeškrtnla.

Ale teď jsi tomu teprv dala! rozchechtala se Ziata. Sestřičky, podívejte se na to! Viděly jste někdy něco tak komického, něco co by vyjadřovalo lépe naši ženskou kolísavost?

Všechny daly se do smíchu - Přepíšu to na jiný lístek! děla Leslie -

Okamžitě dolů! zazněl pod nimi hlas Puranův. Blíží se anglická eskadrona!

Rozumí se, že Leslie úmysl svůj neprovedla. Ale byla umíněná, -a aspon střelhibitě napsala nad pře-tržené slovo ještě jednou skálopevně. V leknutí a zmatku svém nejen, že si neuvědomila, že věc tím ještě zhoršila, naopak, jak tomu při zaslepujícím zvíření affektů bývá, věřila, že to vše napravila -

Střemhlav běžela za sestřičkami. Rychle do vozu! velel Purano.

Odešli ihned s tímto lístkem posla k prorokovi! zvolala nan kvapně Leslie, podávajíc mu svůj poda-řený elaborát. Purano jej vzal, pokynul jednomu jezdcí, ten přijel. Odnes to nejrychleji prorokovi! A jezdec jako šíp odlétl a zmizel.

Jak daleko, pro boha, jsou Angličané odtud? tá-ly se dívky, mizíce v růžovém prostoru, assis-tujícího Purana.

Aspon 60 hodin! Byla to jen válečná lest ode mne, -abych vás už konečně dolů dostal! A pokynul - vůz rychle vyjel...

Nebudeme dále popisovat, co se ve voze dělo, když Leslie oznámila družkám, jak genialně v listu svém vše opravila. -Na zavolání nazpět jezdce, jenž měl nejlepšího koně celého Puranova oddělení nebylo pomyslení - -

Rovněž nebudeme se zabývat podrobností další jízdy. Odpoledne dostavil se opět liják a trval celou noc. Rozvodněná řička strhla most, -tím se stalo, že místo nazítří dopoledne, dorazily dceruš-ky naše do vily u jezera teprve popozítří v poledne.-

Uprostřed širé roviny bujne se zelenala skupina asi sto metrů vysokých pahorků v podobě podkovy. Údolí mezi nimi, rovný jako stůl, měřil asi deset korců. Dvě třetiny jeho zaujímala překrásná, bujná zahrada, třetinu choťot značného jezera, dále po rovině k severu zážíně drímajícího. Choťot ten vyplnoval úplně prostor mezi krajními pahorky podkovy, takže kdo chtěl z roviny do údolí se dostat, nestoupaje na kopce, musel použít lodky. Na jižním konci údolí, asi deset metrů nad patou zalesněného kopce, byla báhorkově krásná dvoupatrová vila. S druhého patra byl i přes vrcholy nejvyšších stromů zahrady, otevřenou stranou podkovy přes jezero pohled na mohutnou skupinu zkamenělých duchů - na Himalaje, zcela zřetelně bělaly se ještě nad nimi všemi obě nejvyšší hory země, Ganrisankar a Dhavalagiri... Několik bujných kaskád, z pahorků k jezeru kvačících a souznících, rozveselovalo zároveň se zpěvem nesčíslného ptactva tento čarovný koutek země, - vilu zbudoval zde anglický milionář s báječným komfortem. Trávil zde léto, letos však zaplašila jej revoluce do Kalkuty -.

Můžeme již prozradit, jaký úmysl měl Dio, posílaje sem své ženušky. Chtěl je upotřebit jako vnačidla. Soudil, že až Angličané zvědí, že v tomto úkrytu tají se ženy strašného nepřítele, pověstné po celé zeměkuli nesčetnými svými zločiny, pošlou sem značnou armádu. Počítal, že 5000 mužů, kterým rozkázal podkovu co nejrychleji opevnit, odolají aspon deset dní. Do té doby hodlal s větší armádou od jihovýchodu přikvačit a Brity mezi dvěma ohni úplně zničit.

Jásající seběhly dolů jako četa plenících vojáků. Při každém kroku, při každém pohledu na všechny tam uložené nádhernosti, jež majitel neměl čas s sebou odnésti, rostla jejich dětská radost, - jakoby nebyly zvaly svými již předměty ještě dražocnější. A vzrostla v nesnesitelnou, když z nejkrásnějšího pokoje rozevřelo se před nimi himalajské panorama. Čertův Roh! zvolala Porcie, -a všechny až na Argu zbledly... Neboť hrdinná nálada i těch, které se pro rudou příšeru nejvíce exponovaly, mezi jízdou skoro zmizela. Ale ke cti jejich vůle nutno připomenout, že ani v nejbojácnější z nich nevyno-

řila se do vážného pokušení, zpronevěřit se svému rozhodnutí. Hleděly aspon na příšeru nemyslet a zdařilo se jim to jako všem zdravým a silným duším.

Našly vše pro domácnost nutné; tak kuchynské nádobí, potraviny, palivo. Uvařily si blažené kávu a hodinu válely se po pohovkách. Po té odešly do zahrady, kde ležly po stromech, honily se a praly několik hodin. Nezapomněly ovšem též na pití. Ale podotýkám, že pily poměrně málo. V podvečer pak usedly na ložku v chobotu, vyjely z něho na volné jezero a veslovaly k ostrůvku, sotva kilometr od vjezdu chobotu vzdálenému, jako smaragdový chromný list na krystalové hladině ležícímu.

Byl asi korec veliký. Uprostřed byl asi deset metrů vysoký pahoreček jako miniaturní sopka této výspy.. Ulehly na jeho trávník v těsném objetí.

Jen málo mluvily a stále méně a méně; byliť unaveny radostí i pivem. Konečně zcela oněměly - - Obsoru blízké, kalící se slunce lilo rudnoucí, tichou, truchlivou zář na širošířý kraj, ke spánku se hotovící, z bezedné, nebeské propasti padal narkoticky bezedný, propastný mír v duše žen. A ty upadaly v podivnou letargii, sladkou resignací; plynuly v brozné, poetické neznámo, vále tála, myšlenky měkly, vše rozlévalo se v cit, cit - a v touhu po míru, jen po míru - -

Ó takhle mně nikdy nebylo! promluvila konečně Zlata. Ó kam jsem to zapadla. Vše se zastavilo a v kráse ztrnouc, v krystal, v ledový květ se proměnilo. Pryč všechny bouře! Uleh! kalný vítr, blažený vládne mír, -a v čarovnou hán změnil se svět - Ó ten minulý život můj! je to možno? jak ta krajina kol - žlutý sen - nic, než sen... Otcovský zámek můj - má mrtvá, nešťastná maminka, - a okamžik, vyvážející jednou celý život.. Co všechno to bylo? Noc či zář? Skutečnost? stín? Ó ta děsně sladká života báj! Ó co to je? Ó co to všechno je? Ticho - a jen mé slzy tekou, tekou.. Marno všechno tázání, jen sklonit hlavu, spát.. Ó bože můj, dej mně mír, jen mír! Nic už nechci! Dost jsem se už nazmítala, nic mne neláká...

A co vadí mně, abych neodpočívala? Ó, co vadí nám, sestry, abychom neodpočívaly, zde až do smrti neodpočívaly? Našly jsme přístav, krásnějšího marně

bychom hledaly!

Ano, zůstanme tu a nehybejme se už odtud! promluvila hypnotisovaným hlasem Algira. Ať si Dios podmaní třeba měsíc, my tu jen blaženě ležme a pohádky si vypravujeme!

A sázejme květiny a pěstujme králíčky! promluvila ze sna rovněž Dita. A nechodme vraždit! Raději rodné dětátka! Je to přec jen záslušnější!

Ano! něžně mluvila Porcia, a chodme denně na tento ostrov a plačme a vzpomínejme! Ó, co jsme už vytrpěly! A Dios bude nad námi držet ochrannou ruku! Jej nechme, on náleží světu! On přišel, aby země rozbil, zažehl, spálil! My nemáme právo nan!

Dost jsme šťastny, že nám dopřáno bylo pod ním ležet! mluvila Leslie. A navštíví-li nás jen vždy dvakrát za rok a pomiluje, co chceme víc?

Ano, ano, to jsem šťastna! děla Rona téměř nerosrozumitelně. To jste hodné, že jste se umoudřily, - že jste Dáblův Roh pustily z mysli!

Ty, které měly oči zavřené, je otevřely. Ty, které otevřené, vytřeštily -

Dáblův Roh! zvolala Porcia a poklekla. To nemůže být!...A přece.. A já na něj docela, docela zapoměla! Ha! -

Já také! zvolaly jedna po druhé. My všechny! Jak se to mohlo stát? Pily jsme dnes jen malinko. To to slunce a ten vymřelý kraj a to šplouchání vlnek. -

Dáblův Roh!.. Bože můj!.. Ten kontrast!.. To udeřilo mne, jako toho, kdo ráno vstává se v sladkém polosnění, myšlenka, že ráno čeká jej první souboj! Tak volaly všechny, jedna přes druhou. -

Víte, co jsme vyvedly? zvolala Porcia, už čilá. Provinily jsme se proti lex Rona. Není omluvy! A ty, Ziata, bylas to, která první řekla, bychom se odtud již nehybaly!

Dostaneme 150 rákoskou na nahá chodidla! zvolala Ala. -

Cooo? děla Ziata, blednouc vskutku - Ne, raději chci umřít!

Neděs se, dětátko! těšila ji Dita. Vždyť jsme s tebou všechny souhlasily, tedy musely bychom je dostat všechny!

A taky se to musí stát! zvolala Porcia.

Nesmysl! odperovala Leslie. Nemůžeme za to..

Opilé sice jsme nebyly, ale myšlenky naše odlétly, - a příroda nás hypnotisovala - Stalo se to bez vůle!

V tom ti odporuju! zvolala teď právě Zlata. My úmyslně jsme snažily se myšlenku na Dáblův Roh odhánět! a třeba jsme si toho nebyly vědomy, přece aspon něco v nás se ozývalo..., aspon u mne! My neúmyslně úmyslně vůli svou uspaly!

Ano, děla Porcia, byla v tom jistá podzemní zbabělost! taková - nu, je to těžko vyjádřit - ale cítím jasně, že jsem vinna! Proto se připravme, - až na Rona a Argu - přetrpěly jsme už horší věci!

Láry fáry! zvolala Ala. Už po 30 ranách nemůže člověk pár dní chodit, po 150 ležely bychom všechny celý měsíc, - a to by byla krása! Copak jsme bláznvy?

Rozhodně je to nesmysl! řekla Leslie. Já jsem královna - nic z toho nebude!

Ale je to, Leslie, strašná rána do naší disciplíny! zvolala Porcie. Mám pravdu, Argo?

Máš, ne zcela, ale z větší části! Proto proponuju místo 150 jen 100!

Děkuju pěkně! vzdychla Leslie, já nevěděla o sobě, když jsem to povídala!

Ale měla a mohla jsi vědět! řekla Arga.

Sic volo, sic iubeo, - nic! rozhodla Leslie.

Tak dobře! zasmála se Porcie; aspon budu moci chodit - vše špatné má své dobro - Ale víš, Leslie, že můžeš mít rozhodnutí tvé za následek, že zcela logicky, že do hradu nepůjdeme? Lex Rona prolomen -

Ó kéž by, - zvolala Rona - ale zmlkla hned. Dívky výmluvně na sebe hleděly, - náhle povstala Ala a děla:

Tedy ty, Argo, a ty, Porcio, pravíš, že jsme se teď sobě zpronevěřily?

Ano! Ano!

Nuže já dávám teď formální a skutečný návrh, abychom na Dáblův Rohu nebydlely! Abychom toho blbého sebetýrání nechaly! Vysázejte mne za to 150, - ale jste-li důsledné, pak vysázíte je i sobě! Teď jsme, sestry, v rozumné náladě, - shoďte to břímě ze sebe! Beztoho jsme se již prohřešily, - co na tom, uděláme-li ještě krok dál, který bude nám sloužit ke blahu?

Rozkaž jí dát 150, Leslie! zvolala Porcie. Toť strašná drzost!

Toť velmi nelogické! Porcie! pravila Arga.

Nemohu za to Alu trestat! řekla Leslie.

Tak jí aspon rozkaž, abyž o tom mlčela! vykřikla Porcie.

Oh! zvolaly většinou. Tak daleko právo královny nesahá! To by bylo zasahování do našich konstitučních práv, do svobody slova, navrhování debat!

Ale návrh Aly odporuje legi Rona! děla Porcie.

Který jsme právě všechny porazily! pravila Zlata.

Je zde collisio officiorum, soudila Dita.

Ano, pravila královna, tedy mohu se volně rozhodnout. A já rozhoduju, aby se o návrhu Alinu jednalo, - lae jen proto, že je to leberálnější a laskavější!

Ty už se jistě těšíš, že bude hlasováno contra hrad! zabručela Porcia.

Ty se těšíš na to! odsekla královna. Kde je tvé nadšení, s kterým jsi hájila hrad tenkrát na pahorečku? Dnes rozkřikuješ se už jen tak z povinnosti! Dost! Mluv dále, Ale!

Tak vidíte, sestry, jak dobrá je kuráž! zvolala Ala. Poděkujte mi za to, co jsem pro ni riskovala! Tak se už nebojte stát při mně - trest vám už nehrozí! Která je při mně?

Rona otvírala ústa, ale nepromluvila. Dona Alu objala s výkřikem: sestřičko má! ale víc neřekla; bály se přece jen, ale ještě více styděly. Tu zvolala Dita:

Já jsem při tobě a sice proto, že má základní maxima ethická zní: Vyhražuji si úplnou volnost akce, absolutně ničím se nepoutám. Dosud byla jsem v tom málo konsequentní, poutajíc se ohledy na čest, sílu atd. Žde nutná náprava. Vznesený člověk stojí absolutně nade vším, tedy i nad dodržením slova a nade ctí. Buďte taky tak vznesené jako já, sestřičky!

Já budu! zvolala Donička plesně. Já taky! přizvukovala Rona.

Tedy už čtyry jsou contra! zavyla Leslie a přivinula k sobě všechny tři jako slepice kuřátka. Už polovic nás!

Hahaha! zasmála se Porcia líčeně zlostně. Dej,

Lesbie, oficielně hlasovat, ať je aspoň konec ostudy!

Nuže, pravila královna, přednes, Alo, svůj návrh ve striktní formě!

Navrhuju, abychom v hradu teď a vůbec nikdy nebydlely a aby, bude-li návrh ten přijat, každá, která se o bydlení tam jen zmíní, dostala hned 200 holí na chodidla a byla v temné komoře dva dny a dvě noci o hladu a žízni uvězněna!

Tak, tak! zatleskala Rona. Ó, jak to asi dopadne, Ziatičko?

Nejspíš dobře. Záležití hlavně, jelikož se hlasuje dle stáří, na Dítě. Ta je očividně srdcem naše, ale čert věř její ctižádosti.

Všechny byly plny napětí a radostného těšení se. Lesbia napsala do notesu C a P. -Slunce zapadlo -

Rona!

Contra hrad!

Dita!

Drahoušku, rozum, rozum! křičela Zíata.

Čest, čest! namítala Porcia.

Já jsem, sestřičky, rozhodně na straně cti, - ale- ale, hled Zíato! Kdyby bylo odhlasováno contra, jak by to bylo s Diem? Vždyť jsme poslaly k němu posla - Zbytečně konal by snad cestu k Dáblovu Rohu a co by si o nás pomyslll?

Předně, Ditoušku, odvětila Zíata, odtáhl Dios na jih a posel ho jistě dosud nedostihl; snad dostihl by ho dřív jiný posel. Za druhé nebude mít miláček náš asi hned tak čas k Rohu odejetí. Za třetí i kdyby tam odejel, nestojí Roh za ten kousek cesty. A Dios dovede všeho využít - Roh na př. byl by výbornou strategickou pozicí. A on si o nás nic špatného nepomyslí, on nás zná líp, než my samy sebe, on od nás divy nečeká, on nás miluje, zlobit se na nás neumí, má nás rád slabými; vždyť vyvedly jsme mu věci padesátkrát horší! V té věci buď úplně bez starosti.

Nu dobře -ale ale -víte -

Slyš! zašeptala Zíata Lesbii. Vidím ti na nose, že jsi také contra. Dej jí jen krátkou čas! Hleď! o mně říkáte, že já ~~xxx~~ ve spěchu rozhodnu se obyčejně pro těžší, vznešenější, ale o té šábě platí opak. Její základní, kramářská střizlivost vždy pak zvítězí - ona je hrdinstvím jen nalakovaná!

Mýlíš se, Ziatičko, že jsem contra, odvětila královna, ale přesto hned zvolala: Rychle, Dito, než napočtu pět, sice ztratíš hlas! Jedna -

Hu tak -tak -pr -pr- ne, ne, ko -kokoko -ne, pr - pr -

Aha! už zase pr.. a kokodáče! zachechtala se Porcia, a vajíčko, které se snese, bude se jmenovat bezecnost!

Tři - čtyři

Počkej! Tak, koko - ne! pr,pr -počkej - a tak pr- ne! ko kokontra!

Sláva velké Ditě! zvolala Ala. Už máme nadpoloviční většinu!

Ještě ne! děla Rona. Víš, jak překvapující výsledek mělo hlasování na pahorečku!

Bože - Já nechtěla! zvolala Dita. Tím spěchem dohnaly jste mne tam, že nevěděla jsem nakonec, co slovo pro a contra znamenají. Beru to nazpět, svolíte-li a hlasuju pro!

Ty víš, že naše stanovy to nedovolují! zvolala Porcie. Židé vychytrale! Zvláštní, že pokaždé, když pr... a kokodákáš, nevíš, co znamená právě to slovo, které znamená zbabělost, jako lumpácký kramář přepočítá se v dávání peněz nazpět vždy jen ve svůj prospěch! To je tvá stará darebácká manýra, když stydíš se za své hlasování!

Lžeš! Přivedly jste mne docela tím spěchem z rovnováhy!

Jakoby tu lázu kramářskou, židovskou, praktickou, prosaickou, střízlivou mohlo něco z rovnováhy přivést!

Lázu lazzarenskou, cikánskou, zbrklou, potrhlou, opilou taky z ní nic nedovede přivést, protože v ní nikdy není!

Tiše! velela Lesbia. Argo!

Contra!

Jakže? vzkřikla Porcia. I ty, sestro má, hlasuješ pro bezecnost?

Vždyť na tom nezáleží, milenko! A zašeptala sestře do ucha: přesvědčíš se o tom popozítří!

Ziata!

Contra!

Porcia!

Contra! zařvala Porcia, chechtajíc se křečovitě. Ať čert vše vezme, mně už je všechno jedno, zdá se mi, že jsem blázen -ať mi všechno - -

Vivat Porcia! zvolaly všechny. Tak jsi přece jednou moudrá!

Dona!

Dřív přece ty, sestřičko!

Ne, dřív ty!

Contra, rozumí se!

Muže, promluvila Leslie majestátně, já, ať byla jsem skálopevně -

Skálopevná Leslie! rozchechtaly se všechny; ale dívka pokračovala nezměněně -

- skálopevně rozhodnuta, že budu pro, hlasuji teď, jen abych zachovala s vámi solidárnost, contra. Mohla bych se sice zabýsknout -

I jdi s tvým blbým kástem! zvolala Alžira. Hurá! jednohlasně!

Tiše! velela Leslie. Lex Ala byl tedy jednohlasně přijat a nabyvá tím zákonné platnosti! Mějte to na vědomí!

Nastalo zvláštní ticho. Delší dobu hleděly jedna na druhou, ale nemohly dobře pohledů svých snést. Zdá se mi, že slyším zvony odněkud z podzemí, pravila Zlata, a víte co zvoní? Hrany všemu vyššímu, co v nás jest.

Já navrhuju, pravila Porcia, bychom odhlasovaly prohlášení, že všechny jak tu jsme, nemáme větší cenu než králiči bobek.

Já budu hlasovat pro s podmínkou, že Argu vyjmeš! řekla Dita.

Co myslíš, tázala se Porcie, má Arga zadnici a prsa?

Zdá se!

Tedy ji nevyjímám.

Dobře činíš, děla Arga. Ůlověkobáh bude přímý descendent ženy, ne muže, ale jen z nejnižšího může povstat nejvyšší.

Jednohlasně přijato bylo prohlášení, že všech osm žen Diiových nemá větší cenu než králiči bobek.

A teď radujme se a veselme se, zvolala Ala na družky, tímto hlasováním beztoho už zas rozveselíme. Strašné břímě padlo z nás, teď můžeme být dokonale šťastny!

Vyskejme až po cestě! velela Leslie, vstávajíc.

Teď co nejrychleji domů, ať pošleme miláčkovi nového posla, - aby k Rohu nejezdil, navyjede-li do té doby. Já napíšu lístek v ložce -

A šťastné dívky seběhly ke břehu. Na výčitky svědomí už zapoměly, vždyť byly ženy! Teď teprve rostla jejich radost stále víc až do nesnesitelná. Sedmi páry vesel, mladými, slastí zesílenými svaly poháněných, pohybovaných, štíhlý člun letěl rychlostí klusajícího koně k chobotu. Lesbia, na bříšku zas ležíc, psala rychle a pak četla:

Miláčku! My na ten hrad přece jen nechceme. Způsobily-li jsme ti nepříjemnosti, odpusť, a ty odpusť svým pantheistickým, vždyť je to už tvé řemeslo. Bydliště, které jsi nám vyhlédl, je tak krásné, že nebe není nic proti němu! Každá z nás posílá ti trilion políbení! - D. L. P. AR. AL. D. R.

Chválily a povstávaly od vesel jedna po druhé, by připsaly nějakou svou něžnost v slábnoucím svitu červánků. S tíží byly hotovy, když člun k břehu přirazil. A za čtvrt hodiny dal druhý posel k Diovi koni ostruhy. -

Dcerušky naše ulehly k spánku teprve, když rozhořela se ranní zoře. Po celou noc v nejkrásnějším pokoji hořovaly. Málokdy v životě cítily se tak nezkaleně šťastnými; zdálo se jim, že budoucnost je spanilým hochem, rozvírajícím po nich náruč... Otevřenými okny po celou noc zaléhaly k nim veselé hlasy vojáků, zianičně již pracujících na opevnění pahorků, třesk jejich motyk by (../7/) i dynamitu; a zpěv četných slaviček i opojující hudba vodopádu. Letně žlutý měsíc hleděl na ně jako živá tvář, omamná vůně čarovné indické, chvějně fosforující noci, přiváděly mozky jejich v třeštění neméně než vzácné nápoje, jichž sklepy byly plny.

Když ohromné, stříbrné hodiny na stěně hromovými, příšernými údery odbíjely půlnoc, povstala Dita se zlatým pohárem v ruce a promluvila:

Mé družky v ženskosti! Dnes našla jsem předléžitou ethickou pravdu, již však teprve budoucí tisíciletí ~~znamená~~ patřičně ocení. A ta zní: Člověk má jednat, jak mu jeho slabost, zbabělost, lenost, bezcharakternost, bezectnost káže. Neboť: mluví se o štěstí síly a statečnosti, požehnání práce a boje slasti ze sebepřekonání atd. Neupírám, že v tom

může být mnoho pravdy, jenže já nemohu jí v tom naléztí více, než v zadnici vůně. Neboť vždy, kdykoli sebezpřekonavši, rozhodla jsem se k něčemu těžkému a vznešenému, vždy bylo mně pak praošklivo v duši, těžko ~~mně~~ až k pláči; ale dnes, když podlehnuvši lenosti a zbabělosti rozhodla jsem se ke snadnému, nízkému, jsem šťastna, lehká, volná, jasná, čilá, zdravá, krátce taková, jakým má člověk být. A nejen já, ale vy všechny! A protož: vivat slabost, zbabělost, lenost, bezcharakternost, bezectnost! Vivat žena!

Vivat! Vivat! zvonily stříbrné andělské hlásky do féericky fosforeskující jižní noci.

Následující den - 28.července - zabývaly se stále šťastny, upravováním příbytku dle svého vkusu. V podvečer odpočívající, shromážděny byly ve svém nejmilejším pokoji.

Tu ozvalo se zaklepaní. Trhly sebou, divně ulekuty. Kdo to? zvolala velící dnes Porcia.

Posel od proroka!

Lekly se tajemně ještě více. Ale to nemůže být přece tentýž, kterého jsme z městečka A. poslaly! pravila Leslie. Ten nemůže tu být ~~nikdy~~ ještě ani z Benaresu, natož od jihu, kam Dios odtáhl.

Doufám též, řekla Dita, - ačkoli kol Dia chodí vše zázračně rychle. Závoje!

Posel vešel. Dívky vykřikly. Byl to tentýž; zapamatovaly si dobře jeho přímou, zmužilou tvář. Bože - táhne nás to, táhne! zaúpěla Rona, nevědouc proč. Posel položil na stůl list.

Byl psán Diovou rukou a zněl:

30/VII. 5 odp. sejďeme se v G. pod D.R. D.

Pod Dáblovým Rohem! vykřikly a bledly.

Proč se lekáte? zasmála se Arga potutelně. Násilím nás tam neveče!

Pravda! oddychla si Ala. Nevím sama, co se to se mnou stalo. -

Duch Osudu zavanul to kol nás, zašeptala Argesteova sestra. Co můžeš nám ještě sdělit, muži?

Prorok zajímal se velice o Dáblův Roh a rozkázal mně, abych v případě, že bych tento list ztratil, nebo vy nechtěly mu rozumět, sdělil vám, že velí,

byste pozítří přesně v pět odpoledne dostavily se do vesničky G., - kde jste tenkrát den prospaly -, a že vám tam řekne, dovolí-li vám v hradě bydlet -

Žádné: dovolí, velí! dupla Ziata. Nejsme jeho otrokyně ani vojáci, a posloucháme-li ho, činíme tak dobrovolně!

Paní, to je ženský nerozum, na nějž muž neodpovídá.

Kde jsi jej zastíhl? tázala se Porcia.

V Benaresu!

Jakže? Což neodtáhl 20.července na jih?

Odtáhl, ale, - tvář Indova vzplála úžasnou hrdostí a nadšením - zničil nad očekávání rychle armádní sbor anglický, proti němuž se byl vypravil, vrátil se tam už zas se zajatými čtyřmi regimenty, aby rychle zorganizoval do Benaresu nově přibylých 6000 povstalců!

Jen čtyry regimenty zajal? zvolala Ziata. Je to mrzák -

Ziate! zvolala Porcia vztekle. Nu počkej!

A ne? hájila se Ziata. Pořád jen nad armádními sbory vyhrává, místo co by měl porazit hlavní armádu, pizda takový, pecka!

Hanba tobě! vykřikl Ind, jemuž nadšení by bylo vyloudilo slzy v oči; jak může porazit hlavní armádu, když bojíc se ho jako opice tygra z dálky se mu vyhýbá? Nejsi hodna býti jeho ženou!

Krot se, muži! zvolala Ziata. Tak ji má dohonit! A kdyby to nebylo možno, tak právě proto to má dokázat! Jen to je u mne člověk, který dovede dělat nemožnosti, ale tomu ty nerozumíš.

Mohla bys se krotit, děla Porcie, škodíš nesmírně prorokovi i nám. Zvítězí-li, jsme zde do smrti v bezpečí; podlehně-li, hrozí nám všem šibenice!

Jako bych já po něčem více toužila, než po šibenici! zasmála se Ziata, ale zkrotla a už nemluvila. - ~~Nadhozený trest~~ Nadhozený trest byl jedním z těch, kterých se v skutku bála.

Odejdi, statečný muži! velela Porcia.

Počkej, muži! pravila Ala. Porcie, neměly bychom tohoto výborného posla - víte - poslat do G. - místo sebe - ?

Cože? tázala se Porcia. Píše Dios, že chce se tam sejít s ním nebo s námi? Pravila jsem ti, muži,

abyš odešel! Já zde velím.

Ale Porcio, řekla Rona po jeho odchodu, proč bychom tam jezdily, když tam nebudeme bydlet? Posel může sdělit Diovi, že tam nechceme, - a ničeho víc není třeba!

Proč? zvolala přísně Porcia. Předně proto, že on to velí, - nepostačí už to? Za druhé, všimni si slova: sejdeme se: to znamená, že Dios považuje rencontre s námi za zcela jistý, - a On nesmí se cítit zahanbeným dopadnutím věcí jinak, než jak jim vůle jeho velí. Za třetí vyžaduje nejprimitivnější slušnost, bychom osobně přišly se mu omluvit; touto malou nepříjemností splatíme jen malou část dluhu za hanebné své kolísání a komedii. Za čtvrté: víš jistě, nechce-li právě nevyzpytatelný Dios jednat s námi ještě o něčem jiném, než o hradě? A za páté, můžeme být šťastny, že jej zase uzzíme, - On to píše a dost!

To je vše pravda, připustila Roxana, já jen proto jsem to uvedla, že bojím se, že nás ta příšera přece nějak do sebe vtáhne - Mám takové tušení!

V tom buď bez starosti! zvolaly všechny.

Ale snad není nutno, bychom tam jezdily všechny! zvolala líná Arga, která zlostně praštila sebou před chvílí na pohovku. Deputace dvou tří by postála.

Nic! rozhodla královna. Může-li některá mít nepříjemnost, můžou je mít všechny! Nutná solidárnost mezi námi a vůle sdílet utrpení sestřiček, možno-li nazvat utrpením, spatříme-li opět miláčka! Jedině snad Rona, jež byla konsekvantní v odporu proti hradu, bych vyjmula, - a nanejvýš ještě Domu, - aby se tu Roně nestýskalo -

Já chci jeti s vámi! zaškemrala Donička.

Já také pojedu! pravila Rona, třeba se třesu při povyšení, že tu příšeru zag nad sebou uzzím.

Dobře! děla Porcie. A teď bez meškání do různého yezu!

Teď? strnuly všechny, když slunce zapadá? Vždyť dost času zítra ráno!

Nic! Což kdyby jako při jízdě sem, postavily se nám překážky v cestu, takže bychom včas nedojely?

Pak nedojely bychom třeba ani, vyjedeme-li hned!

Lepší je lepší! Neprokrastinovat! Sic volo!

Nic! Chceme hlasovat!

Tento případ nespadá do kompetence parlamentu!
Postaží zde královské nařízení!

Odporujeme! Dej hlasovat v otázce kompetence parlamentu!

K tomu byla Porcia ústavou nucena. Bylo však nutno, měla-li být kompetence uznána, aby aspon 6 hlasovalo pro ni. Teď však hlasovalo pro ni sedm hlasů. V následujícím pak hlasování byly jen Porcia a Dita pro okamžitý odjezd, ostatní pro odjezd časně ráno.

Nu dobře! děla královna. A teď, obrátila se k Ziatě, která již delší chvíli krála sá se svým kapelníkem, - podej mi, drahoušku, provaz a březovou metlu, ať můžeme se pak oddat odpočinku.

Ziata šla, - ale místo toho vyběhla ze dveří; naprosto neměla teď chuť podrobit se velkému trestu. Ostatní za ní. V zahradě uspořádaly na ní honbu. Chycenou a zmítající se odnesly nazpět. Porcia zamkla nyní dveře a poručila znovu ~~šik~~ Ziatě, by žádané předměty přinesla. Ta, chvějíc se, uposlechl; pak musela se do naha vysvléci, byla v pasu a kotníčích k lavici přivázána, ručky jí k nohám lavice připoutány, a Porcia sama vysázela jí nemilostivě šedesát šlehů na břicho, prsa i na krk, s jednodinovým přerušením v polovině. První půli vytrpěla dívka bez hlesu, ale hned při počátku druhé dala se do řvaní. Porcia šlehala pak svižně, že trestaná ke konci na několika místech krvácela. Pak musela takto spoutaná a nahá ležet ještě tři hodiny. Nikdy nebyla veselejší a jařejší, než když byla odpoutána.-

Vesele a s šutí vstupovaly do rážového pokojíku; bylo krásné počasí. Oděvše se opět batistovými prostěradly, udělaly si pohodlí a daly se do pití. Vůz vyjel.

A teď, pravila Leslie, ležíc na bříšku a klátíc nahými nožkami ve vzduchu, uradme se pohodlně, jak budeme s Diem mluvit!

Jaké pak ředění, soudila moudrá Rona. Padneme mu kol krku, řekneme: odpusť nám, miláčku, že jsme tě zbytečně štrapicárovaly - a bude hotovo!

Nic! pravila Ziata, dnes velící, ležíc na zádech a majíc červené tílko ostantativně obnaženo, ob tu

chvilí na ně hledíc a trpitelně si je hledíc. To by nebylo ani chytré ani důstojné! Víš, že ža bude k pobytu našemu na hradě svolný? druhého posla jistě nepotká, jelikož tento jel nalevo od cesty z Benaresu k Rohu. Nač předčasně zbabělost svou odkrývat? Já vymyslela si něco lepšího! Stavme se z počátku náramně kurážními a dychtivými po hradě! a skálopevními v tom předsevzetí! Nebude-li svolný, odmlouvejme divoce, abychom mu co nejvíce imponovaly! A když se mu konečně podvolíme, ozdobíme tím ještě krásné skráně své nimbem poslušnosti, trpitelnosti a lásky!

Všechno nadmíru ušlechtilé! zabručela Porcia.

Crimen laesae majestatis! zvolala Ziata. Ale já budu velkomyslná v tomto ohledu jako Fridrich Veliký, abys věděla!

Vím tolik, že vymýšlíš si od probuzení všechny možné záminky, abys mi včerejší šlehanicí mohla oplatit, a že odpustila si mně jen proto, že víš, že královny naše netrestají urážky Veličenstva sto-krát sprostší, než byla tato!

Však ty si taky dáváš pozor! zasmála se Ziata. Jen buď vždy tak hodná a krotká jako dnes! Avšak, milenko má, a smutně se k Porcii přivinula, neujdeš tomu dříve nebo později! Jen počkejte, vy tvrdé přičky, to bude slast! To bude bolest, sestřičko!

Ale žvát nebudu jako ty!

Ziata, pravila Rona, tvůj návrh se mi nelíbí. Jak vás znám, mám strach, že po této cestě dojdeme - k onomu strašnému... Což když bude Dios svolný?

Pak budeme půl hodiny dělat hrdiny, a tu najednou - nechte to na mně! Pověsím se mu na krk a zvolám: my s tebou jen experimentovaly, - a fertig!

Jen at! kývala Rona povážlivě hlavičkou. Nečlejte to!

Nejspíš, pokračovala Ziata, nebude svolný - a považ, jak vysoko bude nás až do smrti otít, když upustíme od svého rozhodnutí jen z poslušného sebeobětování. Ale k tomu cíli nutno, aby druhý posel mu lístek neodvezdal. A rozhrnuvši plachtu i mávajíc kapesníkem křičela: Vůdče!

Přišel důstojník, velící nevelké eskortě. Muži! pravila Ziata, chceme, aby posel, jež jsme předevčírem k prorokovi poslaly, poselství své nevyřídil.

Pošli proto tři muže, ať podniknou za ním honbu a až jej najdou, poručí mu, aby se k nám vrátil a dal nám list náš nezpět!

Hned tři muže? Je to tak důležité?

Nanejvýš! Sděluju ti sub rosa, že nájedná se o nic menšího, než o spojenectví ~~xxáxx~~ ruského císaře s prorokem. Dostaneme-li list nezpět, vtrhnou nám na pomoc za týden do Indie 400.000 kozáků, nedostaneme-li, vtrhnou sem též - jenže na pomoc Angličanům! Budoucnost Indie odvisí od toho, dostaneme-li my, ne prorok - lístek ten! Já jsem totiž, abys věděl, prostředníkem mezi Diem a cárem, jenž se mnou ještě před rokem den co den obědval a mne svrchovaně si váží! Ale nech si to všechno pro sebe, sice tě dá prorok zastřelit -

Důstojník se ušklíbl, neřekl ani slovo, - ale vyhověl. Měl od Purana rozkaz, stejně jako od Dia, vyhovět přáním žen, nebudou-li příliš nerozumná a očividně ve větší míře škodlivá.

Tak, řekla Ziata, svolujete k mému návrhu?

Souhlasily jednoglasně hlavně proto, že Arga vyslovila se pron. -

Bude-li pak Dios svolný, pravila Dita. Myslím, že bude. On neplete se do cizích věcí a nerad poroučí.

A já myslím, že nebude! zvolala Rona. Uvidíte, že hned řekne: čiré šílenství, zakazuju to! Z lásky k nám zakáže nám to jako moudrý otec malým dětem hraní se zbraní!

Hm! děla Dita, on neví, jak ženám přísné zákazy a rozkazy lahodí. Ten filosof posuzuje dosud pořád moc jako blbec všechny lidi podle sebe, ten řezník národů je příliš morální!

Ale pro všechno, pravila Rona, opakujme si ještě jednou slavnostně, že stůj co stůj do toho skalního hnízda vlákat se nedáme a nenecháme!

Nenecháme! zvolaly všechny.

Víte-li pak, promluvila královna, že právě teď zachvátila mne lítost, že tam přece jen nebudeme, - a heroická touha po tom! Rozumí se, že neříkám to jako návrh, - jen psychologickou skutečnost konstatuju!

Já taky, já taky! začaly teď volat všechny po sobě až na Ronu a Argu. Věčná škoda, že už nesmíme!

„Mlčte! zvolala Rona. Za to zasloužily byste všechny! Ale hleďte! Skutečnost je ctnost, stálost taky. Lépe mít něco dobrého, než nic, lépe mít zrak a nemít sluch, než nemít ani zrak, ani sluch. Já jsem zbabělá, ale pevná ve své zbabělosti; vy zbabělá a při tom kolísavá; tak kdo je lepší? -

Nejely rychle. Bylo projektováno, že do dvou hodin příštího dne mají být v G.; nechtěly se dlouho v otrávené sféře Rohu zdržovat. V noci však ztrhl se liják zas a trval celé příští dopoledne. Následkem toho byly cesty v takovém stavu, že vůz mohl většinou jen zcela pomalu se pohybovat. Proto dorazily do onoho městečka A., kde odbyvalo se tenkrát ráno zajímavé hlasování, teprve ve (.4/8/) 4 hodiny. Scházelo 12 km. Dívky se rozhodly, ač velmi nerady, že urazí je na koních.

Vyjely, ale za čtvrt hodiny, dorazivše k větší řece, spatřily, že most je stržen. Proud byl dravý a hluboký, k přeplutí se neodvážily. Hodinu cesty proti proudu byl jiný most. Nedorazily k němu po polomočálovitých cestách právě brzo. Za mostem tím bylo jim jítí přes půl hodiny cesty roklí a věští koně za sebou.. A když se z ní dostaly, bylo již půl šesté...

Teď bylo počasí jasnější. Ďáblův Roh, 10 km vzdálený, působil málo děsivě. Vyjely prudce po dosti dobré cestě. Ale za několik minut přihnál se od západu ohromný, nízký mrák a hora zcela zmizela -

To není bez významu! děla Arga Porcii. Ale mlč o tom! Kdybychom byly přišly včas, vše by jinak dopadlo! namítala Porcie.

Rýtily se blíž a blíž - a ona tajemná nálada znocnovala se jich opět; dnes ovšem velmi slabě. Když byly půl hodiny od G. vzdáleny, viděly jak Saib, jenž s Mahmudem výpravu doprovázel, přijel k velícímu důstojníkovi a něco s ním mluvil. Důstojník kývl a Saib s Mahmudem odjel na levo.

Co to asi bylo? tázaly se.

Hm! řekla Leslie po chvíli, víte co mne napadlo? On bojí se snad vševědoucího oka Dieva!

Zda-li pak na nás dosud čeká? děla Dita, Bože, za několik minut už šest!

Asi! pravila Arga, Tam před námi stojí vojsko, - patrně jeho patronilla!

Prorok? otázala se Porcia, zastavivši koně před vojskem.

Byl odpoledne v hradě. Už dlouho čeká u G. na vás!

Co víš ještě?

Když jsem jej před půl hodinou viděl, ležel v trávě a kreslil si Dáblův Roh!

Bože, - on už s tím počítá! zvolala Rona, když Porcia to družkám oznámila. Držte se, držte se, nebuďte blbě!

Objely pahrbek, vesnice G. ležela několik set kroků před nimi. A za chvíli rozeznaly na mokré trávě na bříše ležícího a píšícího muže s tváří temně hnědé barvy, jaké žádná jiná lidská tvář nemá.

Povstal, když se blížily - Již jej dobře rozeznaly -

Kdykoli tu tvář zřím, pravila Rona chvějíc se, je mi podobně, jako když po týdny trvajícím, podmračném počasí zasvitne náhle slunce! a napadá mě při tom vždy: přece jen je něco vskutku vznešeného, božského ve světě!

Kdykoli ji spatřím, vždy zdá se mi být jinou a vždy mne překvapí a udeří - A jako bych jej nikdy nebyla viděla! promluvila Dita. Jak musí působit na vojáky! Tajemství úspěchů jeho spočívá z valné části v jeho tváři.

Stojí-li přede mnou, děla Lesbia, a hledím-li v ni, jest mi, jakmile tento člověk vykročí, praskne celá pevná kůra zemská pod chodidly jeho! Ó, jak jsme šťastny, že jsme jeho majetek!

Ó miláčku můj! Ty veliký! vzkřikla Dona a tvář její vášní byla děsně změněna!

Ó bože, zašeptala si Rona, co on bude teď chtít, to ony, jako každý člověk, udělají! Ó, kéž by nechtěl ten hrad! Jen o to se jedná! Ach ano, ano, jen o to!

Seskákaly s koní a vrhly se na milence. Ale ten poceloval je dnes nadmíru stručně: jedním tahem ruky stiskl jim všem bradičky. Jen Argu políbil. Toto hned z počátku je dopálilo. A zase zaslechly jeho tajemný, šinčivý hlas. Ukazuje směrem k Dáblu-vu Rohu, mluvil ne zlostně, ale nanejvýš vážně:

Zajímavá, singulární a dobrá posice. Já sám nepohrdl bych pobytem tam, kdybych měl čas. Ale vy,

nádobíčky strachu, tak brzo se dostavivší? Vyvedly jste mne zase aprílem! Když jsem z dola na hrad hleděl, pomyslel jsem si: zase sehrály mně jednu ze svých komedií; když jsem tam vešel: trestuhodné darebáctví! A rozhodly-li jste se pro to v záchvatu bláznivé bujnosti, teď jistě řeknete: rozmyslily jsme si to. Proč pořád vtíráte se kam nepatříte, jako osamělý chodec do plesu aristokratů? Proč bláznivý brabec napodobí stále orla? Zbabělá žena je aspon něco, žena, která chce být hrdinou, je méně než nic, ubohé hračky má!

Všechny oněměly. Porcia silně zbledla, Zíata, Dita, Leslie zatály zoubky ve rty, Arga, nevšímajíc si ničeho, ulehla na břicho a četla Diův manuskript - metafyzický to článek. Nejdříve ovšem vzpomínala se Zíata. Její zamračenost vystřídala rychle skurilní hra svalů, - nabrala dech a spustila takto:

I ty trhane, velbloude, zbabělče! My prý nemyslely jsme to vážně! My prý jsme si to rozmyslily! - Hahaha! Sestřičky! My, pecko, byly v rozhodnutí svém od počátku pevné jako skála, jako slunce! Taková třtina bude nás podcenovat! taková březka nedokvašená! benareský sládek mizerný! Ani pořádné pivo neumíš uvařit - jak mně bylo po něm nanic -

Není to pravda, miláčku! zvolala Rona ustrašeně. Od věčnosti nebylo lepší pivo uvaženo!

Lež je to! křičela dál Zíata. A Argo, že chceš koukat na čmáraniny lecjakého analfabeta!

mlč už laskavě, slečno Thersitova! okřikla jí Edita.

I bohové vědy rádi čtou co napsal Člověk! děla Arga.-

Nezdržujte Dia! křikla Porcia.

mlč, troubo! zvolala Lesbia. Což nechá se on vůbec něčím zdržet? Hleď, usmívá se! Kde by našel podobnou menažerii?

Die, promluvila Porcia, je nešlechtné, že vytýkáš nám naši ubohost! U každého je to nepěkné, u muže tvé velikosti více než hnusné! Nemohu najít slov, fi na tebe! Orel, který by se smál a vytýkal vrabci jeho malost, byl by ještě horší než ten vrabec! K mužům se tak nechováš, ale my ženy jsme už k tomu odsouzeny, aby nás vznešené pokolení mužů jen bilo a na nás se vozilo, bůh ví proč? Třeba

jsme ubohé, myslíš, že netrpíme svou ubohostí? Já aspoň činím co mohu, abych byla lepší - a ty - ty - Zaštkala a otočivši se k Diovi zády, odešla stranou.

Ubohost je bídností, mizerností, slabost prolhaností, zkažeností; zkaženost vědy nestoudně pretenciosní, pretenciosnost červa vědy velmi ošklivá! Nic se vám nevyčítá, jste jen jako štěnice rozmáčkávány; ne vysmívány, jen vyhazovány jako ožralý otrapa, který usedl na královský trůn; bohové nejsou velkomyslní k červům, protože jich nevidí. Žena je nejneodpudivější, vše, i mozem muže pronikající smrad, nejsmrutější ze všech štěnic. Hanebnou existenci jiných žen ospravedlnují porody; co vaší? vy nedokrevné vaječníky, vymrskané pole, jedovaté vonící květy bez plodů, hibridy amfibia, tlachavé opice, hříchující křičky, světélkující shnilé močály! Rádnými matkami nebudete, neboť děti vaše budou cvrklé plody dekadencí, - a cenu o sobě nemáte! Co jediné může ji dát ženám jako vy jste: heroické sebespálení! Toho schopny nejste a potácíte se jen a hniјete ve své hnilobě!

Do řeči vložil Dios polovinu oné své transcendentální vznešenosti, která každý jazyk spoutala. I velkohubá Ziata nemohla chvíli nalézt slov. Byla bledá, stejně jako Porcia, Ala, Dita, Lesbia. Rona se chvěla a oči její byly zděšeny; Dona se chvěla a oči její hněvem jiškrily. Dios přistoupil k Roně a políbil ji. A tu teprve zvolala Ala trhaně:

Poslouvej, poslouvej, to už je přece moc a hanebné od tebe, fuј! Jsem sice jenom ženský pes, ale něco vyššího je přeci ve mně, já si to líbit nenechám!

Já tě, Die, zastřelím, zastřelím! vzkřikla Doňiška, až jí hlásek selhal a povznesla svou malou ručnici; ale hned ji odhodila a s pláčem na zem padnuvši, skryla tvář.

Die, ty nás nemiluješ, mluvila Lesbie s násilím, a my nejme tak špatné! Kdybys do nás - vivi - děl - já - ty, ty - Jéžíšmarjá, já se zblázním! A dala se do usedavého pláče.

Jak můžeš vědět, že tam nechceme bydlet? zařvala tu Ziata jako furie. Mluv, žvan! A kdybys vypadal ještě vznešeněji, kdybys byl i skutečný Bůh a ne pouze ožralý otrapa, vetřevší se na trůn jeho, ne-

leknu se tě, hanebný ukrutníku!

Die! zvolala Edita. Máš pravdu, že jsme kolísaly, - k čemu před ním tu komedii? Ale víš, že tam přece jen nechceme bydlet? Sestřičky -? A rozhlédla se tázavě žhnoucímá očima po planoucích tvářích družek. Oči všech počaly mžikat, těla se trhat - ale mlčely dosud..

Už to začíná! zašeptala si Rona, Bože, bože, teď záleží jen na něm -

Tedy chcete? zasmál se. Těší mne, jenže se bojím, že mně to zkazíte! Chcete, to u vás značí, že za minutu nebudete chtít. Jakmile kůn můj vyjede, začnete řvát počkej, přece jen nechceme! - nebo v nejlepším případě tam půjdete a za čtvrt hodiny zas seběhnete. - Dost hnusné komedie! Žalostné kreatury - k jezeru!

Do hradu! zařvala Zlata divě a povznesla ručku, jako by v ní držela válečnou korouhev. Až do teď, Die, byly jsme rozhodnuty, že tam nepůjdeme, hrály jsme vsádku komedii -

A teď tragedii! vzkřikla Porcia. Ať všechno utrpení věčnosti zřítí se rázem na mne! Třeba samojediná tam budu bydlet a dřív než měsíc uplyne, nestoupím dolů, leda šílená, přísahám, Die!

Jakou cenu má ženská přísaha? děl obvyklým svým hlasem. Jako měníš předsevzetí, zrušíš i přísahu, bezectná!

Já tě zastřelím! vzkřikla zas Dona divě směšně. Bídáku! řvaly Ťla, Zlata, Lesbia i Dita. A tu přiskočila k němu též Rona, bleďa hněvem, rozpaky i studem.

Jdu tam, jdu, třeba sama! Jsem zbabělá, ale právě proto! Ať, ať ať! Ať vidíš, ty velký, nešlechterný, že žena, třeba sebe bídnejší, není pouze hříčka, že má přece jen aspon trochu cti a hrdosti!

Do hradu! řvaly všechny šíleně. Dios na ně teď hleděl se svým nepopsatelným, laskavým úsměvem, podobným poněkud tomu, s jakým hledíme na nepatrný filigránský svůj revolver, který se právě znamenitě osvědčil. A rychle mluvil, skládaje na svého koně hbitě spoustu věcí, po zemi rozházených:

Umyslně jsem vás sem dohnal. Hned ono "skálopevně" přivedlo mne na tento plán; děkuju za ně; když lístek přišel, byl jsem právě v mrzuté náladě jaká jednou za měsíc mne napadne na čtvrt hodiny; smích

zničil ji ihned. Víte, že věřím v božskost ženy; její zkaženost ji teprve dokazuje, lež je božská, po nejvyšším touží jen nejnižší. Nic krásnějšího nad krásnou, heroickou ženu: tot snatek dvou dcer nebe: krásy a vznešenosti - zpravidla nepřátelských. Hrdinství je matka smrti; zrodily jste se, abyste zářně zemřely; nevzpírejte se nejčarovnějšímu, čeho člověk může dosáti; matky nejste, jste děti: jste cíl. Shoďte jako diamant! - Uspořádám 3000 vojáků, - 2000 uhájí tuto horu desetkrát dále, než 5000 ony pahorky. A chci vás mít sebe důstojnými. Stanete se tím stejně, zničí-li vás ten pobyt ve výších, jako povznese-li vás. Sestoupíte-li za měsíc, bude azur jejich zářit kol vašich vlasů, utrpení vytepá tahy vaše ve větší pevnost, dás sduchovní vaše oči. Klesnete tam hluboko, vyšší sestoupíte. Stanete se Mně požitelnější, spanilé stínečky! Všechny doliny musí k Mým výším, jen hvězdy Chci mít kol sebe, vše kol mne musí dýmákově vzplanout jako ve Mně, silný jsem dost, abych nejen své neprostorové, ale i prostorové myšlenky boží rukou k nebi hnál, bych zemi samu pozdvihl a do slunce ji vrhl, čině okamžitě, k čemu lidstvo by potřebovalo statisíciletí! - Pozitíí do hradu, všechny rozkazy dány, za tři týdny vás tam navštívím! Ty, Rono, chceš-li, provázej mne teď do Kalkuty, půl minuty rozmýšlení!

Rona vytřeštila oči. Bože, bože! šeptala. Je to tak svůdné.. Ten hrad -, - a ta čest pro mne, jen pro mne! Ale co to mluvím? Vždyť je to naopak strašné snižování mne, - já tedy jsem se nenarodila, abych v září zemřela -

Do Kalkuty? zvolala mezitím Porcia se zářícíma očima. A kdy myslíš, že tam tak přibližně vtáhneš?

Přibližně kol druhé hodiny odpolední 13.srpna.

Ale hlavní anglická armáda bude -

9.srpna zničena, Rono.

Ne! děla a slzy měla v očích. Nejsem-li hodna shořet jako diamant, ať pojdu jako pes!

Ať diamanty aspon rodím, pravil, ukazuje na Lesbií a Donu. Je to méně?

Je to více! zvolaly dívky a Rona se zcela upokojila; trvala však na svém: Ne, pane, odpusť!

Pohládl jí tvář a jal se celovat ostatní. Jako celník spoustu nahromaděného zboží ohmatává, cej-

chuje, odhazuje, tak, ale rychleji, odbýval a odhazoval Dios své ženušky, prokazuje každé zvláštní, jí právě milé laskavosti, čině tuto machinální práci s větším požitkem, než obyčejný mileneček když v ohni vášně dívku svou poprvé obejmě. Byloť u tohoto aktivního muže jednání a cítění srostlo, nic nebylo mu požitkem, organisování a komandování. Posléze uchopil Argu, stále na bříšku ležící a teď čekavě nan hledící, levicí pod prsy, zdvihl ji ze země, posadil si ji na pravou dlan a zuřivě líbal. Bolesť a slasti skučela, - a vykřikla, neboť prokousl jí oba rty úplně. Slizíc, tím vášnivěji její líbala, až za chvíli byla ústa i brady obou samá krev. - -

Pak vyskočil na koně, ohromného, štíhlého, abnormně jako tygr dlouhého, zebrovitě pruhovaného, se zcela nekonským, divokým výrazem v tváři, jež lišila se od tváří jiných koní jako tvář divoké kočky od tváře kočky domácí. - Položil mu dlan na čelo, kůň učinil neuvěřitelný skok a již zmenšoval se příšerně rychle. Za deset minut zmizelo divné zvíře a divný člověk jako vidění v lese, jeden kilometr vzdáleném, - - -

Zůstaly samy. Jako v polosnu usedly na trávu. Neodvažovaly se hledět si do očí. Duch jejich byl chaos, vším možným zmítaný. Co se přihodilo, zdálo se jim být fantomatickou, rychle přelétnuvší bouří. Mlčely, na zem hledíce, některé stíraly z Argy krev. Ona zaražovala je tak, že vesměs byly obráceny zády k Dáblu Rohu, skoro až k úpatí dosud mraky oděnému.

Ten chlap, ozvala se konečně Ziatan považuje nás za své pouhé barevné myšlenky a nic nad to. Je to k zlosti a k smíchu. A přece on sám není při tom pranic směšný, - naopak ten praktický solipsista právě tím imponuje.

Kdyby slunce, vybočivši ze správné dráhy, začlo vesmírem bloudit, přestalo by být sluncem? pravila Porcia. Nestalo by se tím naopak zajímavějším, nehleděly by zraky všech častěji po něm? Bloudění vadou? Myslím, že nejvyšší ctností - ~~KAMVÉKALNOI~~

Neuvěřitelné! děla Dita. Myslela jsem, že praktický berkeleyismus, tato revoluce lidského ducha sans comparaism, bude dílem statisíciletí, - a tento démon dokázal to ihned!

Jen z menší části, řekla Arga. V duchu jeho je stále přítomna, vládnouc, myšlenka: co vidím, jsem jen já; a pak dovede v hlavních rysech aplikovat ji dobře vždy na to, co se děje?; toť věcí jen zdraví a ovšem výšky ducha. Ale všechny podrobnosti, tj. dosavadní externí pudy lidské, žijí v něm pořád stejně silně. On však nevidí tento rozpor mezi všeobecným svým nazíráním a všemi svými pudy, neboť nechce ho vidět! Dovedl myšlenku nan zaplašit, jako dovede zaplašit každou myšlenku, kterou nemůže potřebovat. V tomto zázračném harmonickém duchu může skálopevná víra v něco bydlet hned vedle dokonalého vědomí, že víra ta je lživá. On věda, že praktickým egosolistou dosud není, věří, že jím jest - a následkem toho jest jím téměř.

A zase zmlkly. - Pamatuješ, Zíato? řekla konečně Porcia, pravilas po hlasování na ostrůvku: slyším zvonit hrany všemu vyššímu, co v nás jest. Nuže, tento bůh vzkřísil to zase z mrtvých. On vstrčil nás do našeho nebe. Jak jsem mu vděčna! Zdálo se mi stále, že bojuju hlavní bitvu svého života, - že nezvítězím-li, - byl můj život planý a daleká posmrtní budoucnost osudově otrávená.

Dobře se stalo! pravily všechny a zmlkly zase.

Mezitím počaly se mraky trhat. Zjevilo se rudé slunce, tři průměry své nad obzorem. Rudá plocha za zády dívek se zvýšila, mrak nad ní bělal se stále víc.. A náhle objevil se vysoko nad patou hory kus azuru, šířil se - a pojednou ukázala se těsně vedle něho zelená skvrna. Zmizela zas, - ale hned zjevila se místo ní uprostřed malého modrého kola divá rudá věž, - vysoko jako slunce v červnu o polednách a - a pod ní strašný brad, - jako zázrak, jako nebeská fata morgana. Zmizel zas. Ale v mracích pod ním jakoby vše vřelo, kypělo. Jejich stále bledší barva nabývala, místy divně hnědého odstínu, - a tu zjevilo se mezi nimi několik krvavě rudých skvrn. Rostly, nové se tvořily, - a za chvíli vypadalo nebe za zády dívek jako nesmírný rudý prapor, posypaný ohromnými vločkami sněhu, - něco enormního, immanního, pitvorného, více nepodobného. Tu zavál prudký vítr, vločky rychle odlétly nebo roztály, - a pekelná hora, jejíž pata byla teď jen dvěstě metrů od žen vzdálena, stála zde jako náhle ze země vy-

vřelá, jako Danteův Satan, kůru země prorazivší, jí dosud obalený a nehybně kol se rozhlížející, - řvala zde celou svou ohromující hrůzou.

Mně je divně úzko, jako tenkrát, když jsme sem ráno přijížděly, pravila tu Dona a instinktivně se ohlédla. Vykřikla - a křičela dál.. Hrůzyplným očima hleděly všechny v zad.

Zas jí vidíme! řekla Zlata. Ó co strašného je v tomto znovuspatření! jakoby zjevil se mrtvý, jenž uslyšel si věčně mne pronásledovat! A teď, vzpomene si, bože - strašné! Já viděla ji již kdysi před narozením - tenkrát - ne, marno! už na to nevzpomenu! Ale jaký hrůzný blesk to mnou projel?

Mnou rovněž! zvolala Dita. Jako bych tenkrát byla zde nechala cosi hrozného rozdělaným, jako bych zbaběle byla utekla, - ale člověk ničemu neuteče.. Dluh musí být zaplacen.. Vše musí si člověk odbyť. Zase zde ta hrobová hrůza a kategoricky káže: Čin co musíš!.. Je mně vznešeno v duši. Chci se očistovat od bídné ženskosti.

Je v tom osud! pravila Lesbia. A vládne námi, námi samými. Vše činíme dobrovolně a myslím, že i dobrovolně vždy umíráme, - . Je v tom Osud, používající všeho možného nátlaku na nás slabé! Kdyby byla hora bývala viditelnou, když jsme sem přijely, o myslíte, že by ušlechtilé naše vzplání bylo v nás ubohých zvítězilo nad touto hrůzou? nad pekelnými pocity, které právě teď zas ve mně vlila? Ó ta děsná hrůza, která nás tam omráčila - a teď - a teď - celý měsíc -

Zděšeně stulily se k sobě. Zuby jim drkotaly.. Ta hrůza nemoci, umírání, rozkladu, hnítí v rakvi! vykřikla náhle Porcia a bezděky sepjala ruce -

Pojďme odtud! pravila Ala. Vždyť je to k nesnesení!

Nic! velela Arga. Jak chcete měsíc strávit v hradě, když ani pohled nan z dálky nesnesete? Otužijme se patřením nan!

Ano! souhlasily a lomčující se, hleděly bez ustání na příšeru. Nebe vyjasnilo se úplně. Slunce však zapadlo. Divné ticho zavládlo v pustém kraji. Síře, vlhce podzimně zněly hlasy vojáků z povzdálí, jako hlasy dřevorubců za deštivého dne za strašidelného hvozdů. Smutné páry křísily se z luk a lesů

jako duše vypýrových umrlců, večer z hrobů prosakující. Všechná bylo duchovní elektřinou, trapně chtělo se vybit, však nemohlo. A dívkám bylo, jako-by neviditelný, černý, hustý, nitkovitý déšť padal kol nich mučivě narkoticky na zem, z níž pod jejich nohama vystupovaly obłudné duchovní podstaty -

Pro boha! někdo strašný sedí mezi námi! vykřikla Dona.

Bílé postavy blíží se k nám ze všech stran! zvolala Lesbia.

Vyskočily všechny. Nic to není, to činí jen strach, chlácholila je Porcia zoufalým hlasem. O bože, bože! Kde je zas má odvaha?

O co jsme to udělaly! dala se do pláče Rona. Ta neodolatelná hrůza rozmáčká nás, to je jisté! O sestřičky - snad - víte?

Hleděly na sebe a až příliš zřetelně mluvily oči jejich, že nevyslovený návrh Ronin jde jim ze srdcí. Ale náhle skoro současně zvolaly: Ani slova už o tom!

A která se dnes proti tomu prohřeší, dostane ihned sto ran tlustým prutem na záda a zítřejšek ztráví těsně spoutaná a nahá na špičatém písku v temné komoře! rozhodla královna.

Ano! zvolala tu i Rona s ostatními.

Vzhůru! velela Arga po chvíli. Budeme noclehovat a zítřejší den ztrávíme v A., tři hodiny odtud, ať se lepší náladou obrníme proti nastávajícímu měsíci.

Vsedly na koně. Páry vystupovaly hustěji. Směrem od hradu přilétl orej a zmizel v lese, sto metrů stranou. Hleďte, hleďte! vykřikly Ala a Zlata, hledíce za ním.

Vykřikly. Nad korunami stromů pomalu plynula stříbrně bílá postava krásné ženy s mrtvolně však ztrnulým obličejem. Hleděl na dívky, štíhlé ruce dávaly jakési znamení. A hned vidina zmizela. - Ale dívky měly nohy jako dřevěné..

Snad to byl jen zvláštní, mlžný útvar, zašeptala Bita. Ale vpřed, vpřed!

Odjely. Červánek zhynul. Jiskřivá noc zavalila kraj a učinila hrůzy Dáblova Rohu neviditelnými, změnivši jej v obrovitý stín na širé obloze. Ale netoliko smysly vnímá duše. Stále a stále padal neviditelný, černý, hustý, nitkovitý déšť mučivě nar-

keticky na širé okolí hory a spaloval, rozdíral duše živoucích a nutil, rozradostňoval duše kamenů, vod rostlin, je nadějí a touhou po bujnějším rozletu naplňuje. A čas, všemohoucí a nicotný, v šílené jednotvárnosti ubíhal, letěl, plížil se ve věčné Nic, jímž je sám, a směšně zvonil v uších žijících rolníckami v posměch všeho Bytí..- Avšak svět nebyl by tak veliký a vznešený, kdyby nedovedl být současně nicotný a směšný, --

Já už dál nemohu! zasténala Rona. Zas úplná noc - vždyť je to už k zbláznění! Leháme si a umřeme!

Ano - spěme, věčně spěme! zablabolila Arga, klešajíc s koně. Ale skoro hned zase se vzmužila. Né! vzkřikla. Kniha mnou vzpomínka, že musíme teď popíšíť, - že ještě jen malou chvíli nesmíme popustit, - že co nevidět můžeme být trvale spaseny - - co to bylo? - nevzpomenu již, ale švihlo mne to nemilosrdně ubohou mou duší jako bič, -dále! Oh!

Hrdině stoupaly výše. Z dálí zaznívaly známé příšerné steny..

Rychle! křičela Arga. Teď připomněla jsem si zas, že možno, že budeme od duchů rozsápány, nepospíšíme-li si co nejvíce - hrůza! Rychle, rychle!

Konečně strachem i ~~krázk~~ únavou téměř omdlávající, dostihly hradu a hned odebraly se na lože. Noc byla hrozná. Nezamhouřily oči dříve, než slunce vyšlo. Po celou noc trápily je hned záchvaty náhlého, panického děsu, hned válely se jim v mozcích šíleně obudné představy, hned rozdíraly je výčitky svědomí. Několik hodin, stuleny bázlívě, křečovité v jeden potem mokrý chumáč, na jediném loži, zoufale proplakaly. Byly by prchly, kdyby se byly mohly odhodlat aspon k povstání. Konečně usnuly spánkem plným strašidelných snů. Ale již za dvě hodiny se probudily.. Slunce zmizelo, víchr šelval ponuré mračky po obloze a trhal jim těla.

Byly v náladě co nejhorší. Všechna slast věčnosti navyváží jedinou tuto noc! řekla Leslie. Jsem proto, abychom, nebude-li to dnes lepší, odstěhovaly se beze všeho. Čert vezmi všechna předsevzetí, kdo to má snášet?

Ano! zvolaly všechny mimo Argu, nedbajíce, že byl na to určen trest.

Celý den prochodily, prohlížejíce každou skulinu,

zpívaly, tančily, - ale večer, jak by jim někdo nohy podrazil a hrdla stáhl, ztichly, svlékly se do kalhotek, neboť bylo vevnitř velké horko a rychle ulehly.

První čtvrt hodiny bylo ^{to} obstojné. Strach měly sice velký dost, ale ne větší než včera. Temně však cítily, že něco hroznějšího než dosud číhá kol v hloubi duše.

Obloha byla úplně jasná. Nevysoko nad východem tkvěl malý mráček v podobě polokoule..

První čtvrt! řekla Zlata. Už jste si všimly, jak příšerný je měsíc ve dne? Je ve dne jeho místo na obloze? Rozhodně ne, jako není místo umrloce na světle slunce. Ve dne měsíc jen straší, to je celý jeho smysl - Ó, kolik strašidel slétá s něho na zem! Strašný pohled naní - proč musíme jej mít společníkem? jako bychom mrtvolu v posteli měly.

I dej pokoj s bláznivými řeči, aspoň teď! zlobila se Lesbie. Ale, ten měsíc, -ó, ty neviditelné, příšerné paprsky, které vnikají z něho v mou duši - Bože, v tu chvíli jako bych na vše zapomněla, - a teď si uvědomuji: kde to jsme - a kdy to zde jsme? Och! Ty noční přeludy, krvácející - -

Rona dala se do křiku a Dona též... Strach všech stoupl.. Již byly by utekly, tu skoro rázem ustoupil strach divné malátnosti. -Byly jako opilé, ospalé, narkotisevané, lhostejné ke všemu.

Co se to se mnou stalo? řekla skoro blábolivě Porcia. To zase nějaká zlomyslná duchové usadily se v mé duši. -Anebo jsem opilá? Jak dlouho tu jsme?

Budeme spát! skoro šeptala Rona. Nespaly jsme včera. -Ale ach! Co to mluvím? Vždyť by nás strašidla - ani bránit - ech! spěme jen! Ať je to jak chce -

Ano! souhlasila Arga. Ať je to jak chce. Čert vezmi sílu vůle! Lenost je lepší.

Něco mně neodolatelně tlačí k zemi? mluvila Lesbia. Ale děsivé pocity noří se přec ve mně, - tak tiše temné, -či není to pravda? Čert vezmi vše! Ten měsíc.. Co to ve mně zvučí.. Něco se ve mně zdvihá.. Něco se ve mně blíží - -

Ve mně také! zvolala Dona a trhla sebou prudce - Oh! jak by švec kopytem po mně házel! Noří se to - peutá mňeto údý, - to strašné se blíží, - musí,

~~musí~~ - co to bude - příšera se blíží - och! utečme!

Ne - ne- nemůžeme - marno vše! vydechla Dita, bílá jako prapor. Už je to tu, -nepustí nás to - poutá mně to údy, - to strašné se blíží, - musí, musí to přijít - och! slyšíte?

A vskutku zaslechly všechny z neznáma přicházející divný šelest - Nestupnovatelná hrůza, a přece ne jasná, ale narkotisovaná jako ve snu bývá, tím však hroznější svázala jim údy... A šelest chvíli ne slyšitelně, ale psychicky vzrůstal, - to hrozné se neodvratně blížilo, - a tu -

Stěna se rozestoupila a vstoupili dva lidé: pán asi padesátiletý a paní o něco mladší, v evropském oděvu... Dita vykřikla a Zlata, Ala i Porcia po ní - zbraně! zvolaly. Ale jen trochu sebou trhly - a hned zůstaly strnulé - Ostatní se zděšenýma očima na to hleděly-

Prosím, vzácné dámy! pravil pán, kloně se bezvadně jedné po druhé, neračte se lekati, že tak náhle jsme vstoupili. Prosím za odpuštění! Ale již dávno jsem si přál oplatit vám vaši ctěnou návštěvu, -a dlouho nenaskytla se mi příležitost. Konečně mohu zdvořilostí učiniti zadost!

Velice mne těší, že vás zase vidím, dámy! klonila se paní rozpačitě jako se špatným svědomím, usmívajíc se -. Nikdy nezapomenu na vzácnou vaši návštěvu!

Těší nás! ujala se slova Arga třesoucím se hlasem. Račte vzít místo!

Prosím, prosím! řekl pán, nehledě však na Argu, ale stále jen na Ditu a usedl na jednu z četných židlí, asi šest kroků od pohovky, kde dívky ležely.

Děkuju uctivě, hrbila se paní a po delších ceremoniích rovněž usedla.

Lekly jsme se proto, že jsme právě v nedbalkách! vypravila Leslie.

Ó! Ó! Ó! to nevádí! ujišťoval pán horlivě. Absolutně to nevádí. -Proč neudělat si pohodlí, inter lares et penates? Sluší vám, krásné dámy, tento koupacíoblek velmi roztomile!

Velmi roztomile, vskutku! opakovala paní.

Ó! bože můj! jak ten čas plyne do moře věčnosti! promluvil pán joviálně.- Kolik let to už uplynulo

od onoho krásného, jasného, nezapomenutelného dne, kdy počily jste nás svou návštěvou!

Je to právě čtyry roky, řekla Arga, teď už zcela pevným hlasem. A vskutku je den ten nezapomenutelný pro mé sestřičky, které u vás byly, - a ještě více pro vás, pane plukovníku!

To rozhodně! řekla Zlata a násilně se zachechtala. I do ostatních vjela statečnost. - Hruza a ospalost zmizely a ustoupily nepopsatelné náladě, hned vyzývavé, výsměšné, hned zas děsící se, nejisté, chaotické, pološílené -

Řekněte nám, jak vám bylo? zvolala ~~Arga~~ Ala.

Raději, jak vám je teď, když na tu komedii vzpomene! zvolala Porcia.

Byl to bod ode mne, pane plukovníku, co! skoro zařvala ~~Zlata~~ Dita. Jak je vám, hehe! mluvte! Čert vezmi výčitky svědomí! Hahaha!

Ale co to mluvíte, milostivé dámy? kroutil se na své židli plukovník. Nerozumím ani slovo - Jste ovšem rozčileny neohlášenou mou návštěvou, odpusťte nám!

Račte nám odpustit! klonila se paní. Ale Dítě se zdálo, že vidí v zraku jejím náhlé vzteklé blesknutí -

Výborně jsem se bavil, milostivá, pokračoval plukovník. Opravdu neobyčejně - Jak potěší duši člověka, uslyší-li v dálných krajích svou mateřštinu -

Náhle rozestoupila se stěna zas a vstoupil jiný pán v prostředních letech. - Porcia vykřikla. -

Prosím, promínte! klonil se rychle příchozí jí i ostatním. - Ráčíte mne znát? Ten ubohý soudce ze Španělska, který chce a nemůže. Od doby, kdy měl jsem čest navštívit vás, vždy jsou toužil horoucně sejít se s vámi opět - Ochl bylo to zajímavé setkání! Takové stojí za život!

Buďte nám vítáni! zvolala Zlata, smějíc se... Nenabídl jste nám tenkrát židli, ale my budeme zdvořilejší, než vy: račte vzít místo!

Prosím, jsem hluboce zahanben! Smím prosit, abych byl této dámě a pánovi představen?

Pan....., plukovník britský a jeho spanilomyslná choť! zvolala Porcia vzteklým hlasem.

Plukovník, jeho žena a soudce povstali, klonili

se, tiskli si ruce, usmívali se líbezně, jakoby se nejvíce na světě milovali.

Těší mne, těší mně, těší mne, mluvil joviálně bodrý plukovník. Já a vy, pane můj, jsme si blízcí, - zajisté! Mým povoláním je bojovat proti nepříteli vnějšímu, vašim proti vnitřnímu.. A nevím, nevím či povolání jest užitečnější člověčenstvu. Tvrdil bych skoro, že vaše. Kdyby láska, kterou Kristus hlásal, ve světě panovala, zajisté nebylo by válek, a já stal bych se zbytečný. Ale lotry uvnitř společnosti neškodnými činit a hubit, zůstane vždy povinností každého poctivého člověka. Jak často řekl jsem si: raději bych nepřítele svého jako bratra objal, než abych nan jícny děl mřil, kdyby nebylo železné povinnosti, nutnosti! Neboť i nepřítel zasluhuje respektu! Ale schátralý, krvežíznivý ničema ohledu nezaslouhuje!.

Osměluju se vám, pane plukovníku, v jistém směru odporovat! řekl soudce. Zločinci zasluhují někdy též respekt, ba úctu. Měl jsem co jednat se zločinci, které bych bez rozpaků daleko cennějšími, mužnějšími, důmyslnějšími, samostatnějšími lidmi nazval, než největší část tak zvaných poctivých lidí.

Mluví docela rozumně! zašeptla Lesbia Porcii.

Ale sotva myslí to doopravdy! odvětila tato.

Máte dozajista ~~pravdu~~ v jistém smyslu pravdu! pravul plukovník s plnou sebejistou důstojností, s níž ten, kdo je rozumný, nevýstřední, pronáší své náhledy jakoby říci chtěl: kdo může být tak pošetilý, aby tak solidnímu nazírání odporoval? Zajisté je mnoho zločinců, kteří mají v sobě ~~dobrý~~ zárodek, z kterých by vskutku užiteční členové společnosti se stali, -kdyby špatná výchova, špatné milieu nebyly ~~jejich~~ vlohy jejich uvedly na scestí.

Hlavně nedostatek náboženské výchovy! podotkla jeho choť. Nevíra v Boha svedla je s cesty mravnosti.

Velmi správné! řekla Dita. Neboť nábožnost a mravnost jsou dva prevíti, kteří si mohou podat ruce -

Těmi zločinci, pane soudce, myslel jste jistě nás! prořekla ukvapeně a domýšlivě Zíata. Ale hned za to dostala přes prstíky.

Nikoli, vzácná dámo, vás ne, neboť sotva máte dostatek statečností a samostatností, o kterých jsem mluvil -

Ziata zrudla. -Toho jsem, pane, od vás neočekávala! Víte, co ty bylo? Nízké sprostáctví! Neznáte nás dostatečně, -ostatně se nebudeme ospravedlňovat před takovým volem!

Výborně! zařvala Porcia a uchopila ručnici. Jen pozor, pane soudče, ať vám neukážeme, jsme-li statečné! Já jsem vás prohlédla, nevím, víte-li, co se mně o vás zdálo! My prý nejsme statečné! kráčífix! Nejsme Dios, ale na ženy jsme tak statečné, z milionu mužských jeden se nám nevyrovná! Co vy byste dělal v naší posici, hé?

Nevím, neboť je nemožno, abych se vůbec kdy v ní octl!

Teď jsi se demaskoval, morální idiote! zasmála se Arga.

Vzácné dámy, -nechápu ani slovo! Žasl plukovník, kýváje židlí. Což jste zločinné, hahaha!

Tak něžné dámy jistě ne! pravila paní. -Spíš bych věřila, že slunce nesvítí -

Rekla to-Ziata - proto, že snad - myslíte, že jsme ženy Dia, který - je rebellant proti Anglii.. zmohla se i Rona na něco -

Achták! plácl se plukovník do kolena, nadmíru dobrácky se směje, až mu slzy tekly. -Vzácné dámy, předně vy za činy jeho nemůžete, a za druhé, ať jsem Brit každou cévou, - přece nepovažuji slavného vašeho přítele za zločince... Neodsuzuju, lituju jej - On zajisté je pevně přesvědčen, - a ctím každé přesvědčení - že prospěl by ubohým Indům, kdyby vypudil odtud syny velké Británie - Ubohý, on dosud nepochopil, že vláda spojených království je Indům dobrodiním, že činí je vlastně svobodnými, že přináší jim kulturu i blahobyť! Omezenci vidí pouze, že vlast moje tolik a tolik milionů z Indie čerpá; aťe že vrací je zemi této stonásobně, učíc ji kultuře, toho slepci tito nevidí!

Hlas jeho hřměl svatým přesvědčením. Mluvil to obrácen k soudci, dáváje tím zřejmě a ostentativně ženám na jevo, že jejich rozumnky na pochopení těchto pravd nestačí, - Ale soudce mu odvětil.

Velmi pravda, pane, - zajisté! Soudím však, že v

otázce této rozhoduje, jaké motivy Angličany pudí, aby zemí touto vládli. A zajisté není to snaha šířit kulturu - leda u nejmenšího počtu jednotlivců - ale ostatní pudí sem hlavně snaha obohacovat se, snaha čistě sobecká. A to platí o každé koloniální politice, třeba ji kolonizátoři sebe více mravními, vyhlanými popudy okrašlovat hleděli!

Pardon! pardon! pardon! křičel plukovník, nanejvýš rozčilen. Nechci rozhodovat, je-li tomu tak u jiných národů, - např. Španělů, -Cortez, Pizzaro - nechci o tom mluvit, ale, velectěný pane, vám na čestné své slovo tvrdím, že každého Brita, který na koráb vstoupí, jediná snaha vede: aby šířil kulturu v žubohých, opozdilých zemích... Každý anglický kupec je snahou tou proniknut, jen ona jej nutí -

Stop! zvolala Arga, smějíc se.. že může být lidstvo tak prohlazé, že podobná slova mohou být pronášena - a ještě více, že jim mluvčí může sám věřit, skálopevně věřit! Nic lepšího u lidí, než aby věřili, švestka je hruška - škoda, že nejsem papež, koukali byste, čemu bych lidstvo naučila věřit!

Hej, pane plukovníku! zvolala Ala. Chystal jste se zabít tygra! Zabíjete jej už, he?

Nikoli, vzácná dámo! Přestal jsem tygry ubíjet, neboť seznal jsem, že existují šelmy daleko horší, jejichž usmrcení je záslužnější!

Narážíte tím snad na nás? tázala se Leslie.

Na vás, dámy? hahaha! smál se dlouho plukovník.. Ale při tom posunul židli o kus ku pohovce - a jeho žena i soudce současně s ním. Vůbec vás dnes nechápu, - ráčíte být trochu přepjaté, - snad nervosní, - ale - co to? kdo to přichází?

Rozestoupila se totiž stěna opět a vstoupil muž s rancem na zádech, ošuměle oděný, s tváří nanejvýš zbabělou - Rozhlédl se plaše kol, trháje sebou stále a otvíraje ústa, - pak klonil se strašidlům, - potom pohlédl i na pohovku - Vydal skřek, - odtáhl ruce od těla, - kolena začala se mu třást, - otvíral ústa stále víc, vyrážaje zděšené skřeky, - až konečně padl na kolena..

Kdo jste, milý muži? tázal se soudce vlídně. - Jak jste sem přišel? Máte snad něco na prodej?

Aha! Čekala jsem tě! zvolala Arga. Tenhle blbec

mne hlavně strašil! Je to ten kupec, kterého jsme zabily den před tím, než jsme zapálily ve Španělsku město! Stále po mně vztahoval ruce, asi čtyry metry dlouhé; ale když jsem se vzmužila a chtěla jej přes ně praštit, vždy je zděšeně ucukl. He, chlape, co tu chceš? Proč sem lezeš, když máš strach?

Já - já sám nevím - jak jsem se sem dostal - Pane soudce - na- já jsem pořád na vás myslel, paničky - až jsem vás jako viděl a vaše obydlí také - snad jenom spím..

Rozumíme! řekla Arga. Nu sedni si, ať je vás tu víc!

Muž povstal, stále ustrašeně na všechny strany hledě, uchopil ranec, -ale zas jej pustil a opřel si kolena.

Chlape! zvolala Ala. Což myslíš, že tu máme tolik prachu? nebo tě postřelím nebo budeš muset vyližat všechny prach, co tady je! /9/

Mušík běžel k židlím, ale usedl tak špatně, že se svalil zas na zem. Znovu vsedl na židli, ranec dal si na kolena, - podíval se na dívky, zas vydal skřek a pokřižoval se, vrtěl sebou stále, - povyskočil, -natáhl zoufale ruce před sebe - podrbal si vlasy -

Prase! vzkřikla Porcia. On má vši, on nám je tu nasadí!

Sedneš zas! velela Dona.

Ranec na zem! rozkázala Zlata. Ruce před sebe na kolena!

Ale nebuďte tak přísný na toho ubožáka! zastal se ho soudce.

Proč sem leze, když má strach? zvolala Dita. Nepuk by člověk smíchem a zlostí nad takovým mizerným strašidlem?

Chomoute! zahrozila vzteklym hlasem Ala. Proč nesedíš klidně? A teď vynal modrý smrkáč! Vstrčíš jej hned do kapsy!

Co je to za smrad? většila Lesbia. Na mou duši - - - Jedeš odtud!

Dobrý muži! řekl soudce útrpně. Je to pravda! Sedni si tam do kouta, nebudeš dlouho čekat!

Cože? zvolala Arga. Aha! Vy jste umluvení k něčemu, - ale můj milý pane soudce, pozor na tyhle

ručnice! A ty chlape ven! - nás budeš poslouchat, nebo stisknu kohoutek..

V ten okamžik rozestoupila se stěna zas a vstoupila ne stará ještě žena v kurdistanském oděvu - Pohlédla na soudce, pak na Lesbia a hrozivě zatatými pěstmi, dala se do křiku:

Ty bezbožná dcero ďáblova! Trest boží musí tě stihnout, psice smrdutá, za to, že jsi dítěti uloupila matku!

Čekala jsem tě! ovládla se úplně Lesbia. To je ta, co mlátila tak psa, pamatujete se? Jen si na to vzpomenu, - a mám dobré svědomí. Ještě slovo a střelím! Hned tam do kouta k tomu praseti!

Žena dala se do jeku. Ježíš Maria! ona mne zabije zas! Pane soudce, chráň mě, když si mne sem pozvali!

Nic vám neudělá, jen poslechněte -

Rychle! zařvala Lesbia. A již seděla žena vedle smrdičího mužíka. -Lesbia však měřila stále -Hrome, - nevím, nemám-li přec jen střelit, když si na toho psa vzpomenu..

Ježíš Maria, nestřílej, milostivá slečno! Já jsem jim nic neudělala, já jich mám ráda, voní andělku s nebe, o má tvářičko krásná, dobročinná!----

V tu chvíli zem se zachvěla, s příšerným rachotem otevřela se znovu stěna a rudé plameny vyšlehly ze zdi. Plazivě rozlézaly se po komnatě.. Dívky hrůzou ztrnuly. Neproniknutelný kouř obestřel vše. Žhavé jiskry létaly kol. Bylo slyšeti příšerný smích a šelest - Ohnivě jazyky blížily se blíž a blíž -

Jsme ztraceny! Ó běda nám! zátkaly Diovy ženušky a stulily se k sobě.

Náhle zaduněla hromová rána, hrad otřásl se ve svých základech a vše zmizelo - - - v příšerné temnotě hučelo jen oslnivé, vlnící se moře plamenů, žluté a rudé. Jako nad ostrovem do moře se propadlím září kruté, pusté moře, tak nad zničeným, černým hradem řádilo hrozněji toto strašidelné moře plamenů a září, za hřmění většího, než milionů děl. Vše bylo rudým žářem pohlceno. Kde objevilo se na okamžik kousek země, nebylo to nic jiného, než zříceniny..

Několik plamenných sloupů, až na oblaka sahají-

cích, putovalo jako nesmírní bílí duchové vším tím, jakoby za úkol měly vše, co dosud úplně zkáže uniklo, dokonale zničit. Kde se ke ssutinám jen přiblížily, tam tavily se tyto okamžitě, explodovaly, v plyn změněny rozprchávaly. Ale část věže na pahorku ležící, ač na více místech hořela, zůstávala přec jen dosud jako zázrakem z největší části ušetřena.

Tam zamířila naše strašidla největší rychlostí. Dívky s výkřikem objaly se těsněji. Dlouho hrůza jejich netrvala. Připadaly si pojednou jako kavky, sedící na špičce věže.. Náhle obestřela zrak i duše jejich ~~zářivá~~ strašlivá záře, slastná záře, nejvyšší záře, změnila hrůzu v nebeskou, nejvznešenější blaženost, - cítily ještě, že pouštějí se věže, že padají do bezedné propasti -- nebes, Boží Vůle - - -

A zase: temné čmouhy, černé čmouhy koldokol. Ale rychle prosycovalo je světlo a již rozeznávaly zraky jejich známé, drahé tváře. A světlo mocnělo a již rozeznávaly krajinu, -podivnou, hornatou. Ležely na trávě, objímajíce se -

Ustrnule hleděly kol sebe a bledly.

Kde to jsme? zvolala Alžběra. Co se to se mnou stalo, krucifix? Co to bylo - co to - jest?

Děsná krajina! zhrozila se Zlata. Vše tak temné - a přece je den - slunce svítí.. Ale tak zsinale, - takové nikdy nebylo.. Obloka začernalá, - ale ne kouřem, - ona je sde patrně černoškou už od narození.. Stmívalo se mi ovšem právě strašně v očích, ale teď už ne - ta čern je rozhodně majetkem věcí.. A ta krajina - hu!...

Nikdy neviděla jsem takových hěr! otřásla se Arga. Každá stojí tu sama pro sebe, není tu spojení mezi nimi. Každá strašně štíhlá, rozeklaná, jako rozbitá.. Ční tu jako hnáty z hrobů, ční tu jako hřbitovní posmívky, oi -co -co!

Vskutku ční krajina dojem nesmírného hřbitova, pravila Dita. Ci snad jsme to v lůně strašného hrobu nějakého?.. tak zakleté, tak skelné, pusté, živě mrtvé je vše.. Nikde, kam oko dohlédne, lidského stavení.. Jako černí duchové zdvihaají se koldokol ty děsné hory nad nekonečnou plání.. Lesy na nich

jsou černé jako saze. Všechno hrozí, vše věští nám něco hrůzného - o bože, co se to s námi stalo? Ach! sestřičky, vždyť jsme v podsvětí! Vzpomínáte - v podsvětí -

Máš pravdu! volaly ustrnulé. Právě seděly jsme na špičce věže jako kavky! Odmetl nás tam plamen z explodovavšího hradu! A ta strašlivá zář, která zničila vše, - co to bylo? -Argo?

V ní metamorfovovala se tajemná vůle, odvětila tato zmlajícím hlasem, stále víc se chvějíc. Ach! už všemu rozumím -už jsem doma- ach! sestřičky!

Co je to s tebou? zvolaly současně. Mluviš, jako bys umírala a tváříš se jako dítě před výpraskem! Bohyně, takhle jsme tě nikdy neviděly!

Je to také hrozné, miláckové -ach! nesmím mluvit.. Vlastně - proč bych to neřekla? Vyjednala jsem si s bohy, že až se zde probudím, budu jako každý jiný člověk. Syta božské, tvrdé adiaforie, zatoužila jsem po blaženostech citu, měkkosti, strachu, utrpení. Dnešní nocí chci pocítovat zase jednou čistý, nefalšovaný, ženský strach.. A cítím jej už teď, -víc než vy, neboť jsem odnavykla.. Delší dobu trvalo, než jsem si zde na to rozpomněla, -o, jak jsem přejinačena! Podobná choutka to byla u mne jako u vás, Dito a Ziato, které vypravily jste se sem za tím účelem, abyste byly zase malými dětmi pod tyraní rodičů.

To bude dnes v noci něco hrůzného! zvolala Ala, když to tak roztrásá! Pěkně děkuju zas! Věčně žádný pokoj! Co to bude? Snad ne zase strašidla? Mordie, musí-li už to být, -všechno chci, jen ne zas ta strašidla! Ať nás třeba tygři honí, ať nás pacholci nějací zavřou do chlívků mezi svině, a potom ať mne zřeknou jako koně, zkopají a vyhodí ze vrat, - všechno, jen ne strašidla!

Bohužel bude strašit - a hrozně - a po celou noc až do červánků! Ale bude nám to nadmíru prospěšné, zvláště tobě, Ditičko, osvětlí to řadu tvých minulých existencí.. Nuže - vykročme! máme čas - za dvě hodiny slunce zapadne a my musíme být hned po jeho západu u cíle-. K jihu!

Adio! zvolala Alžira a dala se k severu.

Jdi si! děla Arga, ale tam čekají na tebe stra-

šidla ještě hroznější. A budeš proti nim sama!

Die, prasáku, vezmi mne odtud! zavyla zoufale Ala. Já ti, pacholku, hned od počátku na podsvětí pr..., co cpeš mne pořád do všemožných pr..., kam nechci!

Ne Dios, tvá stará Věčná Vůle tě sem přivedla, Alinko! děla Edita.

Ta by musela být svině blbá, kdyby dělala to, co jí potom mrzí! houkla Ala.

Je masochistka, podotkla Zlata. Masochismus, tato pravá negace činu, je tím jediným, co na světě je interessantním.

Myšlenka Alinky je moudrá, řekla Arga, a sub rosa vám povím, že sama Věčná Vůle měla s ní pořádné lámání hlavy, - až že, nevyjasnivši si ji, poloblblá kontradičním oscillováním, vrhla se s rubikonským výkřikem do proudu tohoto vesmírného, bolestného, hrůzného, nekonečného života, - skočila do této strašlivé propasti -p! A natažené jí hodiny jdou, jdou, půjdou až do konce, - a pak snad ovšem po nekonečných jiných evolucích, - bude se to do nejmenších podrobností opakovat.. Snad Věčná Vůle sama to neví, zde jsme u kořene největšího ze všech mysterií --

Nemeškejme, ať dojdeme včas! velela Dita.

A daly se k jihu. Ala, láteříc, šla za nimi.

Krucifix! řekla za chvíli. Všechny jsme oblečeny černě jako jeptišky; to znamená něco děsného,

Ano, teď na pováženou! souhlasila Zlata. O kde jsou naše spanilé, stříbrolesklé šatičky, porosené diamanty tak hustě, jakoby byly přšely! Do kterých koutů toho příšerného netvera světa asi zapadly? O černé tajemství všeho!... Mám-li pak aspon portmonku? Sáhla do jediné své kapsy. Nic, než šátek! Vynala jej - bože, docela černý, koukejte!

To je hrůza! zděsila se Ala, pokřikuvavši se. Já mám také černý - vy všechny -

Čert ví, kdo do toho už sarkal! zvolala Dita a zahodila jej. Ale to už bych se ani nedivila, kdyby i košile - obnažila se až po břicho - a vskutku: košile její byly černá jako saze. I ostatní měly stejné.

Mordie! vykřikla Ala, tohle já mám nosit? Já jaktěživa černou košili neměla! Copak to může být?

Mám sama ze sebe strach, štítím se pod tím sama sebe, dovedete si představit, co všechno se může z člověka pod ní stát? Já ji zahodím!

Né! velela Arga, má to svůj smysl zde. Působí na tělo i na duši. Přesvědčíte se o tom ještě zajímavě; až dnes v noci na břicha svá pohlédnete, užasnete, co uvidíte. Už teď přijdu si pod tím jako umrlá, jako duch, jako změněná - nálada taková svolává ~~duchy~~ mocné duchy.

Já zas mám pořád dojem, pravila Dita, že tělo mé je pod tím černé -božítku - snad přece - znovu se odkryla. Chvála bohu, ne! Ale to jsem se lekla! Koukejte, kapky potu na mně! Co se to se mnou děje? Máš pravdu, Argo!

Černá košile přísluší umrlcům, to zcela po řádu přírody, soudila Zlata, a dát jí živým je stejně zhovadilé, jako dát umrlci košili bílou. Nu a my jsme tak trochu cadavera, smířme se s tím! V této krajině musí se člověk tím stát!

Sly rychle dále než hodinu, Zlata, Dita a Ala dosti vesele štěbetajíce, Arga ponejvíc mlčíc a chvějně se k sestřičkám tisknouc. Ale ponenáhlu oněmovaly všechny; krajina byla příliš hrozná a stále hroznější. Stále více temněla obloha a země; slunce nabývalo barvy nočního blesku. Děsnější a divější a divější byly hory: pořád byly štíhlejší a věšovitější a vyšší, nepřesahovaly však šestset metrů. Napočítly jich na (...stovku /10/). Pod některými byla půda na způsob hrobu vyvýšena. Kráčely po nesmírném hřbitovu gigantů. A nikde člověka, nikde chaty; pták neprolétl vzduchem, muška nezabzučela, po zemi stále skalnatější a stále spořeji černou travou porostlé, neubíral se ani mraveneček. Zázračně dutě duněly kroky jejich těžkou, nehybnou atmosférou. Dech se užil, srdce se rozbušovala - Co chvály očekávaly, že otevře se příšerná půda pod nimi a pohltí je, nebo že s třeskotem se před nimi rozestoupí a vychrlí strašné příšery; nemožným zdálo se jim, že již tak dlouho nic se nestalo, že jim, bezprávně sem se vetřelým poutnicím, trestající strašidla dosud cestu nezastoupila.-

O sestřičko, nedovědeš si pomyslit, jaký mám strach a jak jsem nešťastná, zaúpěla Arga k Ziatě, vedle níž před Alou s Ditou kráčela.

To tě mám hned dvakrát radši, líbala ji Zlata. Nešťastná? Tak hrozné to bude?

Bude - ale - víš, já bojím se nejen dnešní noci, ale něčeho ještě víc - co už za chvíli, - ale bože, já musím mlčet - o, Zlatičko má, ty bys mně ulevila, kdybys mohla, víš?

Prosím tě, mluv!

Nu - ale, když to nejde! Ach - ale v noci to bude také hrozné. Ztrávíme ji v černém zámku uprostřed černého sadu s černým jezírkem. A bude to samé umírání a vraždění, rdousení, nejhrůznější očekávání a napětí, prosakování strašidel skrz zdi, podlahy, stropy - útěk, utopení, příšerný život utopenců v podvodních krajinách, atd. Sestřičko, buď statečná, ať máme se o koho opírat! Já budu dnes jako malé dítě, Dita příliš silně zasažena a u Aly nenechá nízký vztek na všechno vzejít statečnosti.

Budu! A můžeš mně říci, co bude s Ditou?

Ne - neměla bych, ale uleví mně to, rozpovídám-li se a zapomínám. Dita užívá svého známého muže z věže. Jmenuje se Morient. Má tu interessantní vlastnost, že jeho hlavní metier je věčné umírání.. Vždy několik hodin kroutí se v agonii, pak zemře a je pohřben, ale tak asi za týden zjeví se v úmrtní své světnici opět, - i jinde - a zas několik hodin chroptí. Před staletími byla Dita jeho milenkou, ale zochklivila si jej pro některé chorobné, hnusné vlastnosti, neschopit pochopit jejich cenu, význam a krásu; a tak nedošlo k rozplemenování, které bylo velice v intencích Osudu - milenci hodili se k sobě mirakulesně. Za to stihl ji strašný trest - prodělat sama všechny ty hnusnosti, jichž se bála, povýšené na desátou mocnost, překonat ji a konečně v záři proměnit. Co vše následovalo, poví nám sama Dita dnes v noci. Podotýkám jen, že před stošedesáti lety byla jeho matkou a darovala mu různé nekrofilní vlastnosti, -jichž v sobě hojnost zatím nastřádala, -rytí ve smrti, hnutí, umírání atd. Jí samé však zdařilo se v následujících dvou životech prohnouti jim. Ze syna však stal se dnešní Morient.. Před šedesáti lety poznala jej jako dvaadvacetiletá dívka a zamilovala se do něho zvláštní, černou láskou, v níž bylo 90 (../11/) hnusu - Zemřel brzo

po seznámení, - a teď měla často sny - recte upomínky z podsvětí, kam ve snu vždy zavítala, že její Morient nezemřel dosud, že stále a stále umírá. To pomátló jí konečně rozum tak, že neumějíc již rozeznávat meze mezi snem a skutečností, pochybovala o jeho smrti, ač byla její i pohřbu svědkyní. K tomu přistoupily "hallucinace", ve skutečnosti však prorýl sen vskutku tvrdou půdou bdění, - ona viděla ve skutečnosti Morienta živého a umírajícího, -krátce zešlela konečně a zemřela brzo. V následujícím třicet let trvajícím životě v Orlu, byla v černém zámku, kam přijdeme, jeho stálou opatrovnící, - ale neodvážili se k poslednímu kroku, jenž by ji konečně spasil: aby ztrávila s ním celý lidský věk jako nebožka v jedné rakvi, jednou hnití, jednou hnusným objetí, jednou hrůzném, člověku nepopsatelném splnutí ~~ztrávením~~ umrlých... Pak stala se nynější Ditou. Do šestnácti roků navštěvovala ve snu černý zámek, nezapomínajíc na své povinnosti. Ale pak ustala, radosti hořejšího světlého světa znechutily jí to. Tajemný, skrčený muž ve hradě přišel, by upomenul ji na věčné závazky. Velmi hluboký filosofický smysl odhalí se ti později!

Má ubohá, drahá Dita, skončí to dnes pro ni hrozně?

Ano, - dostane se k Morientovi na 2 (?)/12/ hodin do hrobky.. Ale dobře tak pro ni!

A jak to s námi dopadne?

Výborně! odvětila bohyně. Ty přála jsi si ode dávna, abys byla bita od pávabného strašidla. Nuže za sladkého vzplanutí ranních červánků našlehají ti ~~okrasnými~~ pěkně dvě sličné, ale v tvářích temně zelené dámy březovými metlami, - a já budu sdíletí tvůj osud!

Ó já! to bude hezké, to se těším! zatleskala Zlata. A co Alinka?

S tou to dopadne též zajímavě a komicky, jak zaslouží. Tu k ránu prašivá strašidla, jimž bude nadávat, sfackují a skopají, že bude jedna modřina, a pak ji vyhodí ze vrat na mokrý hnůj. Ale i jí bude to svědčit, - v duši její povstane mezi sprostáctvím a tímto hanebným maltraitováním nexus idearum, že i ve bdění klesnou na delší dobu její aprostoty značně pod normál.. Ale - pro Boha! hled

ty hory! už je to zde hrozné!

Vedle skupiny stranou podstoupivších hor zjevíly se totiž sotva kilometr před našimi romantickými pouťnicemi dvě hory, vyšší štíhlejší než všechny dosavadní, těsně vedle sebe stojící. Byly asi osm set metrů vysoké, zcela kolmé, základny jejich sotva třicet metrů široké, asi dvacet metrů od sebe vzdálené. Byly holou skálou, jen tu a tam černal se z malých výstupků vyrostlý malý strom nebo keř. Vrcholy zblížovaly se tak, že zdálo se, že by člověk z jedné na druhou mohl přeskočiti...

Bože, ty vypadají divně a hrozné! zvolala Zlata, jako sloupy pekelného portálu, - a co je asi za nimi? musí to být něco děsného -

Ó, tyto hory jsem už viděla, - často vídala! vzkřikla ~~zavřela~~ v tom za nimi Dita. Ale kde jen, kde jen? Ó, jaká to hrůzná, propastná vzpomínka mnou projela, -ale tak nejasná- Argo, pomoz mi!

Však rozpomeň se co nevidět sama - za nimi - pod nimi, sotva vydechla Argestea. Pojďme rychle k nim -a tam -o, Zlatičko! a teď rozplakala se doopravdy, vždyť je to příliš děsné, co mne čeká, něco, co člověk nesnese! Já jsem nejnešťastnější tvor na světě - a žádná pomoc, žádná!

Svěř se mi, srdíčko zlaté! prosila ji Zlata, líbajíc její slzy. Přísahám, že nebudu ti v ničem překážet a ve všem pomáhat!

Ó, jak by mi to ulehčilo! Ale -ale opravdu vše bys mně udělala?

Zemru ihned, chceš-li! /13/

Hrozná myšlenka, -ale skočím! Ty to chceš? Či chceš tam skočit sama?

Ale ani pomyšlení! To byl jen příklad, rozuměj! Ale - ne, musím mlčet! Snadno se ti to, drahoušku, řeklo, snadno se člověk hodinu před tím pro to rozhodne, ale před činem svým se couvne, -magické moci položí vždy v posledním okamžiku mezi tebe a propast neviditelnou zeď.. Je to však něco jiného - víš, před třemi roky vsadila jsem se s bohy, že až budu člověkem a v náladě velmi bojácné, vykonám něco těžkého, vsadila jsem se o něco nadmíru důležitého i v případě výhry i prohry, vsadila jsem se v takové božsky bujné, vše vyzývající náladě, -ó,

proč mne před tím hrom nerozrazil? Teď musím žrát, co jsem si nadrobila, o to strašné slovo teď! teď už! O bože, jak se ty hory blíží!

Bojíš-li se toho tolik, soudila bych, abys - raději prohrála -

Ale já vsadila se o něco hrozného.. Trest byl by mnohem ještě horší, než to, co mne teď čeká. Nu, řeknu ti to! Viš o broucích, kteří uvázli v jantaru? Muže já uvolila jsem se, že podobným způsobem chci vézet ve ztuhlém skle - celé století. Nemoci ani malíkem pohnout, ani očima zamžikat - a hlavně po celou tu dobu se dusit, -a v tomto smrtelném stoletém zápasu nemoci ani trhající se hrudí pohnout.

Tohle)jsi na sebe vzala? Nevím, jak ti mám vyndat, - blbá!

Božská vyzývavost není nic blbého, dceruško, - ale tento můj nynější stav - toť něco zcela jiného! Ach, svět je už tak zamodrchaný, k šílení odporující si, tak prašivý.. A žádná mi pomoc - o hrůza!

A znovu plakala a takto siulevovala. A došly k horám, právě mezi základny jejich.-Ztrnuly v hrůze.

Před nohama jejich zahměla děsná, pětset metrů hluboká propast, jejíž hrůzu zvyšovalo pokračování její: obě hory, tyto propasti nahoru. Ještě strašněji však působilo, co užířely dole a kolem: šestnáct hor, podobných oběma, pod nimiž stály, stejně asi vysokých, obstupovalo horský kotel, jehož dno, sotva čtvereční kilometr měřící, vyplněno bylo z větší části sadem či zahradou, absolutně černou. Z černě této vyčnívala rovněž černá věž. Děsně vypadalo šestnáct paradoxních hor, ode dna kolem třináctiset metrů vysokých, oblitých matně rudnoucí září západu blízkého slunce, budících neodbytné zdání, že jsou živě mrtvými strážci jakéhosi pekelného mystéria, jež skrývalo se -dole- v tušovém sadě. Ale ještě děsněji, nevysvětlitelně působila bezedná čern tohoto v tomto strašidelném zarámování..

Hu! zachvěla se Zlata, nikdy jsem nic příšernějšího neviděla! Dříve jen plateau -a teď pod ním propast! Zde jakoby střed byl toho přírodního hřbitova - snad svatyně jeho?

Něco podobného - později o tom! zablábolila

Arga, idiotsky hledíc do propasti.

Marno! zvolala Dita, zastřevši tvář, zde chvíli stála v přemítání. Jasně skočila ve mne vzpomínka, že v tom černém sadě je černý zámek - v něm rakev - ale ostatní - nemohu - Cítím však, že v mé minulosti zeje propast hrůzy, horší než tato, nad níž stojím, že čeká mne něco nade všechno pomyšlení zlého, - že odbyť si musím něco, před čím jsem zbaběle prchla - a že to nedokážu, já nešťastná, zavržená!

Nejsi v tom samojediná, srdéčko mé! vypravila Arga. Všichni, všichni jsme bezedně nešťastní.. Staleté hrůzy tvé minulosti a budoucnosti, na něž se rozpomínáš, jsou proti hrůzám, které tě očekávají ve věčnosti, méně, než atom prášku proti Siriu.. Ale ach! Všechny takové moudré myšlenky nezapláshují ten přítomný děs!.. Ó bohové, ustrňte se nade mnou!

Co teď? ptala se Dita. Dolů do zámku - viď Argo?

Ano - bez meškání! trhla sebou bohyně. A sice tudy - přímo dolů!

Co? otevřela Ala ústa-

Ano, opakovala Arga. Bohové to poručiliž-

Tak se zbláznili! zařičela Alžíra. Po skoro kolmé skále? Vždyť sotva bychom začaly lézt, slítneme jako svině, postavená na žebřík-

Argo, ty žertuješ! promluvila Dita. Sestup zde je nemožný. Ha! Tak snad padesát metrů dolů by to s největší tíží přece šlo - ale pak je skála do nesmírné hloubky zcela kolmá a hladká. Zdá se mi, že když jsem se dříve dolů ubírala, obešla jsem vždy tuto horu napravo - šla tak čtvrt hodiny -

Správně, odtušila Arga. Tamtudy je sestup ne příliš nebezpečný. Ale trvalo by to dlouho - a my máme velký spěch. Zde odbude se to brzo -

Zcela možno, souhlasila Zísta, neboť jistě slítneme!

Ne! děla Arga. Vím to jistě od bohů. Jak se sestup ten stane, nevím, ale soudím, že až toho bude třeba, zjeví se nějaká zdviž, nebo, že nás Euros snese dolů na podkově svého koně.. Pamatuje, kde jsme! Musí to být!

Nuže polezme! děla chmurně hrdinná Dita, třeba vanou mi v mozek z té hlubiny mýloby.

Tak si lezte nebo leťte, zařvala Ala, obrátivši se k severu, a vyřídte těm strašidlům v zámku můj pozdrav! Pochválen buď Ježíš Kristus!

Alínko, mluvila Arga, upozornuji tě jen na to, že po celou noc budou si tě strašidla zde na vrcholech hor stojící se strašidly stojícími dle z ruky do ruky házet, dvatisícekrát asi budeš ^{teď} padat do propasti. A k ránu utopí tě v ohromné láhvi špiritusu, budou tě pak po celá staletí Orkem vozit a za peníze ukazovat! A teď - dolů!... Ale dříve musíme se k sobě provazem připevnit!

Nic to! zvolala Žiata. Sotva co nenávidím víc, než alpské provazy. Mám kvůli nešikovnosti jiných strážena být do propasti? Než tuto možnost raději chci postrádat opory, kterou by mi padající mohly poskytnout! A rozumný člověk raději vzdá se možnosti zachránit milého člověka, než by vydal se v možnost stát se příčinou jeho zkázy. Sama chci stát, sama padat!

Sdílim tvou nechuť, pravila Arga, ale dnes, nevíš proč je věc absolutně nutná! Bylo mi řečeno, že najdu provaz pod kulatým balvanem u levé hory - to bude onen tam! pomozte mi jej odvalit! - Či snad neměly bychom se vrát - ale ne - o bohové!

Argo, tys bílá jako cukr a obličeje tvůj je jezero, potu! podotkla povážlivě Dita. Kdybych nechápala, že tvá nezvyklost, nedostatek trainingu a otrlosti, musí tě učinit zbabělejší než je každý člověk, - vskutku bych věřila, - že - víš něco - že máš cosi za lubem! -

Ó, kéž by tam ten provaz nebyl! myslala si Arginka. Tím byla bych závazku zbavena. Ó bohové, vyslyšte mou modlitbu - ještě v poslední chvíli, - dematerialisujte jej rychle, je-li tam!

Balvan odklopen - za minutu byly všechny k sobě pevně přivázány. Nejdříve šla strachem se potácející Arga, poslední Ala. Tato vyřvavši a vylátečivši se prosila zprvu ostatní úpěnlivě, by tam nešly, - a konečně tiše se rozplekala.

Strašný sestup započal. Jak Dita řekla, šlo to z počátku sice nanejvýš pomalu, ale přece. Skála, ač bezmála svislá, byla zde značně rozrytá, plná útesů a výstupků; někde trčel i z trochy prsti suchý pen, křeč - i trsy trav a všesu byly rukám

jejích oporou. Z počátku polomrtvy, nabývaly pomalu srátností, jak bývá vždy, zaujme-li intenzivní činnost člověka dokonale. Nehledíce na děsnou hlubinu, do níž je jediný chybný krok kterékoli z nich mohl svrhnout, viděly jen bezprostřední okolí, jen hrbolky stran, jen poněkud více šikmá místa, žily zcela jen v pohybech svých svalů. A ponenáhlu počaly i žertovat.

Za více než půl hodiny sestoupily asi padesát metrů. Temena hor příšerně rudla poslední září slabého slunce, které právě políbilo zemi. Tu řekla Ziata:

Půjde-li to dále tímto tempem, máme naději, že už asi za pět hodin budeme dole. Je zde však ta, nebezpečná okolnost, že za čtvrt hodiny bude takový soumrak, že slítneme při nejmenším pohybu.

Nepůjdeme dále, než k tomu skalnímu narudlému obelisku! ukazovala Arga. A tam stane se - zázrak!

Ujištěním tím vzpruženy za minutu sestoupily k obelisku tomu. Byly v těsné úžlabině, po boku jeho téměř kolmé. I s druhé strany jejich byla skála, ale stejně jako obelisk zcela hladká. Dole v úžlabině sbíhaly se obě v pravém úhlu. Byly tedy značně od sebe vzdáleny, a dlaně žen, šoupajících se po zadničkách pomalu dolů, opírajících se o ně a tím jediné ještě před jinak nevyhnutelným pádem se zachranující, nemohly vyvinout takovou sílu, jako kdyby skály byly bývaly blíže. Každý okamžik zdálo se jim, že se svezou, -pád jedné, ba lehký tlak ze zadu na kteroukoli z nich byl by všechny zničil.

Tu Arga, došoupavši se až na konec úžlabinky, zvolala: Nehýbat se! a postavila se. Měla pod nohama teď skalní trs, vodorovný, právě tak postačitelny pro její nohy.

Co je? volaly. Rychle, dlouho se zde neudržíme!

Dále jít nemožno! pravila Arga. Pode mnou je absolutně kolmá a hladká skála, ./.14/.metrů vysoká. Čekejme zde na zázrak! Otočila k nim tvář - i zhrozily se strašné znetvořeností její. Ale Ziata všimla si, že tvář ta, odvracejíc se, přísně se zachmuřila - dnes poprvé.. Půlhodina strašných nebezpečí a čelení smrti měla na vyburcování energie ubohé bohyně dobrý vliv...

Bohové, pomozte, ale rychle! daly se všechny tři

do křiku, zatím co Arga zkřížila ruce; strašný duševní boj zuřil jí ve tváři...

Děsná situace! Téměř ve vzduchu visíce, slabými dlaněmi křečovitě o skály po stranách se opírajíce, ale přece stále dolů klouzající, vznášela se spanilé dívky nad nesmírnou propastí. Všem stály vlasy jako ostny, ale kupodivu: právě teď byly hrdinné duše jejich statečnější než kdy dříve a bílé tvářičky křivily se příšernými úsměvy.

Proponuju, blábolila Dita, abychom na zázrak čekaly jen čtvrt minuty, jelikož každou chvíli dostat se můžeme dolů bez zázraku a za minutu jistě. O zatracený život!

Souhlasím s tímto zatracením! vyřážela Ala. Ale víte, co mne napadá? jak je dobré, že není tu zvěře! Kdyby letící šmelák vrazil mi do zad, ležela bych hned dolů. Ehi co na tom! Euře, hej, ať už jsi tady s tvým kopytem nebo zdviží - sakramentový život!

Autož již čtvrt minuty ~~zapadne~~ minulo, hekala Zlata, vracejme se nazpět, -ale pochybuji, že to tu dokážeme; má ruce jsou zcela vysílené, nejsem schopna se obrátit - milenky, smíme se s tím, že hned poletíme -o, bože máj!

Ano, smíme se s tím, nejdražší! zvolala Arga pevným hlasem. Zázrak se nestane, korytem nazpět vyšplhat se vám již nepodaří, zbývá nám jen padnout! Přemohla jsem se po strašném úsilí a mukách, jsem teď každého činu schopna, - a vždyť, drahouskové, je tento pád sám o sobě stokrát lehčí, než se zdá! A decillionkrát budeme ve věčnosti takto padat - muže odpusťte!

A s tváří statečností hořící uchopila provaz - Arginko, prosím tě ne, ne, zařvaly všechny, šleňny hrůzou. Vždyť je to příliš děsné! - Ona šílí! Přepřimáme provaz - vzhůru - nazpět - snad přeci se to zdaří! Arginko, smilování!

Arga nezatáhla. Hledíc nazpět zavrávala, - to opět vzbudilo její hrůzu. Oči její mrtvolně se vytřeštily, mdloba z níh číselá. Poznovu uchopila provaz, - ne - nemohu, nemám sílu opět! zasténala.

Vzhůru, zdaří se to! zavyla Ala. Vzder té čarodějnicí! A všechny tři šoupaly se nazpět, jako raci - a hle, šlo to! Zoufalost dala jim netušených sil.

Provoz, jímž Ala byla připoutána k žiatě, se už napjal, Arga povystoupila o krok výš.

Hurá! jde to! Jen ještě metr výš - já chytanu se onoho útesu - a jsme spaseny, křičela Ala.

Ano, učinme to! zvyzlykala teď i Arga. Je to příliš hrůzné!.. Ale sto let ve skle - Ježíš Maria - ne - ne-či přec? A staň se! --

S heroickým výkřikem, s tváří dříve satansky zkroucenou, teď neuvěřitelně vzplanuvší, trhla vši silou provazem, a ještě než massa těl dolů ji strhla, sama skočila do propasti.-

-----Když probraly se z polomdloby, cítily, že obklopeny jsou čímsi měkkým; kol nich byla téměř tma. Špatně se jim dýchalo, -i snažily se vyprostit se. Brzo octly se na světle a jedna druhou viděla přiblíženými očima vybatolovat se ze spousty suchého listí.

Spadly totiž do skalní rozsedliny, jako pokoj velké a pět metrů hluboké, zcela vyplněné suchým listím, napadavším sem se stromů, po této straně hor nad hořejším plateau četnější rostoucích, než po oné, k níž dříve se ubíraly, velmi měkce na sebe nahozeným, jakoby načechráným. Přesto bolely je části těla, na něž dopadly - ale necítily toho sprvu.. Dopadly naštěstí jedna vedle druhé a zaryly se tři metry hluboko.

Brzo probraly se z připitomělosti, prvních moudře nejapných výkřiků, objímání se a pláče.

Ó jak jsem šťastná! křičela Arga jako šílená, sestřičky málem trhající. Zvítězila jsem slavně, přece jsem to dokázala, vyhrála jsem! Žádných sto let ve skle, nejtěžší břímě mého života, jež mne dni a noci otravovalo, odvrhnuť, -svět je ráj! A ta skvělá moje výhra, uslyšíte! Ó, jsem nejšťastnější tvor na světě! Ale snad ještě víc mne těší, že obstála jsem se ctí, že jsem se přemohla! Ó toho požehnání! Jak hrdě předstoupím před bohy! Hrozné to bylo -oh! ale stokrát více před tím, než věc sama; tak je se vším - jen do toho! jen do všeho! Svět je rajská zář, ničeho se teď nebojím -

Mlč! zařvala v té chvíli Ala. Ale kdo ti dal právo mne s sebou strhnout? Jsem tvůj smarkáč, který si vždycky vezmeš, když někam jdeš? Nemohla jsi jindy skočit se skály sama?

Pravda! zvolala přísně Dita. Argo, my tři jsme s bohy v žádnou sázku nevešly! myslíš, že to byl žert? I z podsvětí mohly bychom si odnésti poruchu nervstva nadsmrti!

Toto vědecké idiotství u nás neplatí, Dito! řekla Ziata. Ale myslíš, Argo, že je to žert, když podělala jsem se, padajíc jako sám pánbůh?

Argo, já ti musím rozmlátit hubu! zařvala Alžira a už měla Arga velmi pěknou facku. Ale Dita hned Alu odstrčila a pravila gentlemensky:

Argo, děkuju ti upřímně za tento sestup! Tomu teprve říká se romantika, říká se žít!

Jen mi nafackuj, Alinko! plakala blaženě Arga. Stokrát horší věci s radostí bych teď vítala! Milenky, nevsadily jste se, ale část výhry obdržíte i vy, -a až vám povím jaké, budete blahorečit tomu sletu!

Ale my jsme si ji nezasloužily, nechci ji! pravila Dita.

Nejen čin, i zkušenost a utrpení je zásluhou! Nafackuj mně, Alinko, prosím tě!

Hubu ti nesfackuju, když dostanu výhru, ale za to zadnici! to ti neprominu! Obnažila Argu -milión svin, ty ji máš podělanou jako rychtářův ořech! Ale to mi nevadí! A vši silou jala se plácet -

Odlezme rychle dál! ať nás to nepostříká! řekla Ziata, nadále se brodíc v jezeře listí. Ty jsi se nepo.....?

Zcela málo.. Ó, jak to divné: řeky zdá se mi, že uplynuly od té chvíle, co visela jsem v oné hrůzné výši, -a hle! právě teprve zhasla na temenech těch kamenných duchů poslední záře slunce, která, když jsme v úžlabině byly, už zhasínala...

Já se zas divím, jak to možno, že za těch pár vteřin mohla jsem se tolik podělati, děla Ziata zadumaně, prohlížeje si svou dlouhou, černou košili. Koukej, rakouský prapor! Ale takhle v celém žití jsem se nepodělala! To jistě změnily se v lejna všechny mé vnitřnosti: játra, ledviny, plíce; mohou-li se plíce změnit u souchotináře v chrchly, proč by, prosím tě -

Všechny jste se podělaly, jen já ne! zvolala Ala vítězoslavně, vysázevši právě Arze aspon 00(?-/15/)

Sytlečně ty košile! řekla Ziata.

Ne, odporovala Arga, ustříhněme jen dolejší částí jejich! Počkejte!

A odlegši ke kraji rozsedliny, odklopila velký kámen, vynala nůžky, čtyři dýky a čtyři revolvery, krabice patron, dvoje hodinky a čtyři skřínky..

Ty zbraně jsou na strašidla? tázala se Ala. Ano? Hurá! nic se jich už nebojím, ničeho se nebojím!

Já rovněž, o to požehnání! libovala si Dita. Ale přece jen něčeho: dalšího sestupu, brá! Nejsme přece ještě dole! Ale pospěšme - zbytečně tlacháme!

Sestupu už se nebojte, -pranic není již nebezpečný! pravila Arga. A na spěch příliš nemáme, když největší část cesty urazily jsme tak brzo! Vlastně, pravila, hledíc na jedny z hodinek, za čtvrt hodiny máme být u cíle -nu je právě čas, abychom vyšly! Rychle stříhejme!

Stříhaly a odcházely.. Co tu, Zíato tak stojíš v zadumání nad svým rakouským praporem, jak milenec nad mrtvou dívkou svedenou? zasmála se Arga.

Přemýšlím o problému, jaký význam as mělo mé s.... Byla to kytice růží hrozená na rozloučenou životu, jejíž jsem opouštěla? Či pozdrav tomu, v nějž jsem vcházela? Či pobloudilý jakýs pud, abych v tomto životě ještě něco a co nejvíc vykonala? aby čestná, krásná upomínka na mne zbyla? na smrt nemocní cítí přece augmentovaný pohlavní pud a sr je druh porodu, -lidé jsou, sub rosa řečeno, hovna - ne prach a popel...; Či snaha přijít před boha neznečistěna uvnitř lejný? Či vysrá.. se na celý svět? Či atavistní pud tohože a čingy? snad chtěla jsem nepříteli: propast, strašný Osud, Smrt zastrašit tím, že v zoufalství a málo racionelně vyprskla jsem na lejno? Či jako vzduchoplavec z balonu vyhodila jsem přítěž, doufajíc, že přestanu klesat? Či doufala jsem, že dopadnouc na něco měkkého, neubližím si? Či jako: die Ratten verlassen das sinkende Schiff, má lejna, vidouce, že je po mně, pospíšily si ven, toužíce jako všechny bytosti po světě?

Pojď! vzkřikla Dita se smíchem a táhla všechny za provaz, jímž dosud byly svázaný, ke kraji rozsedliny.. Hurá! už jen asi padesát metrů a jsme na dně, a strán má zde nevýstřední, občanský sklon 5°. To už netřeba provazů - dýku sem, Argo!

Ne, přestřelme je, ať vyzkoušíme revolvery! Rány třaskaly a Dita s Alou, držíce se za ruce, pádily

bravourně dolů. Svalily se, ale povstavše běžely dál se smíchem a zkrvácenýma rukama.

Vidíš tu divně zvlněnou strán naproti? tázala se Argo Ziaty, když dolů spěchaly. Po ní Dita dříve vždy sestupovala, po ní budeme my po černých avanturách dnešní noci za první záře slunce vystupovat, jen my dvě! Ditička ležet bude s panem Morientem v jedné hrobce a jedné rakvi a Alinka po svých fackách a kopech schová se v houští černého sadu, tam usne a probudí se jinde, my uvidíme obě až popozítří. My samy polezeme tamtudy z tohoto pekelného trychtýře-, není to tam pranic nebezpečné, - a bude nám tam blaze. Ty zelené dámy -entre nous jsou to duchové zahradního jezírka, -hastrmanice budou na nás po výplatě velice hodné. Uvaří nám skvostnou bílou kávu s nadívanými mandlovými rohlíčky a budeme se s nimi za stále mohutníhoho svitu zlatové záře, do domku na kraji jezera u samé zdi sadu hledícího, sladce bavit, -jsou rozkřené, uvidíš, že jen co si zvykneš na jejich zelen, budeš je s rozkoší ohmatávat! Pak dají nám bílé prádlo, plno potravin na cestu a láhve alkoholu, prostého vína i peníze a morální naučení, -musíš totiž vědět, že jsou vysoce morální, že sešlehaří nás za naše vraždy, krádeže atd., ale ony jako všichni moralisté, věří v možnost napravení i nejzatvrdlejšího hříšníka, v dobré síme bohem do něho zaseté. A pak vystrčí nás zadními dvířky ze sadu, - a my šťastné jako málokdo budeme po celý den lehce jako ptáče putovati a smát se svým vzpomínkám. I nahoře na plateau nebude nám tak těžce, jako dnes, ale blaženě - a nic se nám v tom gigantickém hřbitovu nepříhodi, vyjma malou příhodu, více komickou než mrzutou. Se západem slunce derazíme do malinkých, lidských osad, nesměle krčících se tam, kde pomníky z hor jsou už velmi řídké, - a ještě než poslední červánek dovedne, budeme v přívětivém městečku, kde přespíme noc - o, jak to bude vše krásné!

Ale poslyš, Argo, proč tímto sdělením ukojuješ předčasně mou zvědavost a ničíš budoucí zájem? Nemá-li autor dosti kázně, aspoň ty mohla bys mít lepší rozum!

Hloupé předsudky: zájem tvůj se tím naopak zvýší, neboť věci nezastihnou tě slepou a tupou; a stejně

čtenářův. Ubohý román, který napíná jen očekáváním, jak děj dopadne; jen zcela hloupý autor, prozradiv to, bere svému dílu všemu jeho cenu, jen nejhorší romány mají pouze tuto cenu; duchaplný romancier dovede poutat každou řádkou, stále něco živého a dráždivého máje co říci; stále poutá víc, čím častěji čtenář román jeho čte; na př. zavraždění žen Dostojevského Raskolnikovem. /16/ Jen v přesycenosti všeho duchem spočívá pravá napínavost, poutavost, úchvatnost, předčasné prozrazení, osvětluje věci, které přicházejí, zvyšuje jejich spirituální působivost. A aby román tento poutal, o to staráme se již my, -a aby poutal aspoň každého, kdo má v sobě immoralní, volnou žilku od nás a autora.

Když na dně stannuly, zahřel náhle stříbrně zlatý ~~sluneční~~ červánek a obestřel zemi mohutnějším svitem, než dříve zapadající slunce; magickým, železitým nádechem oděl neživou přírodu a tváře Dity a Aly.

Ziata a Argo zadívaly se ještě jednou do výše, kde byly před chvílkou. Ziata se zachvěla...

Argo, bylo to příliš hrozné, -tedy nemohlo to být, tedy to nebylo!

Zdařilo se ti teď nastoupit jednu ze skrytých stezek, které vedou od člověka k logistnímu nihilismu bohů! Ale slunečního tohoto cíle jejího nedojdeš, jeť příliš labyrintsky v sebe stočena a spletena.. Svět je příliš hrůzný, tedy není, pessimismus rodí nutně nihilismus.

Bylo to zdání, tedy pravda, byla to pravda, tedy zdání, svět je špatný, ergo je dobrý, ergo špatný. V těchto slovech všechna moudrost, třeba duch ji jen tuší, slova ji anticipují. - O hleď! kdyby skála jen poněkud byla schůdná, mohly jsme sestoupit nejdříve za čtyry hodiny, -a my dostaly se z ní, zcela neschůdné, za čtvrt minuty. Vivant skoky! tyto mladí, "chodit" se učící bratříčkové letu, tato ~~klukavá~~ božskost člověka! Jen jimi se někde dojde, v politice i v myšlení! Co je odvaha, co heroismus, co sebepřemožení, co vítězství jiného, než skok? Chůzí, prací nedojde se de facto nikam, jimi chodíme jen v kruhu.

A nejdále do krás a výšin netušených doskočíme skokem, jemuž říká se smrt. Umět jej s veselým

pohrdáním učiniti, toť cíl paradoxní všeho žití pozemského i nebeského: jen proto se žije - ale co bledneš, drahá?

Hleď, hleď! - tam v úžlabí, z něhož jsme padly - vidíš nás tam? Vždyť tam dosud visíme mezi nebem a zemí - pro všechny boky, sešlím!

Nehleď tam, o nehleď! vzkřikla Arga, zakrývající si oči. To nejstrašnější je druh strašidel, - věš-tivá šílené, nepojmenovatelné hrůzy, páčí rozum ze základu jeho - běžme za sestřičkami! Ale i to ať přijde, oč strašnější, o to hlubší a čarovnější! I tyto hrůzy musí se jak červi kroutit pod patou naší, jako vše! Zdrtíme svět, rozevřeme po něm náruč! Nechme miliony lvů a hromů, Vznešenost všeho kol sebe hřmít!

Hurá! Vy černí červíčkové tam v těch výších, padněte konečně! padněte zas, padějte věčně! Ubohé stíny, nebojím se vás, v zářném pohledu oka mého smizíte v to, co jste - v Nic! Vy stíny všechny, všechny kolem me i ve mně! vás všechny vyzývám na souboj! jento je život hodný toho jména, stojí-li člověk - duch - Bůh v souboji s celým Světem, s celým Vším! Hle, červíci smizeli, haha! Vpřed, věčně vpřed!

+++++

pozn.: k textu je připojen německy psaný text - charakteristika osmi žen Diovyých: /17/

Dita (29):

Stolz, ernst, finster, zornig, mit hohem Geiste. - Sprache: verherrschende verstandigkeit (englische), nicht viel philosophisch, aber hoch, ziemlich objektiv; treffend, kurz; gewisser trockner Witz; Phantasie und andere Strenge; oft murrisch. Gewisser erhabener Flug des Geistes.

Ala (29):

Charakter: wild (jedoch oberflächlicher als P), blitzartig, heiter, etwas plebeisch, naiv, possi-erlich, von sehr frischer, gleichmassiger, lebhafter Begabung. Sprache: vorherrschendes naives Philosophieren, ja Verwünsche mit tiefen Einfällen, sehr

witzig; orientalische Phantasie. Benehmen. Sehr gesprachig; zankerlich, hochmüthig, grob, Ernster als Z, minder ernst als P. und D. - Ausgelassenheit.

Ziata (22):

Charakter: Intelektual, hell, hydrargyrisch, strahlhaft schnell, bunt, vielseitig (grosse offene, geheimnisvolle, schnackende Spiegelaugen) Sprache: Charakterisiert durch geniale Gedanken, ursprüngl. plötzlich, tiefe; dichterische Kraft mit aller Fähigkeiten, jedoch mit genügender Kraft (wie bei allen) Ben: guthertig, zart, schmeichelfhaft, verträulich, ausnehmend, affabl, und absprühend, schimpfend mit Scherz, -bestandiger lusus eigen

Porcia(20):

Sehr tiefe, tief instinktive Leidenschaftlichkeit, dämonisch latente Wildheit. Das kriegerische Minder beweglich und bunt, langsamer als Al., aber ernster, heroischer, einheitlicher. Tiefer Geist, dermaib solcher Leidenschaft ganz verwachsen ist. Sprache: Ernst, nachdrücklich, kampflustig, drohend; lakonische Weisheit mit eigenthümliches, respekt. Tiefe; jedoch auch trefender, wie kondescenderendes Witz. Farbenreiche Einbildungskraft. Ben. stolz, könisch, abgemessen -und zugleich sehr sauft, ja ruhend.

Roxana.(33):

So schön, wie es sich bei meins Geschmack mit Saufmuth und Mangel am Dämonischen verträgt. Das Gesicht fein, lebhaft und doch etwas geheimnisvoll - nichts fades, blondes, rundes, ruhiges, gleiches. Das Kindische darin ist etwas spitzer, pikantes. Nicht viel Kraft und Karakter, aber ausserlech genug; das Raub thierartige klein; die Lebhaftigkeit ersetzt es aber im gewissen Masse. Geistruch und nicht ohne Tiefe, doch im ganzen zahm, etwas furchtzaam. Zwischentypus zwischen Gewohnl. und Solitären. - Sprache: fein, sich jeder der herrschend Natürlichkeit etwas unwillentlich ärmelnd, vorsichtig, konciliant und nachgebend sanft, "engelhaft", kindlich erschrecken, ausgleichend, wechselnd, etwas konventionell geistreich, halb tief. Ben: durch achtbare Kraft des Selbstüberwundens erzwungene Tapferkeit. (imitas)

Lesbia (16 1/2)

Char: Energie der That, trotz (urputnost) mit Eingesinn, aber selbstsicher. Stolz (etwas gemachtes veirschrotiges an ihm) Klare, hohe Pläne. Des Element des Phantastischen neben dem dominierenden Realismus, der Practicitat. Allseitige glänzende Anlage, jedoch mit vorherrschender scharfer Verständigkeit, welche im Unterschiede zu D. die ziemlich theoret. veranlagt ist das praktische, derballtaglich Gepräge hat. Sprache: stets bestimmt, mit Pointe, scharfsinnig, "That" gleichsam, mannlich, gesunde Philosophie, derber Witz, ungesucht, grob, nicht allzu chamhaft; heitr, selbstbewusst gesprächig. Ben. Oft plebisch, simulierend, verschlagen, grausam.

Hedona (14 1/2)

Char: Sinnlichkeit; ganz sexus; die inkarnierte "Schlechtigkeit des Weibs". Der Zauberschutz der Sinnlichkeit im Geeste; das Wollustige, schone, geheimnisvolle, seidenhafte; das Rathsel -Verbundiv mit grosser inneres, laueruden Wildheit und Feuer. Das Hypnotisierende Zangwissante. Noch halb Kind, Grosse allseitige Begabung, wesentlich auch praktisch wie bei L. ausserlich aber - den Zwecken des Verführungswesens entsprechend, vorherrschend romantisch, -Sprache: gewönlich zart, schwaengerisch, phantastisch, versartelt, gehorsam, demüthig, scherzend, kindlich, aber jede Weile durch schneidenden Witz oder Gedankenblitz, frappierend. Im Ernste, der Leidenschaft, Schmerz, usw. unerhort tiefer, mit gluhendes Phantasie, Natursinnen. Gluhendste Phantasie Hauptfatigkeit; hingegen das Philosoph. unecht, -nur Kleid. -Ben: nachgiebir schwiegsam, sehr gefällig; privat aber zaheste Kraft im Verfolgen der geheimen Ziele, - grosse Selbstständigkeit.

Argeste (22)

Jetzt andere als lebend, -Gottin, t.i. erhaben kräftig (einziges, wirklich starkes Weib) Jedoch immer Weib mit all seinen Schwächen; sie kennt sie, beurtheilt sie, lacht über sie, -und last sie, gleichsam wie absichtlicher warten Vollkommenes Selbstbewustreim bei jedem Schritt, - Harmonie,

Weg die fruhere Schwache. Oscillativ Hat die gottlichen Fahigkeiten abgeschworren, um die Preis, mit ihrem Leiten das irdische Leben durchzuleben; beihalt aber gewisse clairvoyance usw. (wie es dem Geschmact entspricht) auch das fliegen beim Euros. Kennzeichnet sie tiefe Leidenschaft der Geistigkeit. (anal.P.) die bis zum Finsteren, Grausigen geht, verklart aber drum die gottliche Ruhe; durch diese gewinnt sie Heiterkeit edle Frendigkeit, ja Aigelassenkeit, Elasticitat, Lascivitat (wie bei Z.) Sprache: Weisheit selbst, aber aus Kondesc. auch Narheit, -pel mel alles moglichen. Die grosste Freiheit. Hochste sorglose Immoralitat. Ben. Erhaben, freundlich, gutig, verzeihend unbewelich, aber auch boshalt, kapricios usw.

+++++

POZNÁMKA: Text je opsán ze strojopisných listů, jež z rukopisu přepisovala Kamila Lososová; není nijak jazykově upravován. Vzhledem k tomu, že i v původním textu není dodržen stejný pravopis, je v několika málo případech psáno dle současných pravidel - příklad: v před - vpřed apod. Opravil jsem též několik pravopisných chyb - i a y, předlohu nesledují také v psaní slov "batist"(batyst) a "tygr"(tigr).

Strojopis, který mně sloužil za předlohu, obsahuje 73 listy formátu 34x21 cm, až na tři listy německého textu, všechny jsou vpravo nahoře tužkou očíslovány:

- a) 3 listy - německy psaná charakteristika žen (strojopisná kopie, řádkování 2)
- b) 7 listů - označené 1-7 (stroj.originál, ř - 2) tvoří úvod textu
- c) 5 listů - označené 10-12 (stroj. orig., ř - 1) a 11-12 (kopie dvou předchozích) navazují časově na text ad b), ovšem dějově chybí cca 1-2 stránky, mají na několika místech upravený text, kterému někde dávám přednost
- d) 6 listů - označené 11-13 a 15-17 jsou dějově shodné s ad c) na stránkách 11-16; počínaje číslem strany 17 této verze

pokračuje shodný text na následujících
e) 52 listech - označených 13 (tato stránka je 2x
- originál i kopie) a dále 14-63

(ad d) i e) vždy stroj. kopie, ř - 2)

Obal tvoří dvojlist, z jedné strany nadepsaný tužkou "Ženy Caesarovy", z druhé "Ženy Diovy". S přihlédnutím k opěťované citaci v textu zvolil jsem název druhý.

Ženy Diovy jsou fragmentem obsáhlého Klímova díla - Lidská tragédie a Božská komedie - dochováno je asi 524 stran. Dosud uveřejněnými ukázkami jsou: Soud Boží (Rosendorf, 1928), Edgar a Bura (Picka, 1938), Čas a smrt (Kruh, 1969), Bílá svině a Příšerný konec Fabiův (Vteřiny věčnosti, SNKLU, 1967) a Elektra (v: Mezi skutečností a snem, Picka, 1937).

VYSVĚTLIVKY:

- 1) v textu je místo vynecháno, pravděpodobně má být: ..Ženy Diovy..
- 2) jména všech žen jsou v textu různě měněna, např. Dita - Edita, Porcia - Porcia...
- 3) číselné údaje jsou většinou psány číslicemi, někde tužkou dopsanými, někde zcela nebo částečně vynechány. Většinu vypisují slovy.
- 4) zde byl asi opisem vynechán text: ..od doby..
- 5) chybí asi 1-2 stránky textu - pokračování stran ad b) poznámek - 8,9.. následuje text ad c)
- 6) jednání osob nedává smysl: Dita a Ala se vrhly na obraz, Ala je odtrhuje - snad má být Dita a Dona ...
- 7) asi opisem vynecháno : ..by se vyrovnal i ...
- 8) chybí časový údaj; dle následujícího odstavce asi má to být : ..ve 3 nebo 4 hodiny..
- 9) Na začátku této věty chybí asi: Sedni si,...
- 10) číselný údaj v textu: 00 , snad má být: 100,200?
- 11) za číslovkou 90 vynecháno místo, má být asi:90%
- 12) opět chybí číselný údaj, snad 20, 24 hodin..
- 13) chybí souvislost textu, kde se asi Arga ptá Zity, zda by pro ni skočila do propasti..
- 14) chybí číselný údaj, je uvedeno : ..skála, 00 m. vysoká..
- 15) opět číslovka tvořená dvěmi náhlami: snad 100?
- 16) v textu je: ..Dost.Raskolnikem..
- 17) Německý text opisují doslovně i se zřejmými

překlepy a chybami. Následující můj v o l n ý překlad uvádí vždy v závorce německé slovo, o kterém so domnívám, že by mělo být místo nepřeložitelného nebo chybně napsaného, případně jak vyplývá z textu:

Dita (29): Pyšná, vážná, zamračená, rozzlobená, vysokého ducha. - Reč: převládající rozumnost (anglická), málo filosofická/philosophisch/, ale vysoce, značně objektivní; přiléhavá, krátká; jakýsi suchý šprým; fantasie/Phantasie/a jinak/anders/přísnost; často mrzutá/murrisch/. Jakýsi vznešený let ducha.

Ala: Charakter: divoký (avšak povrchnější než P. (orcía)), jako blesk, veselý, trochu plebejský, naivní, žertovný, velmi svěží, stejnoměrný, živý talent. Reč: převládající naivní filosofování/philosophieren/ ovšem začarovaná/verwunschen/ hlubokými nápady, velmi vtipná; orientální fantazie. Chování. Velmi hovorná/gesprächig/; hašteřivá/zankisch/, hrdá hrubá. Vážnější než Z. (iata), méně vážná než P. (orcía) a D. (ita). - Rozpustilost.

Ziata: Charakter: Intelektuální, světlý, rtuťovitý, rychlý jako paprsek, pestrý, mnohostranný (velké otevřené, tajuplné, upovídané/schnackend/zrcadlící oči) Reč: charakterisována geniálními myšlenkami, původní/ursprünglich/, nenačalá, hluboká; básnická síla se všemi schopnostmi/Fähigkeit/, ale s dostačující/genügend/ silou (jako u všech) Chov. (ání): dobrosrdečné/gutherzig/, nežné, lichotivé, důvěrné/vertraulich/, poddajné/ausschniegssam/, přívětivé/affable- franc./, a odbočující/abspringend/, žertem nadávající, - náležící vlastní hříčce

Porcia: Velmi hluboká, hluboce instinktivní náruživost/Leiden-.../, démonicky latentní důvokost. Bojovná menšina/Minderheit/ čilá a pestrá, pomalejší než Al. (a), ale vážnější, heroičtější, jednodušší. Hlubšího ducha, který je takovou vášní zcela srostlý. Reč: vážná, důrazná, bojechtivá, výkružná; lakonická moudrost se zvláštní, resp. hloubkou; avšak také přiléhavý, jako shovívavý šprým. Barvitá obrazivost. Chov. (ání) pyšné, ..?, upjaté a přitom velmi mírné/sanft/, ba dojemné.

Roxana: Tak pěkná, jak se v mém vkusu s dobromy-

sliností/Sanftmut/ a nouzí v démonickém spojovala. Pěkný obličej, živý a přece trochu tajupkný - nic nudného, plavého, kulatého, klidného, stejného. Dětské je v něm poněkud pichlavější, pikantnější. Ze mnoho síly a charakteru, ale povrchně/-lich/dost; zvířecí kořist/der R./ malá; jistou mírou to ale nahrazuje čipernost. Duchaplná/geistreich/ a nikoli bez hloubky, přece zcela krotká, trochu plachá/furchtsam/. Mezi typy mezi obyčejným (?člověkem) a samotárem. -Reč: jemná, každý se panující přirozenosti poněkud nelibě ..? , opatrná, povělná a ustupující, mírná, "andělská", dětsky vylekaná, vyrovnaná, měnící se, poněkud konvenčně duchaplná, polohluboká. Chov.(ání): ctihodnou silou sebezpřemáhání/...-winden/ vynucená statečnost. (imitace)(?)

Lesbia: Char.(akter): Energie činu(?), přes urputnost se svéhlavostí, ale sebejistá. Pyšná (...??) Jasně, vysoké plány. Element fantastického vedle dominujícího realismu, practicismus. Všestranný třípytný základ, ovšem s převládající ostrou rozumností, která na rozdíl od D.(ity), jež je dosti teoret. schopná, má praktický, pevný, každodenní ráz/derb, alltaglich/ Reč: stále určitá, s pointou, důvtipná, "čin"/Tat/ takřka mužský, zdravá filosofie, drsný žert, nehledaný, hrubý, nepřiliš stydlivý/schamhaft/; jasně, sebevědomě mluvící. Chov.(ání) Často plebejské, simulující, lstivé, kruté.

Hedona: Char(akter): Smyslnost; celý sex; vtělená "špatnost ženy". Kouzelná ochrana smyslnosti v pohybu; rozkošnická, krásná, tajuplná, hedvábná(?); Tajemství - vázané na velkou vnitřní pohyblivou/laufend/ divokost a chvění. Hypnotisující/hypnotisierend/ ...?(vědomí?). Ještě napůl dítě, velký všestranný talent, také značně praktická jako L.(esbia), ale povrchní - odpovídající účelům svádění, převážně romantická, -Reč: zpravidla jemná, ..? , fantastická, rozmazlená/verzärtelt/, poslušná, pokorná, žertovná, dětská, ale každou chvíli frapantní pichlavým žertem nebo zábleskem myšlenky. Ve vážnosti, naruživosti, bolesti atd. neslýchaně/unerhört/ hlubší, s planoucí fantasií, přirozeností. Nejžhavější/glüh.../ fantasie je hlavní schopností/Hauptfähigkeit/; naproti tomu filosofie(ie) nepravá, -jen povrchně.

-Chov(ání): povolně/nachgiebig/ mlčenlivé, velmi laskavé; soukromě ale nejnepoddajnější síla ve sledování tajného cíle, - velká samostatnost.

Argestea: Myní jiná než žijící, -bohyně, ..? (t.j.?) silně povznesená (jediná, opravdu silná žena) Ovšem vždy žena se všemi svými slabostmi; zná je, posuzuje je, směje se jim - a nechá je takřka jako úmyslně čekat na úplné sebevědomí /Selbstbewusstsein/ na každém kroku, -harmonie, cesta bývalé/u/ slabosti/á/. Oscilativně odpřísahala božské schopnosti za cenu, aby prožila pod jejich vedením pozemský život; zahrnuje/beinhalten/ ale určitou jasnozřivost /francouzsky/ atd. (jak to odpovídá chuti) také létání s Eurosem. Poznává hlubokou vášni intelektuálnosti (podobně jako P.(orcis)), jež jde až do ponurosti, přišer-nosti, ale oslavuje proto božský klid; tím získává veselost šlechtně/edel/ laskavosti/Freundlichkeit/, ba ledovou trpělivost, pružnost, nemrav-nost (jako u Z.(iaty)) Řeč: moudrost sama, ale z blahosl.(onnosti) také bláznovství - pěle-mele všeho možného. Největší svoboda. Nejvyšší bez-starostná imoralita. Chov.(ání) vznesené, přátel-ské, dobrácké, k prominutí neoblomné/...-beweglich/ ale také jízlivé, rozmarné atd.

+++++